

Giới thiệu Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ

Lấy bối cảnh cổ đại, truyện Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ của Tần Vụ Ngự thuộc truyện xuyên không hay nói rằng "Về sau ngươi có thể thích hoàng huynh, cũng cho phép ngươi thích hoàng thúc". Không phải chứ!. Sao bỗngưng hân hào phóng vậy? Điều này làm ta có chút không hiểu truyện quay đầu nhìn hân. Ngay sau đó, hân không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Đương nhiên, chỉ cho phép trong phạm vi người nhà thôi". Này yêu nghiệt, làm ta giật cả mình. "Lại đây!". Hân nhìn ta mỉm cười, phía sau lưng dựa vào cây cột, ánh mắt lóe lên thập phần quý dị ngôn tình. "Không muốn!". Bảo tã đi qua ta liền qua, ta đâu có phải con cún người nuôi. Ta lùi lại sau mấy bước ôm lấy cái cột màu đỏ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ta Đang Mơ Du

Editor: Trang Kat Thoả mãn mở hai mắt, ngủ thật thoải mái, vận vẹo thắt lưng, nên mau đến trường thôi, vì sao tháng sáu lại tối như vậy?

Theo thói quen quay ra nhìn cửa sổ. Mỗi sáng trước khi rời giường, đầu tiên là mở mắt, thứ hai là nhìn ra cửa sổ, nhìn bên ngoài trời xanh và cảnh cây lay động, liền thấy thoải mái.

Nhưng mà, cửa sổ lớn sát bên phải cửa chính đâu? Không thấy! Ta hoảng mở to hai mắt. Khi nào thì phòng ta có treo thư pháp? Bên cạnh còn có một thanh Thanh Đồng trường kiếm. Nhìn đến cửa sổ gỗ nhỏ, hình giàn giáo, trên có dán giấy (như trong phim tq ý), tất cả đều mang màu sắc cổ xưa.

Ta đang nằm mơ sao? Nhìn hết thấy mọi vật đều như trong mộng. Cửa sổ của ta sát đất sáng ngời chứ không phải cửa sổ nhỏ nhỏ này.

Tự nhéo thử đuôi mình.

"Ách"

Không đau. Thật sự không đau. Như vậy ta còn đang nằm mơ, yên tâm mà nhắm lại hai mắt tiếp tục ngủ, tỉnh dậy sẽ tốt thôi.

Nhưng mà vừa này không phải ta kêu. Vậy tiếng kêu kia là.. từ chỗ nào?

Nhìn sang bên trái, ta lập tức trừng mắt, xem ra mắt ta còn to hơn khi ta thấy cửa sổ nhỏ nhỏ kia. Như thế nào trên giường ta lại có nam nhân ngủ?

Vừa rồi là hân kêu sao? Là ta nhéo hân chẳng trách ta không đau. Xong rồi, ta không phải nằm mơ sao?

Người bên cạnh ngồi dậy, hít vào ngum khí rồi đột nhiên mở mắt, khó hiểu nhìn ta.

"Ta đang nằm mơ" nói xong hân nhắm lại hai mắt.

"Ta.. cũng nằm mơ" nói xong ta cũng nhắm lại hai mắt. Ta nhất định đang nằm mơ, mơ thấy soái ca.

Chấn bông bông bị xóc lên, soái ca kia ngồi dậy, mặc danh kì diệu nhìn ta, ta không nằm mơ sao?

"Ngươi là ai?" hân mở miệng hỏi "không giống như trong mộng! "

"Ta thật sự không làm gì ngươi nha! " ta nhìn hân, quả là một soái ca tóc dài, tùy ý buộc lại tóc dài trước ngực, làm cho ta không nhìn được nuốt nước miếng. Sáng sớm mở mắt ra liền gặp soái ca, mắt liền được ăn no.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 2: Ta Đang Mơ Du (2)

"Ngươi là ai? Như thế nào lại ở chỗ này? Ai đưa ngươi tới?". Soái ca lại mở miệng hỏi ta, liền một lúc ba câu hỏi. Ta nên trả lời cái nào trước đây? Nhìn chấn bông cùng cảnh vật trong phòng, nam nhân này thật thích phong cách cổ xưa nha. Ta làm sao có thể biết vì sao chính mình lại ở đây. Nhìn lại áo ngủ trên người, chính là áo ngủ màu hồng có in hình thập viên mà ta thích nhất. Hân quần áo chỉnh tề, ta quần áo chỉnh tề, chắc chắn không phát sinh chuyện gì. "Ta thật sự chưa làm gì ngươi nha" nhìn đôi mắt trong suốt của hân, ta nói rõ. "Trả lời câu hỏi của ta". Nam nhân này dường như đang tức giận, lời nói

cũng có điểm cứng nhắc. “Người là ai?”. Người nghĩ người tức giận mà ta không tức sao?. Ở cùng giường với người, người thiệt là ta nha. Ta có điểm tức giận hỏi lại hân. Đôi mắt hân trong suốt, nguy hiểm nhìn ta một lúc lâu, rồi cười: “Người không biết ta là ai?” “Vô nghĩa, ta biết mà còn phải hỏi sao”. Khinh ta ngu ngốc?. Người ta nói nam nhân mặt đẹp suy nghĩ thường đơn giản, quả không sai. Giận dữ trùng mắt, đáng chết, ta như thế nào lại chạy sang phòng người khác, là ngủ mơ bơi tới sao? “Bắc Huyền Triệt. Người là ai? Nói”. Hân ý cười nòng đậm, dựa vào gần ta, hơi nóng phả trên cổ ta, một cổ khô nóng kéo tới trên mặt. “Bắc Huyền Triệt? Không biết. Ta là Dương Thần Hi”. Bắc Huyền? Còn có họ kép này sao? Không biết. Bất quá, tên này thật thích hợp với hân, hai mắt trong suốt giống như khe nước. “Dương Thần Hi” hân từng chữ từng chữ nhớ kĩ. “Người không biết ta?” hân chỉ vào mình, điệu bộ không thể tin. Có cần kinh ngạc thế không? Chẳng lẽ người là ngôi sao, ai cũng phải biết sao?. Nhớ lại cũng không gặp gương mặt khí suất như thế bao giờ. đều nói không biết, ta làm sao có thể ở trên giường người, người coi như nằm mơ đi, dù sao người cũng không tổn hại gì, còn ta có chút mệt nhưng cũng không cần người đền bù. “Ta đi học. Không hẹn gặp lại”. Nói xong ta cơ hồ ngã khỏi giường, người này dựa vào ta thật gần, không thấy ta đang đỏ mặt sao?. Lại không về nhà thay áo ngủ, thế nào cũng muộn. Nghĩ đến việc bị bà chủ nhiệm rửa tội bằng nước miếng, liền lại thấy một trận thiên hôn địa ám. Soái ca trên giường cũng không ngăn ta rồi đi. Ta kích động đứng ngả mấy ghế dựa mới đến được cửa. Đầu gối đau nhe răng trợn mắt. ồ..khăng định tiếng động rất lớn. Phía sau không ngừng truyền đến tiếng cười sang sảng, mở cửa bất chấp tiếng cười đằng sau, ta chạy như bay ra ngoài. Ta cảm đầu chạy ra ngoài, từ khi nào ta có thói mộng du như vậy? Hành lang dài nhìn không thấy điểm dừng, đây là nơi nào?—ta là đường phản cách—Thần Hi: rống Tăn Tăn: người kêu gào cái gì? Thần Hi: đầu gối người ta rất đau (ủy khuất biểu tình) Tăn Tăn: nếu ta có thể như người, hé mắt ra liền thấy soái ca, đem ta đánh cho óng vàng cũng được Thần Hi: ... (đầu đầy vạch đen)

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cô Nương? Công Tử?

Ta cảm đầu chạy ra ngoài, từ khi nào ta có thói quen mộng du như vậy?. Hành lang dài không có điểm dừng, đây là nơi nào? Ngoài sân điều khắc loại hoa văn chẳng chít, một loạt các loại cây đại thụ che trời, sẽ không phải là đang mơ, vậy đây là nơi nào? Ta nhớ lại chuyện uất ức tối hôm qua, ta cùng một nữ sinh nói chuyện phiếm tới tận khuya mới rầu rĩ đi ngủ mà uất ức. Nữ sinh nói :”tỷ tỷ bao nhiêu tuổi? Ta mười một tuổi.” “Mười một tuổi?” ta giữa đêm kêu to. Trò chuyện suốt ba tiếng, ta mới phát hiện đang nói chuyện cùng một tiểu nữ sinh còn chưa tốt nghiệp tiểu học. Lòng ta thật loạn, thế nào lại cùng một tiểu hài nhi nói chuyện? “Mười lăm tuổi” không dám nói ra tuổi thật của mình. Cứ nói mười lăm đi, còn hơn là mười bảy. “Mười lăm? Thật là già nha”. Mười lăm tuổi mà kêu già?. Nhớ hồi trước lên mạng nói ra tuổi thật của mình, ai cũng nói ta tuổi trẻ thật tốt. Vậy mà như vừa nãy nói mười bảy tuổi, khẳng định sẽ bị kêu là lão thái bà đi. “A ta đi ngủ, ngày cá tháng tư vui vẻ” vừa biết được số tuổi của ta, liền gọi ta là đi. Ta cùng lăm hơn người bốn tuổi, sao xưng hô lại nhiều khác biệt vậy. Ngày cá tháng tư? Nhìn xuống đồng hồ trên bàn, 0h00 ngày 1 tháng 4. Mai là ngày cá tháng tư nên cẩn thận một chút, bị lừa cũng không tốt. Tắt máy tính, nên đi ngủ sớm, ngủ dậy cơ thể sẽ khỏe hơn để chuẩn bị cho mừng 6 thi vào cao đẳng, để cho bọn họ thấy ta là Dương Thần Hi lại hại thế nào. Tắt đèn, định leo lên giường ngủ, nhưng không nhìn thấy nên lại bật đèn ở bên giường. Ngay khi ta nằm xuống, đầu liền đập vào thành tủ đầu giường. Ta đau đến rên lên, choáng váng. Đang nằm chịu đựng đau, bỗng nhiên tối sầm, ta cảm thấy người bay bay trên không. Trong lòng hoảng hốt, ta sờ giường, nắm chặt chần. Ta vẫn nằm ở trên giường nhưng sao lại cảm thấy giường chao đảo? Hôm nay là ngày cá tháng tư, nhất định vừa rồi bị đập đầu sinh ra ảo giác. Sau đó là buổi sáng, cũng không có gì đặc biệt. Mà trọng điểm là ba chữ cá tháng tư, kẻ nào hồn đản đem ta ngủ say mang đến nơi đây?

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 4: Chương 2.2

Đi trên hành lang dài vài bước, không biết ở đâu có vài nữ tử mặc đồng phục nhà Hán xanh biếc, tóc búi hai bên, nhìn rất giống nha hoàn thời xưa. Đuổi lên phía trước, không quan tâm bọn họ đang làm gì, trước hết nhìn đây là nơi nào. “Các vị tỷ tỷ xin hỏi đây là nơi nào? Cửa chính ở đâu?” Một người dừng lại nhìn ta, là vì ta mặc áo ngủ sao? Haha nhất định là thấy nó rất đáng yêu rồi. “Nơi này là Bắc Huyền phủ, từ đây đi theo phía tây sẽ thấy một toà lương đình, rồi rẽ phải đi thẳng sẽ thấy cửa chính” một người nói với ta. Bắc Huyền phủ? Có nơi này sao? Ta đi theo hướng được chỉ, Bắc Huyền phủ là nơi nào mà lại có kiến trúc cổ xưa như thế? Thật vất vả mới đi qua hành lang dài, quả thực ta nhìn thấy toà đình lớn, trên còn khắc chữ “Mặc Hương”. Xem ra tasắp ra đến cửa chính, còn phải về thay quần áo đi học. Nếu ta không đi học, chắc chắn sẽ phải chịu trận phun nước miếng của chủ nhiệm. Tamà tìm ra là ai trêu đùa đem ta tới đây, nhất định sẽ đánh cho hân phải quỳ xuống xin tha. “Cô nương xin dừng bước.” Đang định bước đến đình Mặc Hương, bỗng có người đứng chắn trước ta. Bây giờ mà còn gọi cô nương? Mọi người đều chuyển sang gọi tiểu muội hoặc nữ tử rồi công tử. Dừng lại ngẩng đầu nhìn hân, cũng không tệ nha. Nếu không phải ta vừa nhìn khuôn mặt anh tuấn kia, nhất định sẽ cho rằng người này là tuýt sắc. Tuy nhiên người tên Bắc Huyền Triệt kia vẫn đẹp hơn người này rất nhiều. Mà vì sao nơi này ai cũng mặc Hán phục, chẳng lẽ giờ đó là mốt? “Làm sao?” ta hỏi hân. “Công tử cho mời cô nương đến uyển lí nhất tự.” “Công tử?” Có ý gì đây. Ngày cá tháng tư đùa như vậy là quá lớn đi. Đôi phương mặt ko thay đổi, cũng không trả lời ta, trực tiếp quay người bước đi. Hân không sợ ta sẽ không đi theo hân sao? Đáng tiếc vì ta tò mò muốn xem chuyện gì xảy ra nên ta liền đi theo hân.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 5: Chặt Chẽ Ôm Trong Ngực

Edit: Zinnysweetie

“Uy!” Ta gọi hân. Hân dừng lại quay đầu nhìn ta. “Công tử là có ý gì? Đầu năm nay còn có kiểu xưng hô này sao?” Nếu có thì người đó là ai? Hân quay đầu lại, tiếp tục không để ý câu hỏi của ta, một mình đi phía trước. Tên đầu gối này, nếu trong tay ta có gạch nhất định ném hân, xem hân còn có thể không nói lời nào hay không. “Ngươi cứ không nói chuyện như vậy, sẽ bị ghen làm cho nội thương đó.” Hân vẫn không có phản ứng. “Tiền của ngươi rút kia.” Vẫn không có một chút phản ứng. Có lẽ do mặc trường bào, cũng không mang tiền trên người đi. Ta cứ như vậy theo sau hân, im ắng không ai nói gì, đi đến một lầu các, vào sân trước lại nhìn thoáng qua bên trên biển đề chữ “Thính Vũ Uyển”. Quang cảnh hoa hoa lệ lệ, gần nhà ta còn có loại nơi này sao? Mười mấy năm ta đều chưa thấy qua, nghe qua đâu. Đi theo đầu gối lên lầu hai vào nội uyển, ta thể nhưng thấy được tên mới vừa rồi cùng ta ngủ Bắc Huyền Triệt. Hân đã thay một bộ quần áo vải dệt màu trắng, thoát nhìn không sai, trời sinh người đẹp mặc gì cũng dễ nhìn. “Công tử đã đưa người tới.” Đầu gối cuối cùng cũng nói chuyện. “Ngươi đi xuống trước đi!” Bắc Huyền Triệt nói với đầu gối nhưng ánh mắt lại hướng đến người ta. “Vâng.” Đầu gối kia ngoan ngoãn lui xuống. “Uy, ngươi tìm ta tới nơi này làm gì? Ta muốn về nhà a!” Bắc Huyền Triệt không trả lời nhưng lại cười cười lộ ra một chút ý vị thâm trường, nhìn ta đến đầu vầng mắt hoa. Cười đẹp như vậy làm gì chứ? Ta tìm một chỗ ngồi xuống, ngáp dài nhìn hân. “Làm thế nào mà ngươi ở trên giường ta?” Hân cũng chọn chỗ đối diện ta ngồi xuống. Sáng tinh mơ mặc áo ngủ, chân không mang giày, đi lại nhiều như vậy, bụng ta không chịu thua kém kêu lên. “Ta là mộng du tới, nếu không chính là ngày cá tháng tư bị lừa gạt, ngươi có biết kẻ nào lừa gạt ta không? Ta tự thấy bạn bè ở trường rất nhiều, nhưng bạn tốt lại 1 người cũng không có, cho nên đưa ta đến nghiêm trọng như vậy hân là không có ai dám.” “Ngày cá tháng tư là cái gì?” Hân thể nhưng mở to đôi mắt trong suốt hỏi ta, ngày cá tháng tư cũng không biết là gì, tên này cũng quá ngu ngốc đi? “Ngươi thật sự không biết sao? Hân cười yếu ớt lắc đầu. “Mong Dương cô nương chỉ giáo.” “Dương cô nương? Gọi sao?” Người này hân là bệnh không nhẹ, ta sợ tới mức run run một trận. “Ngày cá tháng tư chính là ngày mừng một tháng tư hàng năm, cũng chính là ngày hôm nay. Không phân biệt già trẻ, trai gái, đều có thể nói giỡn, lừa gạt nhau cho vui. Ngươi hiểu chưa?” Ta tự nhận thấy mình đã giải thích rất rõ ràng, đầu năm nay còn có người không biết ngày cá tháng tư, nếu không phải hân giả vờ ngu thì thực sự làm ta choáng váng. “Còn có ngày này ư?” Hân trầm tư một trận, xem ra thật sự không hiểu. “Bỏ cô nương đói bụng rồi, về nhà đây.” Nói vậy không hay lắm nhưng ta không định hẹn gặp lại hân. Ta cũng không quan tâm hân, đứng dậy bước đi, chưa được mấy bước chợt thấy dưới chân nhẹ bẫng, cả người bị nhấc lên, ta thể nhưng bị Bắc Huyền Triệt ôm ngang trong ngực. Cái ôm này thật là thoải mái, rộng lớn ấm áp, còn có hương thơm dễ ngửi. ...Mê muội, ta đây là làm sao vậy? Bị phi lễ như vậy nhưng lại không chống cự, còn sa vào trong đó. “Ngươi đây là làm sao?” Mặt ta lại bắt đầu nóng lên. “Ôm ngươi a. Không biết sao?” Hân cứ vậy ôm ta đi xuống cầu thang, ra khỏi “Thính Vũ Uyển”. “Ta có chân có thể tự đi, không cần phiền ngươi như vậy, thả ta xuống đi.” Ta ở trong lòng hân gầy dựa, nam nhân này thật sự có bệnh, mới gặp mặt 2 lần mà thôi liền ôm, đứng vậy, phải tìm cảnh sát tố cáo hân phi lễ. Không quan tâm đến gầy dựa của ta, hân chặt chẽ ôm ta vào trong ngực. “Ngươi không đi giày định đi chân đất sao?” Hân lại đem môi nở nụ cười lớn, mê muội, không có việc gì luôn cười đẹp mắt như vậy. Xem như hân có chút lương tâm, ta sẽ không tìm cảnh sát tố cáo hân, cũng không từ chối nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 6: Không Biết Anh Đào Tiểu Thịch Viên.

Hân đưa ta đến một căn phòng rồi đặt ta ngồi ghế, ta khó hiểu nhìn hân, sao không cho ta về nhà mà lại đưa ta đến đây? “Ăn no đi, ta bảo hạ nhân giúp ngươi chuẩn bị xiêm y.” Hân ngồi đối diện ta. Cùng ăn sáng sao? Tốt như vậy sao? “Ngươi muốn mời ta ăn cơm?” trên đời làm gì có đồ ăn miễn phí. “Không phải ngươi đói bụng sao? Buổi sáng còn chưa ăn gì. Giờ ta gọi ngươi là Thần Hi, ngươi gọi ta là Triệt.” Bắc Huyền Triệt nhìn ta, đôi mắt trong suốt mang theo ý cười, có cần dùng ánh mắt như vậy nhìn ta không, ta không thích ứng kịp nha. Ta tránh đi ánh mắt của hân: “Ngươi muốn bảo ta gọi gì ta liền gọi sao. Muốn gọi như thế nào là việc của ta.” Gọi ngươi là Triệt? Ta còn chưa thân với ngươi đến thế đâu. “Các ngươi đều thích mặc hán phục sao? Bên ngoài mấy cô gái kia cũng mặc, cả tên đầu gối kia nữa.” “Đầu gối?” Bắc Huyền Triệt hỏi ta. “Chính là người vừa rồi ta bảo hân ‘tiền roi kia’ mà không có phản ứng, thể không phải đầu gối thì là gì?” “Hân là thuộc hạ của ta, Thanh Mộc.” “Thanh Mộc? Đầu gối?” Quả thực là giống nhau, người cũng như tên. Vừa lúc, vài cô gái búi tóc hai bên bưng đồ vào, đặt lên bàn. Có bỏ thuốc không đây? Ta do dự không biết có nên ăn hay không, lòng người khó đoán, không thể không đề phòng. Tuy rằng người này bề ngoài không giống như người xấu, nhưng ai biết hân có phải sói đội lột cừu hay không? “Mau ăn đi, không phải ngươi đói bụng sao?” Chung quy ta vẫn bị đồ ăn dụ hoặc, liền cầm đĩa ăn mạnh liệt. “Bắc Huyền, nơi này là nơi nào? Vì sao ở đâu cũng thấy màu sắc cổ đại?” Một miếng đầy đồ ăn nên nói chuyện có chút khó khăn. Từ nay cứ gọi hân là Bắc Huyền đi. “Đây là phủ tướng quân Bắc Huyền, ngươi không biết sao?” lại bày ra bộ dáng giống như tất cả mọi người đều biết đây là phủ tướng quân. “Phủ tướng quân Bắc Huyền? Gần nhà ta có nơi này sao?” thật ra ta có biết một cái miếu thờ tướng quân, nhưng nó không lớn như vậy. “Nhà của ngươi gần đây? Ta chưa nghe qua có họ Dương” Bắc Huyền Triệt suy nghĩ một trận. “Họ Bắc Huyền ta cũng chưa từng nghe qua. Vừa rồi ngươi cũng chưa trả lời ta, các ngươi đều thích cổ trang sao?” “Cổ trang? Là sao?” Bắc Huyền Triệt vẫn khó hiểu hỏi ta. Soái ca này là giả ngu hay khờ thật đây. Ta bắt đầu có cảm giác đàn gảy tai trâu. “Là đồ ngươi đang mặc nha.” Ta cắn một miếng bánh ngọt, cảm giác thật ngọt mà không ngấy. Hân nhìn quần áo chính mình rồi nhìn sang đồ ngủ thịch viên của ta: “Mọi người đều mặc như vậy, quần áo ngươi mới thật quái dị. Đó là người sao, mặt thật lớn.” Hân chỉ vào thịch viên hình cái đầu hỏi. Đừng nói là ngay cả tiểu thịch viên cũng không biết đi. Người này có tuổi thơ không vậy? “Ngươi không biết sao?” “Ta nên biết sao?” “Tiểu thịch viên. Anh đào tiểu thịch viên, ngươi không biết?” Ta muốn ***, bắt đầu xuất hiện sự khác nhau rồi. “Không biết. Nhưng thịch viên thì biết. Ta vẫn thấy kì quái, ngươi làm sao có thể vào trong phủ tướng quân, hơn nữa còn ngủ cạnh ta.” “Có cần cường điệu việc ta ngủ cạnh ngươi không? Ngay cả tiểu thịch viên đáng yêu còn không biết, lại chỉ gọi là thịch viên, người này đại tặc a! Khoan đã! Hân nói nơi này là phủ tướng quân thăm nghiêm là có ý gì? “Ngươi nói nơi này là phủ tướng quân? Gần nhà ta không có nơi này a, đều là nhà cao tầng, làm sao có phủ tướng quân.” “Ngươi thật không biết phủ tướng quân Bắc

Huyền?” Phũ tướng quân Bắc Huyền?” “Ta là đại tướng quân mục quốc, ngươi không biết sao? Vậy ngươi đến phủ tướng quân Bắc Huyền có mục đích gì?” Khuôn mặt mang ý cười của Bắc Huyền Triệt biến mất, có điểm nghiêm túc. Ngươi nên nghiêm túc phải là ta mới đúng, cái gì mà phủ tướng quân, đại tướng quân mục quốc. Ta chưa từng nghe qua, vậy ta đang ở đâu đây. “Ngươi nói gì ta đều nghe không hiểu.” Thật sự ta không hiểu hẳn nói gì. “Thôi bỏ đi, không hiểu thì thôi.” Nói xong hẳn khôi phục lại khuôn mặt đầy ý cười. Ngươi này thay đổi sắc mặt thật nhanh a.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Bệnh Viện Tâm Thần Nhốt Người Bình Thường

Edit: Zinnysweetie

“Ngươi vừa nói ngươi là cái gì tướng quân? Cái gì quốc, đây là có ý gì?” “Thần Hi chưa từng nghe qua Mục Quốc sao?” Bắc Huyền Triệt vẻ mặt ngạc nhiên. Ta thành thật lắc đầu. Mục Quốc? Ta cần phải biết sao? “Ta chỉ biết ta là người Trung Quốc, ta vẫn sống ở Trung Quốc, sao phải quan tâm Mục Quốc gì chứ.” “Người Trung Quốc là cái gì?” Bắc Huyền Triệt hứng thú hỏi ta. Miếng bánh ngọt trong miệng thiếu chút nữa làm ta phát sặc. Còn có người Trung Quốc hỏi người Trung Quốc là cái gì sao? Nam nhân đáng vẻ đẹp vậy hóa ra lại là người điên. Chẳng trách ăn mặc như vậy ở một nơi như vậy, nói trắng ra chính là 1 tên điên có tiền. Ta vội vàng phun miếng bánh ngọt trong miệng ra, ăn của người điên, không biết có thể bị lây bệnh hay không? “Phi, phi, phi!” Ta đem tất cả mọi thứ trong miệng phun ra sạch sẽ, thật muốn đem cả những thứ vừa ăn cũng nôn ra nốt, nếu bị điên thì kỳ thi vào trường cao đẳng của ta biết ra sao, uống mấy tháng ta liệu mạng học tập. “Làm sao vậy? Không ăn được sao?” Hẳn rót chén nước định đưa cho ta. Còn uống nước? Thế chẳng phải càng làm cho ta điên nhanh hơn? Ta vội vàng đứng lên tránh thật xa hẳn rồi mới đứng lại. “Ngươi! Không được lại đây!” Bắc Huyền Triệt đứng lên muốn lại gần, nghe thấy lời nói của ta lại dừng lại. “Ngươi thật không biết Trung Quốc là gì?” Thật đáng thương, sống ở Trung Quốc lâu như vậy mà còn không biết chính mình là người Trung Quốc. “Trung Quốc là tên một quốc gia sao? Quả thật chưa từng nghe qua.” “Nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa cũng chưa từng nghe qua sao?” Ngay cả người điên ngồi xổm ở ven đường cũng biết chính mình là người Trung Quốc đi, mà người này ăn mặc đàng hoàng, lớn lên diện mạo cũng hiền ngang mà còn nói không biết. “Ta là người Mục Quốc, có 2 quốc gia láng giềng, nhưng không có nước nào là Trung Quốc.” Hẳn dường như không quan tâm ta xem hẳn như ôn dịch mà cách xa, trên mặt vẫn lộ vẻ cười vô tư. Người Mục Quốc gì chứ? Ta học địa lý nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy có quốc gia này. Không phải là hẳn mắc chứng ảo tưởng đây chứ? “Nơi này chính là Trung Quốc, ngươi đứng đó đừng nhúc nhích, ta lần này thực sự phải đi, về sau không hẹn gặp lại.” Lần này thật sự không gặp lại nữa, mặc dù người bộ dạng cao lớn tuấn mĩ, khí chất cao quý, nhưng ta thực không thể ngờ nam nhân vẻ ngoài hoàn mĩ như vậy lại là một người điên, ông trời thật quá lãng phí người đẹp mà! Nhìn hẳn cười càng tươi, cũng không lên tiếng ngăn cản, vậy tốt lắm, ta nhanh chân bỏ chạy ra ngoài, tuy ta không đi giày, nhưng nơi này sàn nhà rất sạch sẽ, cũng không gồ ghề, qua vài khúc ngoặt xác định đã cách hẳn xa xa ta mới dừng lại thở hổn hển, lâu rồi không vận động mạnh như vậy, làm cho ta mệt không còn sức mà tức giận. Bên ngoài là vài hòn non bộ hình dáng kỳ quái, bên cạnh có một cái ao, lá sen xanh biếc, lá kê lá tảng tảng lộp lộp thật là đẹp mắt. Đây lại là nơi nào? Chỗ này thật đúng là lớn, ra cửa phải đi hướng nào đây? Ta men theo đường nhỏ bên bờ ao, cũng không biết đường này dẫn ra cửa hay lại đi vào bên trong. Ta lại mặc áo ngủ đi chân đất một đoạn, mới thấy trên hành lang có mấy cô gái mặc cổ trang [trang phục cổ], chính là trang phục của nha hoàn, ta quyết định cứ lên trước hỏi xem cửa ra đi hướng nào đi. Tên điên Bắc Huyền Triệt kia có tiền đến mức này sao? Thông thường hẳn là sẽ có nhiều phóng viên đến đây phỏng vấn, nhưng ta lại chưa từng nghe qua bên cạnh có một nơi như vậy. Bỗng nhiên một bóng đen to lớn xuất hiện trước mắt ta, không kịp dừng bước, ta “Phanh” một tiếng va vào bóng đen to lớn kia. Ở đâu biến ra vậy! Ta vượt cái trán bị đụng đau phần nộ trừng mắt nhìn người trước mặt. Là hẳn, đầu gối! “Cô nương, công tử cho gọi ngươi!” Rốt cuộc không để ta yên a! Lại cô nương lại công tử, gọi ta trở lại cái gì tướng quân phủ, muốn điên Bắc Huyền Triệt tự mình điên đi, thế nào còn muốn đại gia đây điên cùng hẳn? Chẳng lẽ, nơi này là bệnh viện tâm thần? Ta chạy tới bệnh viện tâm thần? “Đầu gối, muốn điên chính các ngươi tự điên đi, bản cô nương không phụng bồi!” Ta thực là một người bình thường, ngộ nhờ bị bọn hẳn làm cho điên rồi chẳng phải cũng trở nên giống bọn hẳn? Dùng sức đẩy hẳn đang chắn trước mặt ta, đẩy không được? Đẩy không được ta đây không biết quay lại chắc? Xoay người bước nhanh, ta cũng không tin tìm không được cửa ra nơi này. Nếu để ta ra khỏi đây, nhất định phải tới tòa soạn báo cung cấp tình hình chỗ này, ít nhất cũng kiếm được phí cung cấp tư liệu. “Cô nương là muốn chính mình đi, hay là muốn để Thanh Mộc khiêng đi gặp công tử?” Thanh âm lạnh như băng từ sau lưng ta truyền đến. Thanh âm cũng đủ lạnh đi, đầu gối này nhất định là ăn rất nhiều đá, ăn rất nhiều kem. Ta không để ý tới hẳn, tiếp tục đi. Một giây sau chân ta liền cách mặt đất, tên đầu gối thối này vậy mà đem ta vác trên vai. “Vương bát đản [=bastard], thả ta xuống, nếu không ta sẽ kiện bệnh viện tâm thần của các ngươi nhốt người bình thường.” Nhưng là bọn hẳn là người điên a, cảnh sát sẽ nghĩ ta cũng giống bọn hẳn! Ai cho bọn hẳn ý thức không bình thường a!

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 8: Ta Xuyên Qua..

Editor: Trang Kat

Đầu gối không phản ứng, tiếp tục khiêng ta đến cầu thang hành lang. Mang ta đi lên trên, đến gặp tên điên Bắc Huyền Triệt sao? Một buổi sáng hẹn 2 lần không gặp mặt giờ lại gặp lại lần 3. Sau khi đầu gối hạ xuống, ta liền đá vào một cái vào chân hẳn, bất quá ta lại không đeo giày nên cũng không dám dùng sức. Dù sao người đau vẫn là ta a, thế nên tên đầu gối cũng không hề cau mày nhăn mặt. “Họ Bắc Huyền, ngươi muốn thế nào đây. Là chính ngươi bị điên như vậy thì hãy đi gặp bác sĩ đi, đừng đem tất cả mọi người điên theo ngươi. Ngươi tưởng ngươi có tiền là giỏi lắm sao?” Sáng sớm đã thấy một

trận mạc danh kì diệu (ta chịu). Là ta chọn ai? Nhưng hôm nay lại là ngày cá tháng tư à! “Người điên?” Bắc Huyền Triệt híp lại 2 mắt nhìn ta chăm chú. “Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy mĩ nữ bao giờ à?” Nếu là ngày hôm qua, tuyệt đối không bao giờ ta nói những lời này, vì ta cùng lắm cũng gọi là thanh tú mà thôi, còn thua xa với mĩ nữ. Nhưng giờ ta đang nói chuyện cùng người điên nên cũng không phải ngưng ngưng. “Quả thật chưa thấy qua mĩ nữ nào hung hãn như vậy.” Bắc Huyền Triệt cười yếu ớt, hẳn không biết hẳn cười rất dụ hoặc sao? Đáng tiếc người như vậy nhưng lại bị điên. “Hung hãn?” Sáng sớm tỉnh lại thấy mình ở trên giường nam tử xa lạ, mặc dù nói người đó bộ dạng tuyệt sắc, còn làm cho đầu gối kia khiêng ta trên vai, ta không dùng 1 cước đá bay hẳn ra, còn nói ta hung hãn? “Ta muốn về nhà, cửa chính ở đâu?” Nói chuyện cùng tên này, chính ta cũng hoá điên mất. “Thần Hi thật sự muốn về nhà?” Liếc trắng mắt, vô nghĩa, ta không về lại ở trong nhà thương điên sao? “Đúng vậy. Xin người nói cho ta biết cửa chính đi lối nào?” “Ta đưa người ra ngoài.” Bắc Huyền Triệt mỉm cười đi trước ta.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Chương 6.2

Ta đi theo hẳn qua những nơi vừa rồi đi qua, sau một hồi rẽ trái, rẽ phải thấy được đại môn khí thái trang nghiêm, ta nhìn không được liền chạy ra ngoài nhìn. Cửa đồ thủy được điêu khắc tinh mỹ, bên trên là bài từ màu vàng “Phủ tướng quân Bắc Huyền”.

Quả là bệnh viện tâm thần. “Họ Bắc Huyền, không hẹn gặp lại.” Ta hướng Bắc Huyền Triệt vẫy vẫy tay, lần này chắc chắn sẽ không gặp lại. “Nhà người ở hướng nào?” hẳn mang chút ý cười. “Gần đây, gần đây. Tự ta về là được rồi.” Đề 1 tên mặc đồ cổ trang đưa ta về nhà, phòng chừng chưa về đến nhà đã bị báo bắt đi. “Được rồi, nếu Thần Hi kiên trì như thế, ta sẽ không tiến. Ta tin rằng chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại nhau.” Hẳn về mặt tự tin. Gặp lại? Chắc lúc đấy ta cũng điên rồi. Quay đầu không thèm để ý đến hẳn, ta vẫn nên nhanh chạy về nhà đi. Buổi sáng chưa đi học, chiều cũng đi học muộn, ta thật muốn gặp rắc rối đi. Quay người lại ta trừng lớn mắt, nơi này là chỗ nào? Ôtô đâu? Đường nhựa đâu? Đèn đỏ đèn xanh đâu? Nhà cao tầng cùng những người ăn mặc thịnh hành đâu? Liếc mắt một cái nhìn thấy xung quanh già trẻ đều mặc đồ cổ trang, đường bụi mù mịt, kiến trúc cổ như trên tivi. Chẳng lẽ nơi này toàn người điên? Thái quá đi. Nhìn trước mắt hết thấy, trong đầu ta bắt đầu 1 cảm giác bất an. “Họ Bắc Huyền, họ..” Ta ngây ngốc chỉ vào họ. “Bọn họ làm sao?” Chẳng lẽ ta xuyên qua? Hôm nay lại là cá tháng tư à. Ta khóc không ra nước mắt. Phủ tướng quân Bắc Huyền thực sự tồn tại? Họ không phải người điên? Nơi này là Mục quốc không phải nước cộng hoà nhân dân Trung Hoa? “Người làm sao vậy?” Có lẽ nhìn mặt ta cô đơn nên Bắc Huyền Triệt có chút khẩn trương hỏi ta. “Họ Bắc Huyền, nơi đây là Mục Quốc, không phải cộng hoà nhân dân Trung Hoa?” “Đây là Mục quốc năm thứ 36.” Ta lại nghe những lời ni non này. Sáng sớm nào loạn, ta vẫn nghĩ họ là người điên, có lẽ trong mắt bọn hắn, ta mới là người điên. Mục quốc năm thứ 36, đây không phải nơi ta ở, nơi ta ở ở rất xa. Đầu ta 1 trận choáng váng. Tỉnh lại, tưởng như là giấc mơ, nhưng đột nhiên nhìn thấy mặt Bắc Huyền Triệt, ta lại tuyệt vọng. Không phải mơ thì sao ta lại đến Mục quốc, ta không nhớ là có quốc gia này à. “Người tỉnh?” Bắc Huyền Triệt ôn nhu hỏi ta. “Vô nghĩa.” Không phải rõ ràng sao, đầu cần người hỏi. Tức giận trừng hẳn, tuy hẳn bộ dạng đẹp đẽ cũng không bị điên. Nếu như ta không chạy đến giường hẳn, phòng chừng ta cũng không xuyên qua. “Ừm, tỉnh tỉnh không được tốt lại còn hay nhân mặt.” Mặt hẳn sát lại. Dem mặt đến gần như vậy hẳn là muốn bị đánh. Nào, ta đây sẽ thành toàn người. Ta dùng sức hướng khuôn mặt tuần tú của hẳn đánh. “A” Hẳn kêu 1 tiếng đau đớn. “Hi Hi, như thế nào lại đánh ta?” Hẳn che má phải bị ta đánh, chẳng lẽ hẳn dựa gần như vậy không phải để ta đánh? Còn gọi Hi Hi? Ba mẹ ta cũng chưa gọi ta thân thiết thế đâu. “Là người làm ta đánh người. Thế nào, người cũng định đánh ta? Coi chừng ta kêu lên.” Vừa nói đến kêu lên mới phát hiện không có khả năng. Bất quá, ta có thể báo quan, nơi này là phủ tướng quân, cũng tiện quá đi. “Ta làm sao bắt người đánh ta?” Lời nói bắt đầu trở nên không tốt. “Người dựa gần như vậy, không phải để ta đánh sao?” Muốn lớn tiếng ta lớn tiếng cùng người. Ta từ nhỏ đã tập mĩ thanh rồi à. “Người..” Hẳn dừng 1 chút, khôi phục vẻ mặt tươi cười rồi nói: “Hi Hi, ta dựa gần người như vậy vì ta quan tâm người.”

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Ký Lai Chi, Tắc An Chi

Edit: Zinnysweetie

“Không cần người quan tâm, ta chỉ muốn về nhà, hiện tại là giờ nào?” Ta nhớ rõ buổi sáng kia một hồi đen tối từ lúc ngủ thẳng cho tới giờ vẫn còn hỗn loạn.

“Sắp tới giờ ăn bữa tối rồi, người cứ nghỉ ngơi đã, tối nay ta cho người mang đồ ăn qua.” Hẳn lại dùng ánh mắt trong suốt dịu dàng nhìn ta.

Nhanh như vậy đã tới giờ ăn cơm chiều, người trong nhà không tìm thấy ta nhất định rất lo lắng, làm sao nói cho họ biết được ta vẫn khỏe? Nhớ tới ngày đó tới mất ngủ liêu mạng đọc sách làm đề thi mới có thể từ giữa lớp tiền bộ lọt vào top 30, chính vì phần đầu cho kỳ thi đại học. Nhưng hôm nay ta lại lưu lạc tới nơi này, công sức vất vả ôn thi cao đẳng vào tháng sáu đều uổng phí, ở Mục Quốc này ta còn có thể thi cao đẳng sao?

Ta nghĩ như vậy không khỏi nổi tính trẻ con cảm thấy ủy khuất, nước mắt mơ hồ che khuất tầm nhìn, bình thường ta cũng không thích đọc tiểu thuyết xuyên không, sao việc này lại xảy ra với ta? Sao có thể ai cũng không xuyên qua, lại cố tình làm cho ta xuyên qua?

Ta nắm tay áo Bắc Huyền Triệt bên cạnh xoa xoa nước mắt.

“Làm sao vậy?” Hần cũng không rút tay áo về, cũng không ngại bẩn còn sờ sờ đầu ta.

“Ta không trở về được, ta không tìm được đường về nhà. Ta, ta...” nghẹn ngào lại bắt đầu trào ra.

“Vậy ngươi có thể vẫn ở đây a!” Thanh âm hần vậy mà lại có chút vui sướng.

Đây là thu lưu [= thu nhận, giúp đỡ] ta sao? Gặp được một cô gái không thể trở về nhà hần lại cao hứng như vậy a? Thu lưu ta? Sáng sớm nay quen biết mà không sợ ta là người xấu?

Ký lai chi, tắc an chi. Vô số lần ta tự nhủ như vậy, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, Bắc Huyền Triệt thực chiều cố ta, chuẩn bị cho ta rất nhiều quần áo, trang sức hoa mỹ, còn đáp ứng mọi nhu cầu của ta. Tối đây đã được ba ngày, ta giống như một bệnh nhân chiếm giường lớn của hần, làm hần mất đêm này đều phải qua nơi khác ngủ. Dù sao đây cũng là phủ tướng quân, hần là có rất nhiều phòng đi.

Tất cả hoang mang của ta bắt đầu chậm rãi tiêu tan, chuyện ta rời khỏi thế kỷ 21 dường như đã xa, đó là một hiện thực không sai, mà ta chỉ cần học cách tiếp thu hiện thực.

Đạm Đạm là nha đầu [=a hoàn, hầu gái, bé gái] Bắc Huyền Triệt cấp cho ta, tuổi tác cũng xấp xỉ như ta, mỗi khi cười rộ lên lại thấy hai lúm đồng tiền ngọt ngào, rất là khả ái [=dễ thương, đáng yêu]. Nghe nàng nói ta mới hiểu, theo lời của Bắc Huyền Triệt Mục Quốc đã ba mươi sáu năm, là tính từ năm hoàng đế Mục Quốc đăng cơ. Một hoàng đế có thể yên ổn ngồi ở vị trí kia ba mươi sáu năm quả thực là không dễ.

“Tiểu thư, người có tâm sự sao?” Đạm Đạm vừa chải đầu cho ta vừa hỏi.

Tâm sự sao? Có nhiều lắm! Chẳng qua là không biết làm thế nào nói ra được, gần đây ta nói rất ít, ta có lẽ không cách nào theo đuổi cảnh giới “ký lai chi tắc an chi” được nữa.

“Không có gì.” Kéo qua gương đồng ta nhìn thấy vẻ mặt buồn rầu của chính mình, còn có ánh mắt mờ mịt, nếu nói không có tâm sự, chính là nói xạo!

“A.” Nàng cũng không nói gì nữa, lại tỉ mỉ chải đầu cho ta.

Ta thay bộ quần áo in hình Chibi Maruko [xem ở đây], mặc vào một bộ áo màu hồng nhạt trong số trang phục mà Bắc Huyền Triệt tặng, phối hợp với kiểu tóc vừa được chải, ta không ngờ chính mình cũng có chút phong thái mỹ nhân.

Tới nơi này ăn không ngồi rồi ba ngày, tuy Bắc Huyền Triệt không nói gì, thậm chí còn có vẻ vui sướng cam tâm tình nguyện, nhưng ta vẫn không tránh khỏi có chút áy náy, ta vẫn nên dựa vào sức lao động mà nuôi sống chính mình, chứ không phải tới nơi này làm một con sâu gạo [sâu gạo là chỉ người ăn không ngồi rồi, cả ngày uõn ẻo đó], còn để Đạm Đạm phải hầu hạ ta.

Đội Đạm Đạm chải tóc trang điểm nhẹ nhàng cho ta xong, ta vô lực dựa vào lưng ghế, sau này ta nên làm gì? Không thể quay về nhà, mà ở chỗ này ta lại không có chỗ dựa, giống như mất đi sinh lực, đôi mắt mờ to không hề có sức sống, so sánh với “ta” của ba ngày trước dường như là hai người khác nhau hoàn toàn.

“Tiểu thư, tiểu thư... Người không sao chứ?” Đạm Đạm lo lắng gọi ta.

Ai ta cũng không muốn đề ý a!

Đạm Đạm chắc là sợ ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, gọi ta vài tiếng thấy không có phản ứng, sốt ruột chạy ra ngoài.

Tuy nói năng lực thích ứng hoàn cảnh của ta rất mạnh mẽ, nhưng đây là thời cổ đại, có lẽ chính là một khóa học thích ứng đi, chưa đầy 5 phút Bắc Huyền Triệt đã tới, theo sau là Đạm Đạm, thì ra là Đạm Đạm đi gọi Bắc Huyền Triệt.

“Hi Hi có chỗ nào khó chịu sao?” Hần sờ sờ trán ta, lòng bàn tay ấm áp làm ta cảm thấy thoải mái.

Ta nheo mắt liếc hần một cái, rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại, ai ta cũng không muốn đề ý, cho dù ngươi có là đại tướng quân siêu cấp [=super] anh tuấn [super soái a =)))] ta cũng không thèm đề ý nha!

“Người đâu tuyên [cho gọi] Thái y!”

“Dạ.” Ta nghe ra là tiếng của Đạm Đạm.

Tuyên Thái y là muốn gì chứ, chẳng lẽ hần cho là ta bị bệnh? Còn gọi Thái y xem cho ta. Ta Dương Thần Hi cái gì cũng không sợ sợ nhất là thầy thuốc, cuồng quít mở to mắt nhìn Bắc Huyền Triệt.

“Đội chút, ta không bị bệnh, không cần gọi Thái y.” Không bệnh cũng có thể bị khám thành ra bệnh nha.

Đạm Đạm đang muốn chạy đi khó xử nhìn Bắc Huyền Triệt. “Công tử...”

“Trước không cần đi. Hi Hi làm sao vậy?” Hần ra hiệu Đạm Đạm lui ra, quay qua hỏi ta.

“Ta, ta muốn về nhà nhưng không trở về được.” Ta ghen ngào.

“Không thể quay về thì cứ an tâm mà ở lại đây đi...”

“Bầm công tử ngoài cửa có vị nam tử tự xưng là Bạch Mi xin cầu kiến.” [hì hì, tên anh Bạch Mi có nghĩa là lông mày màu trắng =)]] Bắc Huyền Triệt đang nói thì bị ngắt lời, không hờn giận quay đầu liếc nhìn thị vệ thông báo ngoài cửa một cái. “Người nghỉ ngơi cho tốt, đợi ta trở lại xem người. Đạm Đạm chăm sóc tiểu thư cẩn thận.”

Ta gật đầu với hắn, mới quen biết ba ngày đối tốt với ta như vậy làm gì? Trong lòng không hiểu sao lại thấy cảm động, nỗi buồn xa nhà lại vơi đi một chút.

“Nô tỳ biết.” Đạm Đạm vẫn đứng ở ngoài cửa lúc này mới bước vào nhà.

Đội Bắc Huyền Triệt rời đi, ta nhàm chán ngáp dài một cái, vừa định trốn vào ổ chăn lại phát giác ta tới nơi này đã ba ngày, dường như đều là trôi qua trong ổ chăn, không bằng ra ngoài đi đi lại lại một chút, nếu đã thông suốt tình huống như vậy, sao không để chính mình vui vẻ một chút. Vừa nghĩ như vậy, ta cảm thấy thư thái hơn nhiều.

“Đạm Đạm, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

“Vâng, tiểu thư.” Đạm Đạm dường như thực vui vẻ, lúm đồng tiền trên má lại càng sâu.

“Đạm Đạm gọi ta là Thần Hi đi, luôn tiểu thư tiểu thư ta nghe cảm thấy thực không thoải mái.”

“Nhưng mà... Công tử ngài...” Nàng vận tay áo về mặt khó xử.

“Không gọi ta là Thần Hi vậy quên đi, ta quay về nằm.” Dừng khổ nhục kể xem người có thể làm gì a. “Aizz! Nằm trên miên như vậy không bệnh có lẽ cũng sẽ nằm thành bệnh mất.” Ta vừa nói vừa nhún nhảy chuẩn bị hướng về phía giường nằm.

“Tiểu, Thần... Thần Hi.” Lúc ta ngồi trên giường làm ra vẻ muốn nằm xuống Đạm Đạm mới vội vàng gọi. Gọi sớm một chút có phải không có chuyện gì sao.

“Được rồi, chúng ta ra ngoài đi dạo thôi.” Ta nở nụ cười đầu tiên trong suốt ba ngày với nàng.

Xem ra đây mới là bản tính của ta. Ký lai chi, tắc an chi.

Ta lôi kéo tay nàng đi ra khỏi căn phòng ta đã nằm dí trong ba ngày. Bên ngoài ánh mặt trời thật đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Ánh Mắt Nồng Nhiệt Của Nam Tử Tóc Bạc.

Editor: Trang Kat

Phủ tướng quân Bắc Huyền có rất nhiều hạ nhân, trên đường đi có thể gặp vài người, cùng Đạm Đạm đi theo hành lang dạo đến hoa viên, tháng 3 cây cối viên mãn sắc xuân, nhiều giống hoa trên quý bắt đầu trở hoa, hương thơm ngập tràn. Đi dạo một vòng hoa viên, ta lại lôi kéo Đạm Đạm đi nơi khác. Cùng nàng nói chuyện phiếm mới biết được, phủ tướng quân Bắc Huyền chỉ có mình Bắc Huyền Triệt, cha hắn là Tể tướng đương triều, cùng ở phủ Tể tướng với mẹ hắn, mà phủ Tể tướng là do Hoàng Thượng ban cho. Một người không những ở nơi lớn như vậy lại còn có nhiều người hầu hạ. Thật xa xỉ! “Tiểu, Thần Hi, phía trước hồ nước có thật nhiều tiểu nữ nhi (cá con) chúng ta đi nhìn xem.” Đạm Đạm gọi ta có điểm khẩn trương, bảo nàng gọi tên ta cũng là làm khó nàng, thế nên đều gọi ta thành Tiểu Thần Hi, nghe thật giống như gọi bạn ở nhà trẻ. Đi theo nàng tới chỗ hồ nước, núi giả, cảnh sắc kia ta nhớ rõ vài ngày trước đã từng đi qua. “Tốt, đi xem cá thuận tiện câu vài con tối nướng ăn.” Mặc dù ta không có tâm tình, nhưng nơi này thức ăn quá tuyệt. So với thức ăn ở cantin, dù ta mới ăn vài ngày, nhưng cũng biết đó không phải thức ăn cho người ăn, thế nhưng ta cũng lại ăn ở đó ba năm. Ngồi xuống bên hồ nước, ta đang định cời giấy thì bị Đạm Đạm ngăn lại, nói rằng bị nam tử nhìn thấy sẽ không tốt, sẽ bị cho là bại hoại gia phong. Không cời thì không cời, nhìn đàn cá chơi đùa ở lá sen, ta nhìn không được cảm hờn đá nhỏ ném. Hòn đá nhỏ rơi xuống tạo thành từng vòng tròn, mà đàn cá đã hoảng sợ bơi đi. “Haha..Hảo ngoạn hảo ngoạn.” Ta cười vài tiếng. “Người dọa đàn cá chạy mất rồi.” Đạm Đạm hai má gợn giữ, mới xem một chút như vậy, cảm giác ta cùng Đạm Đạm không còn khoảng cách, không còn giống như lúc đầu gọi tiểu thư, nghe như vậy thật giống như ta đang ngược đãi nàng. Ngồi ở hồ nước chờ đàn cá tụ lại, ta nghe được cách đó không xa có thanh âm truyền đến, hình như đang tranh chấp nhau cái gì. “Trong phủ không có người này.” Hình như là tiếng của Bắc Huyền Triệt. “Nàng ở đây. Ta cảm nhận được. Bắc Huyền tướng quân xin cho nàng xuất hiện đi.” Âm thanh của người trẻ tuổi, nghe thật êm tai làm ta không khỏi phải đứng dậy tìm xem tiếng nói ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 8.2

By: Trang Kat

Ánh mắt lướt qua hồ nước, núi giả, rớt cục ta nhìn thấy Bắc Huyền Triệt ngọc thụ lâm phong tay cầm ngọc phiến, người kia là nam tử áo trắng phiêu phiêu. Bởi vì khoảng cách quá xa nên ta không thấy rõ dung mạo hần, nhưng mái tóc dài tới thắt lưng màu bạc lại làm ta không dời được tầm mắt. Nam nhân kia tiếng nói cùng vẻ bề ngoài hần là còn trẻ tuổi, nhưng tại sao tóc hần lại màu bạc? Chẳng lẽ hần sinh ra đã vậy? “Người đang nhìn gì vậy?” Thanh âm Đạm Đạm phía sau vang lên làm ta giật mình. “Hur!” Ta so với nàng nhỏ giọng thủ thế. Đáng tiếc thanh âm của nàng vừa rồi đã bị Bắc Huyền Triệt và nam tử tóc trắng kia phát hiện. Hai người họ ánh mắt đồng thời hướng về ta. “Hắc hắc.” Ta cười hai tiếng gượng gạo với bọn họ, sau đó liền ảo não, ta không có nghe lén, vì sao phải cười gượng gạo như vậy? “Họ Bắc Huyền.” Ta vậy hần, còn lôi kéo Đạm Đạm chạy tới. Thời điểm ta càng đến gần bọn họ, ta lại càng cảm thấy có một đạo ánh mắt nóng cháy thủy chung khóa trên người ta. Không phải Bắc Huyền Triệt vì hần đang xanh mặt nhìn ta hờn giận. Là hần! Nam tử tóc trắng kia. Hướng tới nơi phát ra ánh mắt nóng cháy kia, từ trước giờ ta luôn nghĩ Bắc Huyền Triệt là tuyệt sắc nhân gian, nhưng không ngờ người kia cũng không thua kém. Khuôn mặt thanh tú, da thịt trắng nõn, ngũ quan xinh xắn, mái tóc màu bạc có vẻ thần bí, còn có loại khí chất chỉ thuộc về hần. Chính mình nhìn hần rất nhập thần, còn lộ ra vẻ háo sắc, Đạm Đạm nhẹ nhàng thả tay ta ra. “Haha..” Ta nhìn bọn hần ngây ngô cười, ánh mắt như trước nhìn hai người về mặt đối lập. Nam tử tóc trắng thần bí, giống như cả người đều phát ra mê hoặc. Mà Bắc Huyền Triệt ngũ quan tuấn đạt, hai mắt trong suốt, còn có nụ cười luôn thường trực, tạo cảm giác dễ tiếp xúc. Nhưng mà hiện tại không hiểu vì sao vẻ mặt hần lại đang tức giận? “Người tới đây làm gì? Đạm Đạm, mang tiểu thư về phòng.” Hần hướng ta lạnh băng mà rống to, đây là Bắc Huyền Triệt mà ba ngày nay ta quen sao. Hần không phải là ôn nhu, hay cười, tính tình tốt sao? Như thế nào mà giờ đối với ta tức giận? Một loại cảm giác phiền muộn bắt đầu trong ta. Nghĩ đến hần sẽ thực sự vui vẻ khi ta ra ngoài giải sầu, giống như Đạm Đạm, vừa nghe ta muốn ra ngoài liền khoa chân múa tay vui sướng. “Tiểu thư chúng ta trở về phòng đi.” Đạm Đạm vẻ mặt cũng khó hiểu, nhưng tránh để Bắc Huyền Triệt tức giận liền cúi đầu lôi kéo tay ta. Tính xoay người bên phải đi, tay phải đã bị một bàn tay to lạnh lẽo cầm.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Lần Cuối Nói Không Hẹn Gặp Lại

Edit: Zinnysweetie

Không phải Bắc Huyền Triệt mà là nam tử tóc màu trắng kia. Tay hần lạnh lẽo mà mạnh mẽ, không giống như tay Bắc Huyền Triệt luôn luôn ấm áp.

Mà gần như cùng lúc nam tử tóc trắng nắm tay ta, tay trái của ta tuột khỏi bàn tay nhỏ bé của Đạm Đạm, xoay tròn một cái liền rơi vào một cái ôm trong ngực. Ấm áp còn mang theo một mùi hương dễ chịu. Trong lúc ta xoay tròn, nam tử tóc trắng dường như sợ kéo đau ta cũng lập tức buông lỏng nắm tay.

“Tên Bắc Huyền kia!” Ta không thể hiểu nổi hần vừa phút trước còn nộ khí đằng đằng [= tức giận bùng bùng], ngay sau đó lại có thể kéo ta ôm ôm ấp ấp. Ta là một cô nương tùy tiện vậy sao? Nói ôm liền ôm! Ta ra sức vùng ra. “Cái tên Bắc Huyền kia, ai cho phép người ôm ta, người là muốn ăn đòn phải không?”

Đôi mắt trong veo lóe lên một tia cười, lại lập tức khôi phục lại bộ dáng cũ.

“Chính là nàng.” Nam tử tóc trắng bình tĩnh nói chuyện với Bắc Huyền Triệt.

Nàng? Trong bốn người không có khả năng là nói chính hần cũng không thể là Bắc Huyền Triệt, chỉ còn lại ta và Đạm Đạm, nàng trong lời hần nói là chỉ ta sao? [chỗ này giải thích tí, nàng, cô ấy, chị ấy hay là hần, anh ấy, ông ấy, nó thì tiếng Trung đều đọc là ‘tā’, chỉ có viết là khác, chỗ này bạn Hi chỉ nghe thấy bạn tóc trắng nói là ‘tā’, chả biết giống cái hay giống đực gì sát J]

“Không phải. Người đi đi, phủ tướng quân không có người người muốn tìm.”

“Cô nương là ba ngày trước đến phủ Bắc Huyền sao?” Nam tử tóc trắng mang theo một ý cười khó nhận ra hỏi ta, thì ra ‘nàng’ mà hần nói vừa rồi đúng là nói ta.

Người làm sao mà biết? Ta vừa muốn thốt ra, lại bị Bắc Huyền Triệt cướp lời trước. “Không phải.”

“Bắc Huyền tướng quân ta không hỏi người.”

Biết Bắc Huyền Triệt là tướng quân hần còn dám đối đáp như vậy, hần là ai vậy chứ?

“Cô nương ta hỏi ngươi, có đúng ngươi không biết vì sao lại xuất hiện ở chỗ này hay không?” Hấn lại hỏi ta, lần này ý cười còn tăng thêm.

Hấn phải chăng đã biết ta không thuộc về thế giới này, hấn là ai?

“Sao ngươi biết, ngươi là ai?” Ta hỏi hấn, lần đầu tiên nói chuyện nhìn thẳng vào mắt hấn, ánh mắt tha thiết như vậy, không giống với khí tức lạnh lùng mà xa cách toát ra từ hấn.

“Nếu muốn biết, theo ta đi. Ngươi sẽ biết những gì ngươi muốn biết.” [đoạn này bà tác giả cố tình viết lặp như vậy, không phải ta cố ý nha]

Đi theo ngươi? Tuy rằng hấn nói nghe rất cảm động, nhưng ta ở đây cũng không tệ, hơn nữa cảm thấy Bắc Huyền Triệt còn giống người tốt hơn so với hấn.

“Hi Hi đừng.” Bắc Huyền Triệt thấy ta còn đang cân nhắc lập tức giúp ta hạ quyết tâm.

“Hi Hi...” Nam tử tóc trắng khẽ đọc tên của ta, ánh mắt phức tạp.

Thế nhưng nếu ta không đi cùng hấn sẽ không biết tại sao ta lại tới đây, nói không chừng ta còn có thể trở lại, trở về nơi ta thuộc về.

“Được. Ta đi theo ngươi.” Ta kiên quyết nói với hấn. Nam tử tóc trắng nghe xong khoe môi hơi nhếch lên, ta phát hiện hình dáng môi hấn rất đẹp, đặc biệt là khi khoe môi hơi nhếch lên còn có một loại lực hấp dẫn trí mạng [hấp dẫn chết người đó].

“Hi Hi...”

“Họ Bắc Huyền, ta đã quyết định đi cùng hấn, có lẽ như vậy ta mới có thể hiểu được vì sao lại tới nơi này, biết đâu ta còn có thể tìm được đường về nhà nữa. Đạm Đạm mấy ngày nay ở chung với ta, ta vẫn coi nàng như bằng hữu, hy vọng ngươi có thể đối xử tốt với nàng.” Ta nhìn Đạm Đạm một cái, nàng cũng đang nhìn ta không thôi, nước mắt giàn giụa.

“Tiểu thư...”

“Đi thôi.” Nam tử tóc trắng không để ý tới bọn họ, kéo tay ta bước đi.

Đã nhiều lần nói không hẹn gặp lại, nhưng lần này ly biệt với Bắc Huyền có lẽ thực sự không thể gặp lại nữa. Ta không quay lại nhìn bọn họ, ta sợ sẽ khóc, ở chung với nhau ba ngày dù không phải dài, nhưng cũng không thể nói là ngắn.

Đường phố thực phồn hoa, ta cùng nam tử tóc trắng đi trên đường, tỉ lệ người ngoài lại nhìn là 100%, ai bảo hấn vừa... vừa có một đầu tóc trắng nổi bật, vừa có ngũ quan hoàn mỹ chứ.

“Ngươi tên gì thế?” Từ lúc ra khỏi phủ tướng quân Bắc Huyền hấn trước sau không nói một lời, chỉ cầm tay ta thật chặt, tay của hấn lạnh lẽo nhưng cũng thật thoải mái.

“Bạch Mi.” Thật lâu sau hấn mới từ đôi môi khẽ gọi phun ra hai chữ.

Bạch Mi? [lông mày trắng, cười lẩn lộn=)] Mi là có nghĩa lông mi sao, thế nhưng lông mi của hấn thực thanh tú cũng thực đen [vâng, lông mi anh mà trắng nữa thì anh thành Từ Dận Chân Nhân mất. Bạn nào tò mò Từ Dận Chân Nhân thì vào nhà tớ xem nhóc :> Thực ra là lông mày cơ, nhưng ta để lông mi nghe cho hay J]. Ta nhìn không được lại khẽ đảo mắt ngắm nghía mặt hấn.

“Ngươi thì sao? Gọi là Hi Hi sao?”

“Hi Hi là họ Bắc Huyền gọi ta vậy, ta tên Dương Thần Hi, năm nay mười bảy tuổi, học tại...” Quen miệng nói một hồi, ta vội vàng cầm miệng, sau đó sờ sờ cằm cười gượng vài tiếng.

“Ha...” Bạch Mi cười ra tiếng, tiếng cười giống như Thiên Âm [Thiên Âm là tiếng trời, bà tác giả này cũng chém quá].

Thì ra hấn cũng có thể cười ảm áp đến vậy, nhiệt độ từ tay hấn truyền qua luôn luôn là lạnh lẽo, ta cho rằng hấn rất lạnh lùng, nhưng vì sao ánh mắt hấn nhìn ta lại nóng rực như vậy.

Còn chuyện hấn làm sao biết ta đến phủ tướng quân Bắc Huyền ba ngày trước, làm sao biết tất cả những nghi vấn của ta?

“Thần Hi, tên rất đẹp.” [Thần Hi = tia nắng ban mai] Lời này vốn là một lời khen, thế nhưng vì sao trong mắt hấn lại có nỗi bi thương sâu sắc đến vậy?

“Cảm ơn!” Được khen thực sự là chuyện tốt đẹp nhất trên đời, ta đương nhiên vui vẻ mà đón nhận.

Ngay sau đó ta rơi vào một cái ôm, hấn ôm ta? Bạch Mi thần thần bí bí này nói chuyện chưa được mười câu liền ôm ta. Không làm đi, đây chính là ở trên đường nha, ở trong lòng hấn, hai má ta hơi nóng lên.

“Bạch Mi, nơi này là đường lớn a, không tốt đâu.” Ở trong lòng hấn thực thoải mái làm ta không muốn phản kháng, tuy nói cái ôm của Bắc Huyền Triệt cũng rất thoải mái, thế nhưng chung quy vẫn không sánh được với hấn [câu này ta chém, mọi người gạch đá nhẹ tay].

“Đã lâu không được ôm nàng như vậy.”

Hắn khẽ nói, ta ngẩng đầu trông thấy trong đôi mắt hắn tựa hồ có chút thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cuộc Đối Thoại Mạc Danh Kỳ Diệu

By: Trang kat

Đã lâu như vậy không ôm ta? Chẳng lẽ trước đây hắn từng ôm ta? Ta không có quen hắn nha. Cố gắng nhớ lại nơi ta ở có người như vậy sao? Không có!

“Ngươi không sao chứ?” Ta hỏi hắn, sờ sờ mái tóc bạc, quả thật mềm mượt.

“Không có gì. Đi thôi”

“Nga” Hắn như trước nắm tay ta “Đi đâu?” Cứ như vậy đi theo người lạ xem ra không tốt lắm. Bất quá vì ta muốn biết sự thật nên không quản hắn là người tốt hay kẻ xấu. Có thể gặp được người xấu mà bộ dạng đẹp như vậy cũng thật đáng giá. Quả thật ta cũng thật sắc!

“Về nhà”

Về nhà? Là nhà hắn sao?

Đi theo hắn, ánh mắt ta nhìn không được theo dõi sườn mặt anh tuấn của hắn. Xem ra cảnh đẹp trên đường vẫn kém so với dung mạo của hắn.

“Theo ngươi về vậy ngươi phải lo ăn ở mặc cho ta” Tới nơi này ta một xu cũng không có, vậy mà lại để bộ quần áo ngủ trong phủ tướng quân Bắc Huyền. Xem ra cũng không thể quay lại lấy.

“Có thể. Có cần kêu vài nha đầu hầu hạ ngươi không?”

Nha đầu? Coi như hết. Ta trời sinh cũng không phải quá cầu thả, cũng không cần người hầu hạ đi.

“Ta có thể tự chăm sóc chính mình” Haha còn có nha đầu hầu hạ, xem ra nơi hắn ở nếu không lớn như phủ tướng quân Bắc Huyền thì cũng không phải là quá nhỏ.

“Trước chúng ta đi ăn tối đã, hồi Bạch phủ không nhanh như vậy. đêm nay chúng ta ở khách điểm” Hắn cúi đầu xem ta, ánh mắt tràn đầy nhu tình. Nhu tình? Sao ta lại nghĩ hắn dùng ánh mắt nhu tình nhìn ta? Hắn sao lại nhìn ta như thế ta là bạn gái hắn?

Trong lúc dùng bữa, ta vẫn nhìn không được đánh giá hắn. Mái tóc dài màu bạc một nửa được trâm cố định bằng một loại bút lông dài, phần còn lại phân tán ở vai và trước ngực hắn, đến động tác ăn cơm cũng thật tao nhã. Nếu so sánh với ta nhất định ta giống như quý đối, gặp được đồ ăn là ngấu nghiến.

“Tóc ngươi màu bạc thật đặc biệt” Hắn sờ hữu mái tóc bạc, khí chất thần bí cùng với diện mạo tuấn mỹ ở khách điểm rất là tuyệt.

“Ngươi sợ hãi sao?” Hắn dùng ăn cơm nhìn ta bằng ánh mắt câu dẫn.

Xong rồi, lại bị hắn mê hoặc, có cần dùng ánh mắt như thế nhìn ta không?

“Nhìn rất đẹp” Mái tóc bạc rất hợp với khí chất của hắn, sao lại phải sợ hãi?

Bạch Mi khước môi lên một chút tươi cười, xem ra thực vừa lòng với câu trả lời của ta.

“Ngươi có thể nói tại sao biết ta ba ngày trước tới Bắc Huyền phủ?” Ta bắt đầu hoài nghi liệu hắn có phải người lương tính hay không, nếu không sao vừa thấy ta lại hỏi như vậy?

“Bởi vì ta đưa ngươi tới” Hắn thản nhiên nói, lời này lại khiến cho ta khiếp sợ. Như thế nào hắn đưa ta tới đây? Hắn có pháp thuật? Không đúng ở niên đại này phải nói là yêu thuật. Hay là hắn không phải là người? Là tiên sao?

“Ngươi như thế nào làm đưa ta tới đây? Để cho ta tới nơi không phải là thế giới ta đang sống?” Bỏ dũa xuống, ta ảo não nhìn hắn, mặc dù có chút hoài nghi về lời nói của hắn. Nhưng nếu hắn thực sự đưa ta tới đây, làm sao khiến ta xuyên qua đến nơi này? Đây không phải thế giới của ta. Hắn là hắn sẽ không mời ta đến để hắn ngắm, ngắm chán sẽ cho ta trở về đi.

Con người hắt thủy chung khóa trên người ta, sau đó đặt bàn tay trắng nõn phủ trên tay ta “Người là người ở đây. Vĩnh viễn là người ở đây. Những gì của ta đều là của người”

Mặc dù nói người là soái ca nhưng cũng đừng phát triển nhanh như vậy, chúng ta mới gặp nhau chưa đến một ngày. Hắn nói vậy là ý gì? Hình như bảo ta là hắn.

“Haha Bạch Mi, chúng ta như thế có phải là quá nhanh không? Mới gặp nhau chưa đến một ngày a” Lưu Luyện rút tay về, dùng ngón trỏ khoa tay múa chân thủ thế.

“Phải không?” Bạch Mi hỏi lại ta, lại nắm lấy tay ta

Thật khó hiểu. Lời hắn nói ta vẫn chưa hiểu được ý tứ.

“Nếu người khiến ta đến đây được có thể đưa ta trở về không?”

“Không có khả năng”

“Vậy người làm cho ta trở về một lúc” Ít nhất cũng phải gặp lại bạn tốt một lần, lập một cái di chúc, lại nói chi phiếu của ta còn rất nhiều tiền, mật mã còn chưa nói cho người nhà biết. Thật không biết hiện tại bọn họ có đăng báo tìm ta, hoặc là báo công an không.

“Không có khả năng. Vì đưa người về đây ta đã bị trọng thương. Người muốn trở về cũng không được. Đây mới chính là nhà của người”

Trọng thương? Thật sự không nhìn ra hắn có thương tích.

“Vậy sao người đưa ta tới đây? Người là thần tiên sao?”

“Đưa người đến để hoàn thành nhiệm vụ” Bạch Mi nghiêm mặt thống khổ lạnh lùng nói ra những lời này, nhìn về mặt hắn thực thống khổ, chẳng lẽ hắn thật sự bị trọng thương?

“Người không sao chứ?” Ta thân thiết hỏi hắn, nhưng ta vẫn không hiểu theo như hắn thì ta phải làm nhiệm vụ gì.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Họ Bắc Huyền, Thuộc Hạ Của Người Đánh Lén Ta

Bởi đã quá muộn, Bạch Mi nói đêm nay ở lại nhà trọ, ngày mai lại lên đường, thời đại này chính là giao thông bất tiện, dù sao ở chốn này nơi nào đối với ta cũng đều xa lạ.

Bạch Mi phân phó tiểu nhị đi mua cho ta mấy bộ xiêm y, đồng thời chuẩn bị cho ta một thùng nước tắm, sau khi ra khỏi phòng hắn còn tiện tay đóng cửa lại. Ta đi đến cạnh cửa, cân nhắc rồi quyết định cài then cửa.

Đi đến sau bình phong, hương thơm ngào ngạt ập tới, ta hài lòng nhìn thấy những cánh hoa hồng bông bênh trong nước, Bạch Mi quả thực chu đáo, ta nhúng tay vào nước, độ ấm vừa vặn. Ta cởi bỏ áo ngoài màu hồng nhạt, vừa định chạm tới vật áo bỗng nhiên một con buồn ngủ ập tới, không thể nào, mấy ngày nay không phải ta đã ngủ nhiều lắm đó sao, sao hiện tại lại thấy buồn ngủ như vậy? Dưới chân mềm nhũn, ta rốt cuộc không chống đỡ nổi ngã trên mặt đất, muốn đứng lên nhưng lại không có chút sức lực.

Trong chốc lát cảm giác có người ôm lấy ta, là Bạch Mi sao? Ta cố sức hé mở mắt, không phải Bạch Mi, người ôm ta vậy mà lại là đầu gối.

Ta có ngốc cũng biết không phải do ta buồn ngủ, nhất định là bị hạ mê hồn hương. Đầu gối này muốn đem ta đi đâu? Ta tức giận a! Không thể ngờ được hắn lại dễ tiện như vậy, dám hạ mê hồn hương với ta.

Vừa mới chuẩn bị chửi rửa hắn, thế nhưng một câu nói ta cũng không thốt lên được.

Hu... Bạch Mi cứu ta... Hu... Họ Bắc Huyền thuộc hạ của người đánh lén ta, cứu ta a...

Ta như cầu vồng, sức lực không còn, ký ức hỗn loạn, mở mắt ra lại thấy trần ngập ánh nến, nơi này lại là đâu đây? Ta cố gắng nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, Bạch Mi phân phó tiểu nhị mang đến cho ta thùng nước tắm và bộ xiêm y mới, đến khi Bạch Mi đi rồi một con buồn ngủ ập tới, kẻ ôm ta kia là đầu gối, đầu gối vậy mà dám hạ độc thủ với ta.

“Đầu gối chết tiệt——” trong đêm tối ta nổi giận dùng dùng dùng hết sức tàn hết to, dễ tiện dám hạ thuốc ta! Ngày thường thấy người ít nói, đối với việc gì cũng đều ra vẻ thờ ơ, hừ! Nhưng mà ngấm lại, đầu gối là thuộc hạ của Bắc Huyền Triệt, dĩ nhiên Bắc Huyền Triệt sẽ không cho hắn ta làm vậy.

Nghĩ đến đây đã thấy trong lòng nguội lạnh, Bạch Mi, mau cứu ta... Mặc dù ở chung với Bạch Mi chưa được bao lâu, nhưng giác quan thứ sáu cho ta biết hẳn là người tốt [các nàng nhớ nhé, zai đẹp lúc nào cũng tốt =)). Bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập, sau đó cửa bị mở, có người đến.

“Tiểu thư! Người làm sao vậy?”

Là tiếng của Đạm Đạm. Trái tim bất ổn của ta lúc này mới thả lỏng một chút. Nhưng sao nàng lại ở chỗ này?

“Đạm Đạm, sao ngươi cũng ở đây, nơi này là đâu?”

“Là phủ tướng quân Bắc Huyền, căn phòng này là ở Phi Thúy các. Công tử đem người tìm trở về.” Nàng ngồi bên giường nắm tay ta, trong mắt đầy sương mù.

Bắc Huyền Triệt tìm ta trở về, như vậy chuyện hạ thuốc ta là do hắn sai khiến? Sói đội lốt cừu a!

“Ta choáng váng đầu...” Mê man lại muốn ngủ.

“Tiểu thư, ta đi gọi công tử, người đợi chút nhé.” Thấy ta không thoải mái, Đạm Đạm hốt hoảng chạy ra ngoài.

Không phải nói sẽ không gặp lại sao, xem đi, lại gặp nữa rồi. Chỉ là ta không rõ Bắc Huyền Triệt lại mang ta trở về làm gì. Không biết Bạch Mi giờ này có đang tìm ta, không thấy ta, hẳn có lo lắng không? Nhớ tới biểu hiện thâm tình thống khổ của hắn, ta lại có chút không đành lòng. Không thể tưởng tượng được, mới ở chung với nhau nửa ngày, còn có thể có cảm giác này.

Trong chốc lát ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vững vàng, ta nghĩ hẳn là Bắc Huyền Triệt, đột nhiên lúc này ta không muốn gặp hắn, hắn vậy mà lại hạ thuốc ta, đáng ghét!

“Hi Hi.” Là thanh âm Bắc Huyền Triệt, hắn đi tới bên giường khẩn thiết gọi tên ta.

“Họ Bắc Huyền vương bát đản! Ngươi hạ thuốc ta, đầu đầu muốn chết đi được!”

“Thực xin lỗi, Hi Hi, Thanh Mộc hẳn sợ ngươi lên tiếng mới bắt đắc dĩ ra hạ sách này, một lát nữa sẽ hết đau.” Hắn nhẹ nhàng mát xa huyết thái dương của ta.

Được hắn xoa nhẹ như vậy cảm giác tốt hơn nhiều, ta ngồi dậy không còn giận nhìn hắn. “Vậy cũng không được hạ thuốc a, ngươi mang ta về đây làm gì? Ta còn chưa có hỏi qua Bạch Mi đâu.” Tất cả mọi chuyện ta muốn biết đều chưa được giải đáp, ngược lại ngày càng hỗn loạn, cũng làm cho ta ngày càng muốn hiểu rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

“Hi Hi, ta làm như vậy cũng vì quan tâm nàng.” Hắn kề mặt lại gần, vụng trộm hôn một cái lên mặt ta.

“Hắn hôn ta?” Đầu óc ta vốn dĩ đã rối bời, lúc này đây thật sự muốn nổ tung.

“Ngươi làm gì a!” Ta luống cuống đẩy hắn ra. Bị hôn rồi, bắt quả môi hắn thật mềm mại, dán tại trên mặt cảm giác thực thoải mái, bị phi lễ mà ta còn có thể có cảm giác này, xem ra ta đã thực sự sa đọa.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Bức Tranh Tuyệt Thế Mỹ Nam Tắm Rửa (1)

Edit: Zinnysweetie

“Hôn nàng nha. Chẳng lẽ hôn chưa đúng chỗ?” Hắn cười nhìn ta, tiếp tục tới gần.

Lại còn chỗ nào nữa? Muốn chết! Ta vươn 1 chân đá lên bụng hắn. “Họ Bắc Huyền, đừng cho là ta ăn của ngươi vài bữa cơm ở nhờ ngươi vài ngày là có thể chiếm tiện nghi ta.”

“Ôi, nàng...” Hắn không ngờ ta sẽ đá hắn, bị đau che bụng, không thể tin nổi nhìn ta.

“Ngươi đáng đời lắm!” Không biết là do xấu hổ hay là tức giận, mặt ta bắt đầu nóng lên.

“Con mèo nhỏ móng vuốt cũng thật sắc nha.” Hắn không sợ chết còn ngồi ở mép giường, cười hi hi nhìn ta.

“Họ Bắc Huyền, đừng có giờ trò động chân động tay với bản cô nương, nếu không dù cho ngươi có là cái gì đại tướng quân, ta cũng sẽ đem ngươi

đánh cho nằm bò!” Ta buồn bực hán không phải đại tướng quân gì đó sao, sao có thể mỗi ngày nhàn nhả ở trong phủ tướng quân, chẳng lẽ làm quan ai cũng nhàn nhả như vậy?

“Ai!” Hán thở dài! Một bộ trách ta không hiểu phong tình. “Hi Hi, về sau đừng đi cùng Bạch Mi được không? Nếu hán tìm được tới đây, nàng cũng đừng đi cùng hán được không?” Bắc Huyền Triệt vẫn cười như trước, nhưng ánh mắt lại như đang cầu xin ta.

Nhớ tới Bạch Mi, hán giờ này đã biết ta không còn ở nhà trọ chưa? Nếu hán biết liệu hán còn muốn tới đây tìm ta không? Ta lại có chút hy vọng có thể gặp lại hán, không phải là ta bị sắc đẹp của hán làm cho mê muội đấy chứ?

“Bạch Mi biết tất cả những gì ta muốn biết.” Bạch Mi buổi chiều nói ta đến đây rồi cuộc để làm nhiệm vụ gì? Vì sao hán nói ta thuộc về Mục Quốc?

“Chuyện này rất quan trọng sao?”

“Thừa lời, đương nhiên rất quan trọng!” Cũng không phải chuyện xảy ra với hán, hán đương nhiên cho là râu ria [= không quan trọng].

“Được rồi! Ta chỉ hy vọng nàng có thể luôn ở lại phủ Bắc Huyền, khuya rồi nàng ngủ đi! Có chuyện gì cứ phân phó, ngoài cửa có thị vệ canh gác.” Bắc Huyền Triệt giúp ta nằm từ từ, lại giúp ta đắp chăn rồi mới ra ngoài. Hán đóng cửa nói nhỏ gì đó với thị vệ bên ngoài sau đó rời đi.

Kỳ thật Bắc Huyền Triệt đối với ta rất tốt, ta có chút hối hận vừa rồi đá hán dùng sức như vậy.

Vừa rồi còn đau đầu giờ đã đỡ nhiều, lại nhớ tới bị đầu gối hạ thuốc, đồ đầu gối! Người nhớ kỹ cho bản cô nương, nếu như bị ta gặp được, nhất định chính người phát khóc!

Hắt xì một cái, cũng không biết hiện tại là canh mấy, có chút buồn ngủ, vẫn là trước tiên đi ngủ đi.

Đêm, thực yên tĩnh, còn có thể nghe rõ tiếng nén đỏ bị thiêu đốt “Tur tur”.

Không biết đã ngủ bao lâu, mơ hồ cảm giác có người ôm ta vào trong ngực, ấm áp, thật thoải mái, không muốn mở 2 mắt.

Cảm giác ngủ đủ, thật là sáng khoái a! Ta thỏa mãn đuổi thất lưng lười biếng, cảm giác bụng hơi đói, nên gọi Đạm Đạm chuẩn bị cho ta chút đồ ăn.

Vừa xuống giường ta đã bắt đầu buồn bực, thế nào mà gian phòng đêm hôm qua bày biện không giống với hiện tại, ngày hôm qua cảm giác gian phòng vô cùng sang trọng, thế nhưng căn phòng này đơn giản chỉ có một bàn trang điểm và một bộ bàn ghế, đây là chuyện gì?

“Đạm Đạm?” Ta lên tiếng gọi, mở cửa ra. A? Thị vệ đâu? Tối hôm qua không phải Bắc Huyền Triệt nói ngoài cửa có 2 thị vệ sao? Đều trốn ở góc nào lười biếng sao?

Oa! Chỗ này thật rộng nha! Ta vừa đi ra khỏi cửa phòng liền không khỏi cảm thán, ngay cả không khí cũng vô cùng trong lành còn phảng phất mùi cỏ xanh. Ta nhớ Đạm Đạm có nói tới Phi Thúy các, chính là nơi này sao? Bắc Huyền Triệt thật không hiểu gì, nơi này với phi thúy [phi thúy có nghĩa là ngọc bích] thì có quan hệ gì chứ?

Phòng ốc thanh lịch, thiết kế giản đơn trang nhã, khung cảnh thanh tịnh, ta đi vài bước dọc hành lang, cũng không thấy có người, kỳ quái ở Bắc Huyền phủ không phải đều là đi vài bước là gặp phải mấy tên hạ nhân bận rộn sao, sao lúc này một bóng người cũng không có? Một nơi lớn như vậy lại làm cho ta có chút sợ hãi.

Ta đi tới gian thứ 3 của gian phòng bên bạnh, cửa phòng khép hờ làm ta chú ý, đây là phòng của ai? Ta tò mò nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, cũng không thấy có người, chỉ có làn khói nhẹ lượn lờ, không phải bên trong cháy đấy chứ? Nhưng ta đứng ngoài cửa cũng không ngửi thấy mùi cháy khét, ngược lại còn thấy có một mùi hương nhàn nhạt.

Ta quyết định xem tột cùng bên trong có gì, theo hướng làn khói đi đến, thấy có một mặt bình phong, bên trong bình phong sẽ là cái gì đây?

Ta lén lút đến gần, cuối cùng ngậy người đứng bên trong bình phong, gắt gao trừng mắt nhìn người trước mặt – mái tóc màu bạc rối tung trên vai rớt xuống bộ ngực trần, một phần tóc chìm trong nước, hán nhắm mắt nghiêng đầu dựa trên thùng nước tắm, khóe môi như đang khẽ cười.

Bộ ngực thật mê người, bờ môi thật quyến rũ...

Ta nuốt nước miếng một cái, nhìn hán không chớp mắt, hồi lâu sau mới phát hiện ra 1 chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Bạch Mi, Bạch Mi làm sao có thể tắm bồn ở trong phủ Bắc Huyền?

“Tĩnh rồi sao? Hi Hi.” Bạch Mi chậm rãi mở mắt, có chút cười châm biếm hỏi ta, dường như hán sớm đã biết ta vào đây.

“Bạch Mi...” Ánh mắt ta nhìn không được nhìn chằm chằm trong ngực hán... Phi lễ không nên nhìn, ta hán là nên quay đầu đi, vì sao hán tắm rửa không đóng cửa a!

Hiện tại không phải lúc để ta háo sắc, ta tận lực đem ánh mắt thu hồi từ ngực hán, tiến lên đến bờ môi, rồi cuối cùng dừng ở mái tóc màu bạc của hán.

“Sao người lại ở chỗ này? Họ Bắc Huyền có biết không?”

“Ta vì sao lại không được phép ở đây?” Hấn hỏi ngược lại ta.

“Không phải họ Bắc Huyền không hoan nghênh ngươi tới đây sao?”

“Ta ở đây không cần sự hoan nghênh của hấn. Nơi này cũng không phải Bắc Huyền phủ, Hi Hi, nơi này là Bạch phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nguyệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bức Tranh Tuyệt Thế Mỹ Nam Tắm Rửa (2)

Edit: Zinnysweetie

Cái gì? Ta không phải vẫn đều ở Phi Thúy các trong Bắc Huyền Phủ sao? Thế nào lại thành ra Bạch Phủ?

“Bạch Phủ là chỗ nào?”

“Nhà ta.”

“Không phải Phi Thúy các sao? Ngươi làm cách nào đem ta tới đây?” Đánh ngất? Nhưng là không đau nha. Hạ thuốc? Bạch Mi hấn là không ti bì như đầu gỗ nha. Khó trách khi tỉnh lại thấy bầu không khí và cách bài trí đều thay đổi.

“Nàng ngủ rất say, ta đương nhiên là ôm nàng tới đây.”

Ôm? Suy nghĩ của ta tự giác dừng lại ở chữ này. Đêm qua mơ hồ cảm giác một vòng ôm ấm áp là hấn? Ta còn tưởng là nằm mơ.

“Vậy ngươi phải coi chừng đó, cẩn thận tên đầu gỗ kia lại hạ thuốc ta.” Lần thứ hai rời khỏi phủ Bắc Huyền, không đụng phải đầu gỗ, đợi sau này có cơ hội sẽ báo thù sau.

“Hạ thuốc? Người của phủ Bắc Huyền hạ thuốc nàng ư?” Bạch Mi ngâm mình trong nước, khẽ gạt sợi tóc lòa xòa trên cánh tay. Trong mắt chợt hiện vẻ không vui.

Sao bỗng nhiên hấn lại biến sắc? Thôi cứ chuyển đề tài đi, miễn cho hấn phải đi tìm đầu gỗ tính sổ, muốn tính sổ cũng là để ta tự tính.

“Ha ha, không có việc gì, đều qua cả rồi. Ngươi mau tắm rửa, ta ra ngoài...” Nếu đổi thành nữ tử khác thấy hấn khóa thân tắm như vậy, sao còn có thể như ta bình tĩnh nói chuyện phiếm, hấn là đã sớm ngất xỉu, hoặc là hoảng sợ kêu liên tục, tuy nhiên cũng không loại trừ khả năng đã sớm nhào tới vỗ hấn. May mắn định lực ta tốt lắm, còn chưa có nhào tới. [Mình nghi chị đã nhào tới trong đầu rồi]

Ta đỏ mặt vừa định ra khỏi bình phong đi hóng chút gió, không ngờ một tay bị Bạch Mi kéo lại.

“Ngươi... Ngươi làm gì?” Hấn lôi kéo tay ta làm gì chứ? Không phải là muốn tắm chung với nhau đi. Ta sẽ xuất huyết não a...

“Giúp ta chà lưng.”

“A?” Đây không phải rõ ràng là muốn ta hầu hấn tắm sao? Giúp một tuyệt thế mỹ nam như vậy tắm rửa ta chỉ có thể hoặc té xỉu hoặc nhào tới vỗ hấn, dù là trường hợp nào cũng đều tổn hại đến hình tượng thực nữ của ta. Tốt hơn hết là nhanh chóng thoát khỏi cái cảnh xấu hổ này thôi.

“Ngươi tưởng mình giỏi lắm sao! Đừng cho rằng ta là nha hoàn của ngươi!” Ta làm bộ tức giận nói hấn, tiện tay đem tấm áo choàng trắng đang treo trên bình phong ném lên đầu hấn, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Phía sau là một trăng cười sung sướng.

Bạch phủ rất lớn, ta sợ lạc đường nên không dám chạy loạn, chỉ dám ngồi trong một đình nghỉ mát có thể nhìn thấy phòng của Bạch Mi.

Thực vắng lặng, không thấy có người, không lẽ nơi này chỉ có duy nhất Bạch Mi, một nơi rộng lớn như vậy không cảm thấy quá yên tĩnh hay sao?

Ngày hôm qua thực sự là mệt xác, từ nhà trọ tới phủ Bắc Huyền rồi lại mơ mơ màng màng đến Bạch phủ, không biết giờ này Bắc Huyền Triệt phát hiện ta mất tích, có phải lại sai đầu gỗ đi tìm ta, mấy ngày này vẫn nên cẩn thận một chút, kéo đầu gỗ tìm được rồi lại hạ thuốc ta.

“Đang nghỉ gì vậy?” Phía sau vang lên giọng nói êm tai của Bạch Mi.

Ta quay lại nhìn hấn, nhanh như vậy mà hấn đã thay xong bộ y phục màu trắng, mái tóc dài màu trắng ướt sũng cũng đã khô, mềm mại xõa xuống, tóc

của hắn vậy mà còn dài hơn ta, ta chỉ đơn giản cuốn tóc thành một búi, không như Đạm Đạm khéo tay cái gì cũng biết.

“Đói bụng rồi. Có gì ăn không? Ngươi mang ta về đây thì phải phụ trách việc ăn mặc ngủ nghỉ của ta.” Từ lúc tỉnh đến giờ còn chưa có gì bỏ bụng.

“Ngày hôm qua không phải đã đồng ý với nàng rồi sao? Đi thôi.” Hắn nắm tay ta, dẫn ta ra khỏi đình nghỉ mát đi hướng một con đường khác.

“Bạch Mi, trong phủ này chỉ có mình ngươi thôi sao?” Nếu như mình ta ở một phủ lớn như vậy, buổi đêm nhất định sợ tới mức trốn dưới gầm giường.

“Bây giờ có thêm nàng, là hai người.” Hắn thực sự ở một mình a, quả là can đảm.

“Ta thật sự là do ngươi triệu tới sao?” Vẫn cảm thấy khả năng này không lớn a.

“Nàng không tin?” Hắn như rồng mây hỏi ta.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mỹ Nam Tuyệt Thế

Edit: Zinnysweetie

“Trừ phi ngươi đưa ta về nhà thì ta mới tin.” Hắc hắc, ta đã tính toán cả, nếu được về nhà thì tốt biết bao.

“Không có khả năng, nàng đã không thể trở về, sau này đừng nói lại chuyện này.” Bạch Mi có vẻ không vui, siết chặt tay ta.

Không nói thì không nói, đưa ta tới nơi này, chẳng lẽ đến tư cách hỏi ta cũng không có sao? Quên đi, ta cũng không hiểu việc này lắm, một ngày nào đó ta sẽ hỏi rõ ràng.

“Ngươi rất ngang ngược, quá đáng!” Ta không nghĩ ngợi thốt ra những lời muốn nói trong lòng.

Bạch Mi dừng lại, quay đầu nhìn ta, nét cười nhàn nhạt trên môi đã biến mất, chỉ còn ánh mắt vẫn nóng rực như trước, giống như ngọn lửa muốn thiêu đốt ta. Ta không quen né tránh ánh mắt hắn.

Hắn kéo ta đến trước ngực, làm khoảng cách giữa hai chúng ta càng thêm gần sát, Bạch Mi muốn gì? Đánh ta? Mắng ta? Hay là hôn ta? Nụ hôn đầu của ta, không phải hắn muốn cướp đi nụ hôn đầu của ta đấy chứ, ngẩng đầu nhìn đôi môi đã thu hút ánh mắt của bao người, hôn lên đó hẳn là rất tuyệt, hôn thì hôn, gặp được mỹ nam tuyệt sắc như vậy, hẳn mới là người chịu thiệt. Ta lại có chút mong chờ đôi môi hắn phủ lên môi ta. [sắc nữ ==]

Ta bình tĩnh nhắm mắt, chờ đợi hồi lâu, Bạch Mi cũng không có động tĩnh gì, hắn ôm ta ở trong lòng, mùi hương thanh mát vừa tắm rửa vương vít chóp mũi ta.

Bạch Mi bỗng nhiên giống như hôm qua ôm chầm lấy ta ở trên đường, hé mở mắt ngẩng lên nhìn mới thấy đôi lông mày hắn nhíu chặt như đang thống khổ, vì sao Bạch Mi mỗi lần ôm ta đều có cái biểu tình như vậy, ôm ta làm hắn khó chịu đến thế sao?

Ta tránh khỏi cái ôm của hắn, làm bộ như chưa có gì xảy ra, cười ngu. “Bạch Mi, đi ăn đi.”

Hắn sững sờ, hoàn hồn. Về mặt thống khổ dần biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng thường thấy, giống như lần đầu tiên ta gặp hắn, hắn như một câu đố khiến ta ngày càng muốn lý giải.

Ngồi ở bàn ăn trong đại sảnh, đợi Bạch Mi đi chuẩn bị bữa sáng, kết quả của việc không có hạ nhân là cái gì cũng phải bắt tay vào làm, nhưng xưa nay ta chưa từng nghĩ Bạch Mi có thể nấu ăn, tuyệt thế mỹ nam a! Đem so với Bắc Huyền Triệt, Bắc Huyền Triệt có khi ngay cả trừ phòng [nhà bếp] có trông thế nào cũng chẳng biết. ==

Xem ra sau này phải ra sức nịnh nọt Bạch Mi, kéo đến ngày hắn tâm tình không tốt không xuống bếp, ta lại cũng không biết nhóm lửa nấu cơm, khẳng định sẽ đói đến mức da bọc xương.

Đợi đến khi Bạch Mi đem đồ ăn lên, cháo trắng, cải xanh, đạm bạc đơn giản nhưng trông thực ngon miệng.

Ta nhanh chóng làm vài húp cháo, quả nhiên ngon miệng a!

“Ngon lắm, tay nghề của ngươi rất được!” Ta thỏa mãn nói, mặc dù không được như Bắc Huyền phủ mỗi món đều tinh xảo, nhưng lại rất hợp khẩu vị của ta.

“Vay ăn nhiều một chút.” Hắn ngồi đối diện ta, rất tao nhã dùng bữa còn không quên gấp rau giúp ta.

“Bạch Mi, người nói người bị thương, giờ thế nào rồi? Có khá hơn chút nào không?” Ta đột nhiên nhớ ra, quan tâm hỏi hần.

“Không sao, chỉ là vì đưa nàng tới đây hao tổn rất nhiều nguyên khí, vốn dĩ có thể lập tức đi tìm nàng, nhưng do nguyên khí tiêu hao nhiều nên ba ngày sau mới đi tìm nàng, thật không ngờ nàng lại xuất hiện ở phủ Bắc Huyền. Ý trời nha!” Ánh mắt hần mang chút ưu sầu mà ta nhìn không thấu.

Người mà biết ta xuất hiện trên giường Bắc Huyền Triệt người mới càng không ngờ a. Ta nghĩ thầm trong bụng.

“Ta xuất hiện trong phủ Bắc Huyền sao lại là ý trời? Lẽ nào ta không nên xuất hiện trong phủ Bắc Huyền sao?”

“Sau này nàng sẽ hiểu, bây giờ nàng không biết thì tốt hơn. Hi Hi sau này dù ta có quyết định thế nào, ta cũng mong muốn nàng được hạnh phúc.”

Ta gầy gầy mấy miếng rau cải nhìn hần, lại có ý gì đây a? Cái gì mà hần quyết định gì cũng mong ta hạnh phúc, nếu quyết định của hần không phải những gì ta muốn, bảo ta hạnh phúc thế nào được? Ti như hiện tại hần đem ta từ một thời không khác triệu hồi tới đây cũng không cho biết ta vì sao, còn nói ta không thể trở về. Như vậy ta có thể hạnh phúc sao?

Ta quyết định không để ý tới hần, ăn uống sạch trơn cho hần hết cái mà ăn!

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đạo Phố

Edit: Zinnysweetie

Cứ như vậy ở nhàn nhả ở tại Bạch phủ mấy ngày, mấy ngày tiếp đó ta mới hiểu được vì sao Bạch Mi không cho gọi hạ nhân, nguyên lai không phải vì hần không có tiền, mà vì bản thân hần thích an tĩnh, đương nhiên, mấy ngày nay ta cũng không phải ăn không ngồi rồi, khi cần thiết cũng giúp hần giặt quần áo, quét tước dọn dẹp, Bạch phủ rất lớn, ta tuyệt đối không thể một lần dọn dẹp toàn bộ, thông thường đều là quét dọn phòng của ta và Bạch Mi, thêm ra còn có đại sảnh [phòng khách], còn lại những nơi như sân viện hay hành lang hần đều dùng nội lực phóng ra chuông phong mạnh mẽ, đem bụi bặm và lá rụng cuốn sạch không còn một mảnh, xem ra biết võ công có thể giảm bớt đi rất nhiều chuyện.

“Bạch Mi!” Ta ngồi trên thềm đá thấy Bạch Mi xa xa từ phòng hần bước ra, lập tức vẫy gọi.

Bạch Mi nghe ta gọi nhẹ nhàng bay tới trước mặt ta, mái tóc bạc dài khi hần hạ xuống khẽ vung lên rồi chậm rãi rơi trên vai hần.

“Làm sao vậy? Vô duyên vô cớ ở chỗ này.”

“Chúng ta ra ngoài đi dạo đi. Ở lâu trong phòng ta buồn bức đến hỏng người.” Ở thế kỷ 21 ta còn có thể đi học, đi dạo phố, nếu không ra khỏi cửa thì cũng có thể ở trong nhà xem tivi nghe chút nhạc. Mà ở đây cái gì cũng không có, chỉ biết ngồi hóng gió, hóng gió lâu cũng đau đầu, chỉ có điểm tốt duy nhất là ngày ngày được ngắm mỹ nam tóc trắng.

“Được.” Hần trả lời dứt khoát.

“Ngay bây giờ sao?”

“Phải.”

“Vây nhớ mang ngân lượng nha!” Cuối cùng cũng có thể ra ngoài, ta vui sướng kéo tay Bạch Mi, chỉ hận không thể hôn lên mặt hần vài cái.

Dù sao ta cũng không có tiền, có ăn uống gì cũng đều của Bạch Mi, thực nên vì chính mình mà cất giấu chút ngân lượng, kéo đến lúc Bạch Mi không còn bao nuôi ta, ta đây chỉ còn nước chết đói.

Ra đến cửa mới biết, thì ra Bạch phủ nằm giữa một rừng trúc, có thể nói là tách biệt nhân thế.

Kiến trúc Bạch phủ là hình tròn, từ bên ngoài nhìn vào so với ở bên trong lại là 2 cảm xúc khác nhau, thật là một kiến trúc đặc biệt.

“Đây là trận pháp ta bài trí, người bình thường không có cách nào tiến vào, cho dù vào được cũng không thể đi ra.” Thì ra còn bày trận pháp, cho dù Bắc Huyền Triệt muốn tìm ta, chỉ e cũng không tìm nổi.

“Người biết bày trận pháp sao?” Hần không những có thể đem ta tới đây, còn thông hiểu ngũ hành bát quái, nói không chừng còn biết xem tinh tượng.

“A. Đi thôi.” Hần không trả lời mà dắt tay kéo ta đi theo hần.

“Theo sát ta, đi sai một bước nàng cũng không ra được ngoài.”

Ngẫm trọng vậy sao? Ta sợ tới mức không dám nghĩ linh tinh, ngoan ngoãn theo sát hắn, lại thấy khoe môi hắn khẽ cười. Hắn là đùa giỡn ta, trợn là do hắn bày, ta đi nhầm, Bạch Mi nhất định có cách đưa ta ra ngoài.

Ta đi theo bước chân tao nhã của hắn vài phút mới ra khỏi rừng trúc, quay đầu nhìn lại, chỗ nào là rừng trúc a, không thể tin nổi. Mới khi nãy thấy cả một khu rừng trúc, đi ra rồi lại chỉ thấy có vài cây trúc lưa thưa.

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy.” Bảy cây! Ta âm thầm đếm số cây trúc. Bảy cây trúc nếu từ dưới nhìn lên, chính là trận thế Bắc Đẩu thất tinh.

Chỉ có vài cây trúc như vậy, lại có thể vây quanh Bạch phủ rộng lớn kia sao? Từ ngoài nhìn vào làm sao có thể thấy Bạch phủ.

“Bạch phủ biến đâu mất rồi?” Ta kinh ngạc hỏi Bạch Mi. Đường như nhiều ngày qua ta ở một không gian khác.

“Đây chính là chỗ kì diệu của trận pháp. Bạch phủ vẫn còn đó, chẳng qua nàng không thấy. Đi thôi. Lần sau ta sẽ dạy nàng cách ra ngoài.”

Đi ước chừng nhiều tiếng đồng hồ mới ra khỏi địa phương hoang vắng, tới một trấn nhỏ không lớn cũng chẳng được xem là náo nhiệt. Miển là nơi có người, Bạch Mi liền trở thành tiêu điểm, ánh mắt mọi người nhìn hắn cũng khác nhau, có sợ hãi, có khó hiểu, có mang theo vẻ thích ý khi xem trò vui, còn có một số là kinh ngạc trước vẻ ngoài khác người của hắn. Cũng đúng, ở thời đại như vậy, có một đầu tóc trắng quả thực là đặc biệt.

Bạch Mi không chút để ý tới ánh mắt của những người khác, kéo ta tới nơi náo nhiệt hơn.

“Người không thích chỗ náo nhiệt phải không?” Hắn mặc dù đưa ta tới những nơi náo nhiệt, nhưng vẻ mặt của hắn vẫn cho ta biết hắn chán ghét sự ồn ào náo nhiệt.

“Không thích lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Bồ Lân Yêu Nguyệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đại Mỹ Nữ Đứng Là Sân Bay

By: trang kat

Khó trách, nào có ai đi dạo phố giống như hắn, đều đi thẳng về phía trước mà không biết đi dạo phố lạc thú là ở cửa hàng hai bên đường. Tiêu sái dẫn hắn qua vài quán nhỏ trưng bày thứ ngọc bội, trang sức đeo tay, son bột nước. Đối với ta đều là xa lạ hết thảy nên nhìn thấy mỗi thứ đều muốn sờ thử, lộ vẻ yêu thích khiến Bạch Mi trả tiền. Bạch Mi mỗi lần trả tiền đều không nhíu lông mày, xem ra muốn mua này nọ cũng không phải quý giá, mất nhiều tiền của hắn. Bởi vì vừa tới nơi này, ta cũng không có nhiều khái niệm về tiền bạc.

“Chúng ta vào thành đi.”

“Vào thành? Vì sao?”

“Trong thành náo nhiệt hơn so với trấn nhỏ này, mà ban đêm thì chợ đêm càng náo nhiệt hơn.”

Chợ đêm? Ta nhớ lại chợ đêm ở thế giới của ta, mỗi lần dạo chơi đều rẽ vào một ngã tư đường nhỏ, nào là đồ nướng, còn có bánh trôi, đặc biệt là khoai lang nướng. Mỗi lần đi đều phải mua một cái vừa đi vừa ăn.

Nhớ tới nơi đó có chút hoài niệm.

Nhưng mà không phải Bạch Mi không thích náo nhiệt sao? Hay là hắn nhân nhượng ta?

“Àn” Ta gật đầu đồng ý, tâm nhện không được nổi lên vui sướng.

Nhà thơ nổi tiếng Đỗ Mục trong “Bạc Tàn Hoài” nói;

Yên lung hàn thủy nguyệt lung sa

Dạ bạc Tàn Hoài cận tử gia

Nhà thơ miêu tả cảnh chợ đêm Kim Lăng Tàn Hoài ngập trong vàng son cạnh bờ sông.

Không biết chợ đêm Mục quốc có như thế hay không?

Đi đường mà muốn tiến vào thành ngay khi trời tối đối với ta là một nan đề lớn. Cho nên Bạch Mi đề nghị sau khi dùng bữa chiều sẽ dùng kinh công ôm ta vào trong thành.

Vào trong thành cũng mới chạng vạng. Đi theo Bạch Mi tới một gian u nhả của một lầu trà, ngồi đợi màn đêm buông xuống.

Lầu trà có tên là "Thánh Hương", tiến vào trong phòng liền có một cỗ mùi trà thơm ngát, thấm vào ruột gan, làm cho ta nhìn không được mà hít vào thật nhiều.

Bạch Mi chọn một chỗ gần cửa sổ ở lầu hai, cũng phân phó tiểu nhị mang đến loại trà Linh Tinh tốt nhất và một chút đồ điểm tâm ngọt đến. Món điểm tâm ngọt này khẳng định là dành cho ta, ta thăm nghĩ.

Liếc mắt nhìn một cái, cơ hồ phòng trà đã ngồi kín chỗ. Trà cũng không tệ lắm. Ta không phải người yêu uống trà nên cũng sẽ không bình phẩm về trà. Uống hết một li trà cũng chỉ cảm thấy trong miệng thơm ngát mùi hương giống như mùi hoa quế vậy. Cuộc sống như vậy thật là tốt, không giống như ta ở bên kia, cả ngày đọc sách để vào trường cao đẳng, cảm thấy thật là phiền phức, có lẽ ở đây ngồi lâu dần dần sẽ thành thói quen.

Bạch Mi cầm chén trà cũng không vội uống mà để chờ mũi nghe mùi trà hương.

Ta không giống hán nhân nhả uống trà, mà cầm uống một hơi cạn sạch, cái chén cũng quá nhỏ đi, một ngụm cũng không đủ nên ta gọi tiểu nhị tìm cho ta chén lớn hơn.

Không bao lâu nhìn đến cầu thang nơi có chuyện xôn xao, ta nhìn ra đằng sau Bạch Mi, nơi phát ra âm thanh xôn xao đó liền thấy một đại mỹ nữ thân hình cao gầy thon dài đi đến ngồi ở bàn sau lưng Bạch Mi, bên cạnh là một gã lạnh lùng nam tử.

Da thịt nhuận như ôn ngọc, đôi mắt dài, trong suốt quyền rũ, cái trán cao có một chút màu hồng nhạt, mái tóc đen giống như Bạch Mi một nửa được một cây ngọc trăm màu tím oản trụ, phần còn lại như thác nước rơi xuống trên vai, trên lưng, thanh nhã thoát tục. Cổ thon dài tạo cảm giác tao nhã phong tư. Quần áo hoa màu tím tự nhiên toát lên anh khí.

Nhìn không được nuốt nước miếng, thế gian này lại có một mỹ nhân, nhìn quả thực muốn tạt a-xít sunfuric (bó tay chị này =.!). Thượng Đế cũng thật bất công, nói không chừng là do hán ngữ gà ngủ gật không cẩn thận mà tạo thành. Nhìn xem đại mỹ nhân thật nhiều tình xảo a, xem Bạch Mi mỹ nam khí chất, xem Bắc Huyền Triệt khí suất. Ta nhìn không được lại đem đối phương đánh giá hồi lâu, cố gắng tìm trên người nàng một chút sơ hở.

Vật áo vì sườnng (ta chịu) bộ ngực sữa... Bộ ngực sữa dường như bằng phẳng. Thượng Đế a, nguyên lai là không có ai thập toàn thập mỹ. Xem ra người cũng không quá bất công. Đại mỹ nữ xinh đẹp mười phần như vậy lại là sân bay (ặc ặc), ta không khỏi mừng thầm.

Tâm lý cuối cùng cũng có điểm cân bằng, bất quá vẫn là có điểm vì nàng mà thờ dài. Có thể ta đánh giá lâu quá, làm cho đối phương chú ý.

"Người nhìn cái gì vậy?" Bạch Mi hỏi ta, hán đường như không chú ý đến xôn xao ở đằng sau mà tiếp tục phẩm trà.

"Không có gì, đừng quay đầu" Quay đầu thấy một đại mỹ nữ sẽ đem ta quăng, từ nay về sau ta sẽ không được ăn uống ở miễn phí.

Bạch Mi vẫn là quay đầu lại, thời điểm nhìn thấy đại mỹ nữ, chén trà trong tay liền rơi xuống.

"Xong rồi" Ta thăm kêu trong lòng. Bạch Mi thực vì mỹ nữ kia mà mất hồn, kể sinh nhai của ta từ nay về sau thế nào đây a...

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chịu Trách Nhiệm Với Bồn Đại Gia

Edit: Zinnysweetie

"Ý trời khó cưỡng!" Hai người nhìn nhau một hồi Bạch Mi mới kéo tay ta. "Đi."

Đi? Ta đi với hán chứ không phải mỹ nhân đi với hán? Vui sướng nhét nốt bữa sáng còn thừa trên bàn, nhét vội vài miếng vào trong miệng, còn thừa mấy miếng bỏ vào trong ngực, ta mới đuổi theo hán.

Trước khi đi ta quay lại liếc mỹ nữ kia một cái, vừa vặn thấy nàng đang thích thú nhìn theo hai chúng ta.

Trong đầu lại vang lên câu "Ý trời khó cưỡng" vừa rồi của Bạch Mi. Nói vậy là ám chỉ cái gì chứ.

Ra khỏi Thánh Hương lầu, màn đêm đã buông xuống, người đi đường qua lại nườm nượp.

“Ngươi làm sao vậy?” Ta hỏi Bạch Mi, sắc mặt hắn cũng không tốt.

Bạch Mi không nói lời nào chỉ trầm mặc đi phía trước.

“Làm sao vậy Bạch Mi?” Ta kéo tay áo hắn, giả bộ đáng thương hỏi hắn.

Vẫn không thèm để ý tới ta.

Không phải là tâm tư đặt hết ở chỗ cô nàng vừa rồi chứ. Coi bộ dạng mắt hờn của hắn kia, còn làm vỡ cả chén nữa.

Bạch Mi đột ngột dừng lại, thờ ơ nhìn ta. “Nàng đi đi.” Hắn hờ hững mở miệng, ánh mắt lạnh lùng ta chưa từng thấy.

Đuổi ta đi? Chẳng lẽ hắn thật sự thích cô nàng kia? Chỉ cần một cái liếc mắt, liền “nhất kiến chung tình”? [nhất kiến chung tình: vừa thấy đã yêu, như kiểu tiếng sét ái tình đó] Ngươi đem ta từ nhà tới nơi này, lại cướp ta từ phủ Bắc Huyền, vậy mà bây giờ muốn đuổi ta đi.

“Vì sao? Vì sao đột nhiên đuổi ta đi?” Màn đêm đã buông xuống, ta không có tiền trên người, bơ vơ không nơi nương tựa, biết làm thế nào?

“Đi đi, nhiệm vụ của nàng bắt đầu rồi.” Quyền quyết định để vương Mục Quốc nằm trong tay nàng. Vận mệnh chúng ta chẳng qua cũng chỉ là quân cờ mà thôi. [chỗ này ta nghĩ vẫn là lời nói của anh Bạch, nhưng trong bản gốc lại không cho vào ngoặc kép ==]

Cái gì? Nhiệm vụ? Để vương? Vận mệnh quân cờ? Vậy là có ý gì?

“Bạch Mi ta không hiểu ý ngươi? Ngươi đừng đuổi ta đi được không?”

“Thực xin lỗi, sau này nàng sẽ hiểu.” Hắn chỉ nhìn ta áy náy, sau đó lập tức xoay người nhảy lên mất dạng, nhanh đến nỗi ta không kịp nhìn về mặt hắn.

“Bạch Mi —— Bạch Mi quay lại đi! Ngươi đừng đi!” Hắn cứ như vậy biến mất trước mắt ta.

“Ngươi bỏ ta một mình ở đây là có ý gì.” Ta đứng giữa dòng người ngổ ngàng nhìn về phía Bạch Mi vừa biến mất.

Từ nay chỉ còn có một mình... Cô đơn, nghèo túng, mịt mù.

Ta cố nén nước mắt đang muốn chảy xuống. “Bạch Mi ta đếm tới một trăm ngươi phải xuất hiện, nếu không ta không bao giờ thèm để ý đến ngươi nữa.” Mặc kệ người qua đường nhìn ta đầy tò mò, ta rung rung nhắm hai mắt lại. Bắt đầu đếm ra tiếng.

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu... Bẩy mươi sáu, bẩy mươi bảy, bẩy mươi tám...” Đếm tới đây vẫn không cảm giác được Bạch Mi trở lại, ta hoang mang cố hết sức đếm thật chậm.

“Chín mươi lăm, chín mươi sáu, chín mươi bảy, chín mươi tám, chín mươi chín... Một trăm.” Đếm tới chín chín ta ngừng lại thật lâu mới hô một trăm. Xem ra Bạch Mi thực sự sẽ không quay lại.

Ta thất vọng mở hai mắt, đã thấy cô nàng xiêm y lộng lẫy màu tím lượn qua lượn lại quanh ta.

Là nàng? Chính cô nàng đã hại ta bị Bạch Mi bỏ rơi.

“Tiểu cô nương đang chơi trốn tìm sao?” Nàng cúi xuống nhìn ta, tiếng nói không mềm mại là lướt như những cô gái bình thường, mà trong trẻo dễ nghe, giống như giọng của Bạch Mi.

“Liên quan gì tới cô!” Ta tức giận nói, nếu không phải thấy nàng ta là mỹ nữ, ta nhất định đã đá cho nàng ta vài phát. Đồ bình hoa a [chỉ người đẹp mà không có não ^^], đã thấy ai nước mắt ròng ròng chơi trốn tìm chưa?

“Chợ đêm bắt đầu rồi, tiểu cô nương có muốn cùng đi xem không?”

Buổi chợ đêm hôm nay nếu không cùng Bạch Mi ra ngoài mà vẫn ở trong Bạch phủ có phải sẽ không có chuyện Bạch Mi bỏ rơi ta không? Đều là do ta ham chơi, đều do chợ đêm chết tiệt.

Ta ngẩng đầu nhìn xa xa, quả thật rất có cảnh sắc “Dạ thị thiên đăng chiếu bích vân, cao lâu hồng tự khách phân phân.”* [đại khái là Chợ đêm hàng nghìn chiếc đèn chiếu lên mây xanh, trên lầu cao những người khách tay áo màu đỏ nhộn nhịp, ôi vẫn mới mẻ thơ ~.~] Nhưng lúc này những cảnh đó với ta đã chẳng còn chút hứng thú. Những ngày về sau ta biết sống ra sao? Bạch phủ ta không biết phá trận, lại không biết đi tìm Bạch Mi ở đâu, chẳng lẽ mặt dày tới phủ Bắc Huyền?

“Tránh ra đi, đừng tưởng rằng cô là đại mỹ nữ tôi sẽ nhìn cái mặt cô!” Không phải chỉ so với người ta đẹp hơn chút, cao hơn chút, có khí chất hơn chút thôi sao, lại câu dẫn Bạch Mi làm cho hắn vô duyên vô cớ đuổi ta đi. Nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

“Ta ư? Ta đại mỹ nữ ư?” Nàng bày ra bộ dạng hoa dung thất sắc hỏi ta.

Thật sự không biết khiêm tốn, biết rõ chính mình là đại mỹ nữ còn muốn ta nói lại lần nữa sao? Đủ đã kích người.

“Mỹ nữ tỷ tỷ, cô là đại mỹ nữ, cực kỳ đại mỹ nữ, Tây Thi còn sống cũng không sánh được nửa phần tư sắc của cô. Cô đã đẹp đến mức chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, khuynh quốc khuynh thành rồi.” Muốn ta ca ngợi ta ca ngợi cho cô đủ luôn!

“Mỹ nữ tỷ tỷ?” Nàng ta lặp lại vẻ không thể tin nổi, chìa tay nắm lấy tay phải của ta, nhìn ta đầy xấu xa.

Cười đến gian trá như vậy là nàng ta muốn làm gì? Sau đó ngoài dự đoán của ta nàng cầm tay của ta đi đến trước ngực nàng, sau đó lòng bàn tay ta yên ổn dán trên ngực nàng. Sắc nữ này, không lẽ nàng ta là đồng tính?

Thế nhưng lòng bàn tay truyền lại không chỉ có độ ấm còn có cảm giác phẳng lì [__ !!!], làm mặt ta không khỏi nóng lên, tuy rằng biết cô nàng là sân bay, nhưng cũng không phẳng đến mức này đi. Lẽ nào, hần..

“Kết quả như vậy hài lòng lắm chứ gì. Cô nương đã vurun móng vuốt sói với ta [= đã sờ mó ta ~ ~], nhớ phải chịu trách nhiệm với bản đại gia ta đó.” [zai đã chính thức thể hiện bộ mặt vô liêm sỉ *tung bông*]

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Thượng Đế Lưu Lại Một Cánh Cửa Sổ

Edit: Zinnysweetie

Ta... Ta chịu trách nhiệm với hần? Nếu ta đoán không sai, tên này hần là con trai nha. Ta vurun móng vuốt sói với hần? Là hần vurun móng vuốt sói mới đúng! Bất ngờ! ta miễn cưỡng sờ mó ngực hần.

Một nam nhân bộ dạng còn xinh đẹp hơn nữ nhân, bộ hần là gay sao?

“Đồ khùng.” Ta khiếp hãi hất tay hần ra, nhưng không thể không thừa nhận, ta chưa từng gặp qua tên điên nào xinh đẹp đến vậy.

“Ngươi!” Nam tử cao lớn lạnh lùng này giờ im lặng đứng bên cạnh đột nhiên cầm thanh kiếm chưa rút vỏ chắn trước mặt ta. “Đại ca, đây chính là kiếm có thể cắt cổ nha, ngài đừng kích động.” Ta vội vàng lùi về phía sau tên gay, ngượng ngùng cười nói. Thôi đời bây giờ, nam nhân còn đánh nữ nhân a. Xem ra vị đại ca này là bảo tiêu của tên gay.

“Mặc Nhiên đừng dọa nàng sợ.” Hần tao nhã vung tay lên, nam tử tên Mặc Nhiên kia cung kính lùi về một bên.

“Tiểu cô nương tên gọi gì vậy? Khóc thương tâm đến vậy phải chăng là bị bỏ rơi?”

Bỏ rơi? Còn không phải tại hần sao. Nghĩ đến Bạch Mi vậy mà lại có khả năng thích nam tử, ta lại đau lòng a, hần sẽ không đoạn tụ đâu?

“Ngươi tên gì?” Ta hỏi lại hần.

“Nhan Tịch. Nhớ nhé.”

Nhan Tịch? Bỏ qua bộ dạng mê hoặc của hần đi, đến cả tên cũng trung tính như vậy.

“Đương Thàn Hi.”

“Hi Nhi tên rất không tồi nha.” Hần cười thực yêu nghiệt, làm hần phách ta đều bị câu đi hết.

Người Mục Quốc quả rất giỏi giả bộ thân mật, rõ ràng vừa mới biết nhau không lâu, đã có thể gọi Hi Hi với chả Hi Nhi đến thuận miệng. Ba mẹ ta còn chưa có gọi vậy đâu, bạn học thậm chí còn gọi cả họ tên ta nữa kia.

Hi Nhi không phải là tự gọi chính hần sao? Tịch và Hi đồng âm [hai chữ này đều đọc là xī], hần gọi như vậy không cảm thấy kỳ kỳ sao?

Quên đi, hiện tại không còn nơi nào để đi, thử giả bộ đáng thương xem hần có thể thương cảm mà thu lưu ta không. [thực gian xảo ==]

“Ta, ta không biết đi đâu, ta bị bỏ rơi rồi.” Vừa nghĩ bị Bạch Mi bỏ rơi, ta lại đau lòng, một giọt nước mắt lớn chảy xuống gương mặt.

“Hi Nhi biết chơi cờ không?”

“Chơi cờ? Cờ vậy, cờ vua, cờ năm quân, quân kỳ, phi hành kỳ... Ngươi muốn nói loại nào?” Nói đến cờ a, đó chính là niềm tự hào to lớn của ta, từ nhỏ tới lớn dù cho là loại cờ gì, chỉ có người khác thua.

“Không ngờ nàng hiểu biết nhiều vậy, chỉ cần biết cờ vậy là đủ, không biết cũng không sao, chỉ cần có hứng thú là được.”

“Trò đó có gì khó.” Chẳng qua không biết hán đột nhiên tán dóc về cờ làm gì chứ. Ta hiện tại chỉ phiền muộn không có nơi nào để đi.

“Hội cờ [kỳ xã của Nhan Gay ta dịch là hội cờ nhóc] của ta đúng lúc đang thiếu 1 trợ thủ, nếu có hứng thú hoan nghênh tới hội cờ Vạn Doanh hỗ trợ. Mỗi tháng ta có thể trả nàng mười hai lượng bổng, ăn ở hội cờ của ta bao hết, thế nào?” Nàng [sặc, rất xin lỗi Nhan Gay, chỗ này thực sự tác giả để là “nàng”, không phải “hán”] hướng về ta khẽ cười, hòa cùng sắc thu.

Mười hai lượng bổng hán là không ít, lại bao ăn bao ở. Thì ra hán là ông chủ hội cờ, là kẻ có tiền a, như vậy ta có thể dùng sức lao động đổi lấy ngân lượng, chấm dứt những ngày uồn ềo ăn bám, quan trọng nhất là ta đã tìm được chỗ dựa.

Ai nói Thượng Đế đóng một cánh cửa, sẽ lưu lại cho người một cánh cửa sổ. Nói thật không sai nha.

“Được, được. Ta đồng ý.” Vui sướng gật đầu đáp ứng. Túm tay áo hán lau nước mắt, vãi dẹt thật dễ chịu. Hán thấy vậy cũng không ngại bẩn, càng không thấy có chút nào tỏ vẻ không vui, tên gay này thật ra cũng không tệ nha. Bạch Mi, từ nay trở đi ta không thêm đề ý người nữa! Mặc xác cái nhiệm vụ, để vương gì đó người nói ta nghe chẳng hiểu.

Hội cờ Vạn Doanh nằm giữa chốn sầm uất trong thành, có tổng cộng ba tầng lầu. Lầu một và hai là để chơi cờ, gian phòng của ta ở tận cùng của lầu hai, phòng Mặc Nhiên ở đối diện. Lầu ba là của Nhan lão bản [lão bản = ông chủ], bình thường ngay cả Mặc Nhiên cũng rất ít khi lên đó. Chẳng lẽ hán kim ô tàng kiều [nhà vàng cất giấu người đẹp]? Tò mò hại chết mèo, ngày khác ta phải tìm cơ hội đi nhìn coi mới được.

Cách gọi Nhan lão bản là ta mất rất lâu mới nghĩ ra được, cứ trả tiền công thì chính là lão đại, ta đây làm công ăn lương không thể nào mở miệng ngậm miệng là Nhan Gay nha. Những cái khác chưa kể đến, chỉ thanh kiếm chuôi màu xanh trong tay Mặc Nhiên cũng đủ để ta toát mồ hôi lạnh. ==

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Vải Trắng Treo Cổ Tự Sát

Edit: Zinny

Mặc Nhiên mua cho ta một kiện quần áo mới, bên trên là một chiếc mũ tối màu trông rất dễ thương, trong đó còn có một mảnh vải trắng. Cảm vải trắng trong tay ta có chút không biết phải làm sao, đây không phải là muốn ta treo cổ tự sát chứ? Nhan lão bản, ta còn chưa giúp người kiếm tiền người đã bắt đầu ghét bỏ ta. Quả thực khinh người quá đáng, không muốn thì đừng cho ta tới hội cờ làm việc, sao có thể vừa để ta tới liền sai Mặc Nhiên đưa ta vải trắng.

Ta phần nộ mở cửa, đúng lúc thấy Nhan Gay đang tiến tới chỗ ta, đúng là đi nộp mạng a, đang muốn tìm người tính sổ đây.

Ta hằm hằm cầm theo mảnh vải trắng tới trước mặt hán. “Nhan Gay, người đây là có ý gì, muốn ta treo cổ tự sát a! Không dễ vậy đâu, Dương Thần Hi ta cũng không phải là dễ chọc nha.”

Mặc Nhiên ở đối diện có lẽ nghe thấy tiếng ta vác theo kiếm ra mở cửa. Cho dù là hai chấp một việc đến mức này ta cũng tuyệt đối không thể nhịn được nữa.

Nhan Gay nhìn vải trắng trong tay ta một lúc, sau đó bật cười. Nụ cười dường như làm cho thế giới mất đi ánh sáng. [chị đã mê zai đến mức này ==]

“Ta nghĩ chắc là Hi Nhi hiểu lầm rồi, đưa vải trắng quả là không thỏa đáng, có điều muốn hỗ trợ ở hội cờ, dùng thân phận nữ nhi có lẽ không tiện, sở dĩ vải trắng này không phải để nàng treo cổ tự sát, mà là có dụng ý khác.” Nhan Gay liếc mắt về phía ngực ta, tên sắc lang này! Ta vội vàng che hai tay trước ngực.

Cái gì! Không phải dùng để treo cổ tự tử, vậy chính là ... bó ngực? Cái mũ kia, còn quần áo này nọ, thì ra là để ta nữ phần nam trang [là đóng giả con trai, các nàng đọc ngôn tình nhiều chắc cũng chẳng lạ gì cụm từ này]. Ta vậy mà lại mất mặt đến mức này.

Ta nhìn Mặc Nhiên vừa tới trên mặt đã ửng hồng, còn Nhan Gay đã cười đến rút gân.

“A ——” nhiệt độ trên mặt lập tức tăng vọt, ta đau khổ kêu một tiếng, cầm mảnh vải trắng chạy về phòng, đóng chặt cửa.

Ngoài cửa vẫn truyền đến tiếng cười sáng khoái của Nhan Gay, nghe vào tai ta lại thành ra thật ê đê tiện ==.

Từ từ bình tĩnh lại, nhưng nghĩ đến tình cảnh vừa rồi hai má vẫn nóng lên, ta sao có thể ngu ngốc cho rằng vải trắng chỉ có thể dùng để treo cổ, việc nhỏ này sao Nhan Gay phải giúp ta chuẩn bị?

Nghĩ đến phải bó ngực, ta vẫn đang trong tuổi dậy thì nha, nói không chừng sau này bị biến dạng, ta khóc không ra nước mắt. Nhưng vì sinh kế [kể sinh nhai/kiếm sống], ta nhẫn!

Sáng sớm ta thức dậy, sau khi tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ nam trang, xem bộ ngực thường thường của mình, thật đúng là không nhận ra. Ta búi tóc giấu vào trong mũ, lại tháo khuyên tai hai bên xuống. Nhìn chính mình trong gương, thật giống một thằng nhóc con. Ta bắt chước dáng vẻ đàn ông, nghênh ngang tiến ra cửa phòng, xuống lầu một tìm Vương lão đại.

Vương lão đại là chủ nợ của hội cờ Vạn Doanh, chủ yếu phụ trách thu tiền, ngoài ra còn đối phó với những tên thua tiền muốn lộn xộn. Đương nhiên nơi đây cũng không phải sòng bạc, tới đây chơi cờ đều là những văn sĩ nho nhã, chuyện lộn xộn ở đây hầu như không có. Đặc biệt khi thấy tướng mạo của Vương lão đại, ta càng thêm khẳng định không ai dám tới đây phá hoại. Một cánh tay của ông ta cũng to bằng thắt lưng ta, ngón tay to như vậy mà để ông ta gảy bàn tính thì thật là làm khó người ta.

“Vương lão đại.” Ta vừa xuống lầu liền chạy tới chỗ Vương lão đại eo gấu lưng hùm, trời ạ, khổ người ông ta phòng chừng to gấp ba lần ta đi.

“Ồ. Là Dương lão đại đấy ư.” Ông ta vuốt vuốt cái đầu bóng lưỡng cười hết sức nhiệt tình.

“Dương lão đại?” Cách xưng hô không tệ nha.

“Ta họ Vương tên Lão Đại [pó tay =], sau này Dương lão đại mới là lão đại thật sự.” Lê thường đều là lão đại ra oai với người mới, thế nào mà Vương Lão Đại này lại vui tính vậy.

“Ta sao lại là lão đại thật sự?” Lão đại thật sự phải là Nhan Gay mới đúng chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đã Quen Chưa?

By: trang kat & Yến Tử Phương

“Dương lão đại có điều không biết a, ngày hôm qua lão bản phân phó Dương lão đại về sau chỉ cần cùng khách nhân chơi cờ, hoặc là tạo ra những chiêu cờ hấp dẫn càng nhiều người đến hội quán là được, còn ta làm chương quầy, những việc khác để tiểu nhị lo”

Tiểu nhị của hội quán là một cậu nhóc gầy yếu, thông minh, cao bằng ta, bình thường đều làm những việc như chăm trà.

Không nghĩ tới ta được làm thân phận lão đại a, chỉ đơn giản là cùng khách nhân chơi cờ, tạo những chiêu cờ hấp dẫn khách nhân là được. Lấy đi chỉ số thông minh của ta, khẳng định là không thành vấn đề!

“Đi, Vương lão đại ngồi trước cứ làm việc đi, ta đi xem qua”

“Vâng, Dương lão đại”

Sáng sớm tỉnh mơ, không có khách nhân mà chỉ có mấy người Mặc Nhiên ngồi đánh cờ, hoặc là nói chuyện phiếm. Tùy tiện đi dạo một vòng ở lầu một rồi tìm một chỗ ngồi xuống. Đây, khách nhân của hội quán đang đánh bài bạc sao?

“Vương lão đại” Ta nhanh như chớp chạy đến trước mặt hắn

“Dương lão đại, có chuyện gì cứ việc phân phó” Vương lão cười lớn, thịt béo trên mặt đều bị đẩy lên.

“Có vấn đề thỉnh giáo, sao khách nhân lại chơi bài bạc ở đây?” Tuy đều là văn nhân nhã sĩ nhưng bình thường cũng không nên đồ (chắc là đồ xức xức)

“Số ít thôi, chỉ cần khách nhân muốn đồ thì tùy ý họ đồ đi, chúng ta cứ mặc kệ, nhưng người ham bài bạc cũng không nhiều, cho dù là tiền đánh cược cũng không nhiều lắm, khách nhân đến chủ yếu đến bên này nói chuyện phiếm đánh cờ. Mà chúng ta bên này thu phí tiêu chuẩn là mỗi bàn cờ mười quan, số các bàn do tiểu nhị phụ trách”

“Hiểu rồi” chính là cảm thấy như vậy dường như kiếm cũng không được bao nhiêu tiền. Lần khác tìm Nhan Gay nói.

“Nhan lão bản đâu, đã trễ thế này còn không thấy xuống lầu?” Ta hỏi Vương lão đại.

“Lão bản còn đang ở lầu ba. Lầu ba này là cấm địa, Dương lão đại phải nhớ kỹ” mặt hắn nghiêm trọng.

“Lầu ba là cấm địa?”, Sẽ không phải là kim ốc tàng kiều đi.

“Hiểu rồi” miệng nói vậy nhưng trong lòng thì không nghĩ vậy a.

Vừa nói xong nhìn thấy Mặc nhiên vào nhà, người này sớm như vậy đã đi khỏi nhà.

“Hắc...Mặc Nhiên đại ca thật sớm a. Ta cười hướng hắc đi đến.

“Đã...đã quen chưa?”, sắc mặt Mặc Nhiên có chút mất tự nhiên, chẳng lẽ hắc nhớ đến chuyện ngày hôm qua? Mảnh vải trắng dùng để quấn ngực...

“Quen, đã quen” Ta cười cũng có chút miễn cưỡng, ngày hôm qua ai làm cho ta đầu óc quăng đến sông Hoàng Hà.

Mặc Nhiên không để ý đến ta, xoay người lên lầu. Ta hướng bóng hắc làm cái mặt quỷ.

Thời gian qua rất nhanh, buổi sáng liền trôi qua đến giữa trưa mọi nhìn thấy thân ảnh điểm lệ của Nhan Gay đi xuống lầu, quần áo màu trắng tôn lên màu da trắng nõn như tiên nhân đi giữa khói lửa nhân gian.

Mĩ nam a! Ta không khỏi tán thưởng.

Xem Nhan Gay xuống lầu, ta mang gương mặt tươi cười tiến về phía hắc.

“Hắc hắc, Nhan G...Lão bản” thiếu chút nữa đã kêu thành Gay, vội vàng sửa lại miệng.

“Nhan lão bản, dậy thực sớm a” mới là giữa trưa mà thôi, mặt trời còn chưa có xuống núi.

“Sớm a” Hắc thật tự nhiên nói tiếu, ánh mắt ở trên người ta đánh giá, cuối cùng dừng ở trước ngực ta “Thật phẳng, xem ra hiệu quả không sai a” Nhan Gay theo sau mỉm cười.

Cái gì? Ta không nói gì, này sắc gay! Quên đi, ai trả tiền thì người ấy là đại gia.

“Cảm ơn lão bản quan tâm, lão bản nghĩ thực chu đáo,ngay cả mảnh vải trắng dùng để quấn ngực đều thay ta chuẩn bị tốt”, ta kiễng mũi chân ghé vào lỗ tai hắc nói nhỏ. Chê cười, người định cho ta xấu hổ đồ mặt sao, lời này ta với bạn học nói suốt ở lớp, còn sợ người sao!

Nhan Gay sắc mặt không đổi nói tiếp, “Kìa Hi Nhi còn muốn ta giúp chuẩn bị thêm mấy mảnh nữa sao? Hảo thay”.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ông Chủ Và Công Nhân

Edit: Zinny

Tên gay này! Hắc quả thực rất yêu nghiệt! Giờ phút này ta không thể không thừa nhận.

Ta ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vậy phải làm phiền lão bản, chuẩn bị cho ta thêm vài phần nữa, mời ngài chi tiền nha.” Thật thảm cho ta vẫn đang ở tuổi dậy thì, nếu bị biến dạng ta biết làm sao? Khóc không ra nước mắt a, ngày mai, ngày mai ta nhất định phải nói lỏng ra chút xíu [chị nói lỏng cái chị đang bỏ đồ, chắc ai cũng hiểu rồi nhĩ = =].

“Có gì phiền toái đâu. Cùng đi ăn nhé.” Hắc tặng ta một nụ cười mê đảo chúng sinh, xoay người ra khỏi hội cờ Vạn Doanh.

Ta chết lặng tại chỗ, trời a, sao có người cười mê hồn đến vậy [thật mất mặt = =]. Phòng chừng có ba hồn thì ta đã đánh mất bảy vía, ngay cả Bạch Mi nhìn thấy mỹ nam tuyệt sắc như hắc cũng lập tức bỏ rơi ta, hướng chỉ là ta, từ nhỏ đến lớn vừa thấy tên con trai nào xinh đẹp một chút là hai mắt đã tỏa sáng lờ lờ. ~ ~

“Hi Nhi còn chưa đi sao?” Thấy ta còn chưa theo kịp, Nhan Gay tốt bụng quay lại gọi.

“Đi thôi.” Mặc Nhiên ở phía sau nhẹ đẩy ta một cái.

“A a... Ta đi đây.” Hồn phách vừa bay mất rồi cuộc cũng tìm lại được, ta lập tức chạy theo.

Duổi kịp Nhan Gay đi sánh vai cùng hắc, Mặc Nhiên đi ngay sau, thật đúng là vệ sĩ chuyên nghiệp, đi ăn cơm cũng đi theo.

Đi không xa, chúng ta dừng trước một lầu [tiệm rượu]. “Vào đây nhé, đồ ăn ở đây mặc dù không tử tế cho lắm, có điều quanh đây cũng không còn chỗ nào tốt hơn.” Nhan Gay hỏi ta.

“Thực Đạo tửu lầu”, bên ngoài sắp xếp khá ngăn nắp, cũng rất đông khách, xem ra không tệ, có điều không rõ Nhan Gay nói đồ ăn ở đây không tử tế, là không tử tế đến cỡ nào.

“Ta thế nào cũng được.” Ai mời cơm người đó chính là lớn nhất. Đối với việc ăn uống ta không kén chọn nhiều, chỉ cần được ăn no là đủ.

Chọn một chỗ trang nhã trên lầu hai, dọc đường đi lên có thể thấy những ánh mắt kinh diễm dõi theo Nhan Gay, nói không chừng mọi người đều giống như ta lúc đầu đều cho rằng hắn là nữ nhân.

Một nam nhân mà bộ dạng diêm dúa lòe loẹt như vậy cũng thật khó cho hắn. = =

Trong lúc đợi đồ ăn được bung lên, ta tranh thủ tán gẫu giết thời gian.

“Mặc Nhiên không cùng ngồi ăn sao?” Ta nhìn về phía Mặc Nhiên vẫn đứng sau Nhan Gay.

Mặc Nhiên lạnh lùng không thèm để ý đến ta, làm ta lại nhớ tới đầu gối trong phủ Bắc Huyền, nghĩ đến hắn lại thấy tức giận, tiểu tử chết tiện dám hạ thuốc ta, quả là chán sống!

“Chủ tử và thuộc hạ không bao giờ ngồi ăn cùng bàn. Đây chính là quy củ.” Nhan Gay cười nói.

“Chủ tử và thuộc hạ vậy cũng như quan hệ ông chủ và công nhân giữa chúng ta, ta ngồi ăn cùng bàn với người chính là phá vỡ quy củ của người rồi.” Ta giả bộ vội vàng đứng lên. Cái đạo lý khi gió gì chứ, sao người xưa lại thích dùng thân phận và địa vị để đánh giá con người. Quy củ lập nên là để phá bỏ, hắn không hiểu sao?

“Hi Nhi học hỏi rất nhanh nha! Vậy nàng cứ đứng đi.” Hắn nở nụ cười lộ vẻ đắc ý.

“Hừ!” Ta tức giận hừ lạnh! Gì chứ, muốn rủ ta đi cùng để nhìn người ăn sao không nói sớm.

Ta uể oải đứng một góc, bất mãn liếc mắt nhìn chung quanh.

Lúc này, đồ ăn vừa vận được bung lên, người thấy mùi thức ăn, bụng dạ ta đã sớm biểu tình. Đột nhiên thấy hối hận khi nãy ra vẻ làm gì, đang yên đang lành còn lo Mặc Nhiên ngồi hay không ngồi, ăn hay không ăn, làm chính mình bây giờ phải chịu khổ.

Món này gọi là “Phượng hoàng giương cánh” làm vừa tới. Nhan Gay gấp một miếng thịt đưa tới bên miệng chậm rãi thưởng thức.

“Phượng hoàng giương cánh” này chế biến cũng thật tinh xảo đẹp mắt, sống động như một con phượng hoàng đang muốn tung cánh bay lượn, trông đậm bạc mà rõ ràng ngon miệng. Vậy mà Nhan Gay nói đồ ăn ở đây không được tử tế.

Ta nhìn hắn một mình ăn mỗi đĩa thức ăn một chút, không lâu sau hắn nói: “No rồi, đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Có Thể Không Bị Bệnh Bao Tử Sao?

By: trang kat

No rồi? Hắn ăn một chút như vậy, nguyên một bàn thức ăn cũng sẽ bị đồ đi, hắn cũng thật nhiều tiền a. Để Mặc Nhiên đi thanh toán tiền ta bụng đói đi theo bọn họ xuống lầu thật sự là luyện tiết bản đồ ăn kia.

Lãng phí lương thực sẽ bị sét đánh. Ông trời ơi, ông hãy làm sét đánh choáng váng Nhan Gay đi.

Ra đến cử chính “Thực Quân tử lâu”. Ta không thèm nhìn đến bộ dáng yêu nghiệt của Nhan Gay mà kéo tay Mặc Nhiên “chúng ta đi”

“Đương cô nương, xin buông tay” Mặc Nhiên đứng tại chỗ không đi theo ta.

“Hi nhi định đi đâu?” Hắn liếc mắt nhìn Mặc Nhiên một cái, Mặc Nhiên liền gãy khỏi tay ta. Người này! Ta đang cứu vớt hắn a.

“Bỏ cô nương muốn đi đâu thì đi. Không cho ta ăn cơm, tương ta sẽ nhện sao?” Ta lại hướng Mặc Nhiên nói.” Người có đi hay không a, ta chết đói rồi”

Không đi cũng không sao. Ta đi một mình cũng sẽ không lạc đường. Xoay người nhanh rồi đi, ta lại nghe thấy thanh âm của Nhan Gay

“Mặc Nhiên mau đi theo”

“Vâng”

Vẫn là cùng đi. Ta quay đầu hớn hờ nói với Mặc Nhiên “Sớm đi theo có phải là không có việc gì rồi”. Lại nhìn về phía Nhan Gay làm cái mặt quỷ. Hắn giống như thực vui vẻ cười với ta, tươi cười làm cho ta mê muội. Có thể nhìn được hắn cười quả không dễ dàng.

“Mặc Nhiên ngươi muốn ăn cái gì? Ta mời ngươi” Tuy rằng là ngày đầu tiên bắt đầu làm việc, nhưng mà Nhan Gay vẫn đưa chút ngân lượng trước cho ta, cho nên ta cũng không sợ chết đói.

“...” Lạnh lùng như vậy a. Mời hắn ăn cơm cũng không thêm đề ý.

Đi đến một đoạn đường thấy có nhà bán đồ ăn vặt, mặc dù hơi cũ nát nhưng cũng sạch sẽ.

“Vào nhà này đi”. Ta kéo tay hắn, Mặc Nhiên thật không nỡ mặt ta, ta vừa kéo đã bị bỏ ra”. Hừ! Không chạm vào sẽ không chạm vào ngươi, bằng thanh ngọc khiết. Nhớ tới Bạch Mi luôn thích kéo tay ta, tay hắn trắng nõn thon dài, có chút lạnh lẽo, nắm thật thoải mái, nhưng lại đem ta từ bỏ. Mà lòng bàn tay Bắc Huyền Triệt lớn nhưng lại thật ấm áp. Ta phát hiện ta chưa có sờ qua tay Nhan Gay a. Phải tìm thời cơ sờ sờ tay hắn, ăn chút đậu hủ.

Lại đột nhiên nhớ tới, thời điểm đem qua hắn nắm tay ta sờ trên ngực hắn, còn nói ta phải chịu trách nhiệm với hắn. Nosita vuron vuốt sói với hắn a. Ai là sói còn chưa biết đâu.

Đồ ăn điểm tâm có món canh đơn giản. không có mùi vị như “thực quán tửu lâu” nhưng cũng ngon tương đương, đúng là đói bụng ăn gì cũng ngon. Ta gấp đầy đồ ăn cho mình mà không đề ý Mặc Nhiên đang một mình ăn từng chút một. Mặc Nhiên ngồi đối diện ta ăn thật chậm, bộ dáng được giáo dưỡng.

“Ăn ngon không?” Ăn đồ ăn nên ta có điểm nói không được rõ.

“Không thể ăn” Mặc Nhiên mắt cũng không thêm liếc ta một cái, trực tiếp trả lời.

Không thể ăn, vậy hắn ăn chậm như vậy là do đồ ăn không thể ăn. Cũng như Nhan Gay thường ăn ở những tửu lâu thì sẽ không ăn được ở những nơi người bình thường ăn, mà tiêu điểm này sao có thể so được với tửu lâu?

“Đừng quá kiêu ăn, nhiều người còn không có cơm ăn đâu” Lăng phi đồ ăn như Nhan Gay chắc chắn sẽ bị trời phạt a.

“Nhan Gay hắn... Ách, Nhan lão bản...” Nhận được ánh mắt bất mãn đáng sợ của Mặc Nhiên ta lập tức sửa miệng “Ta là nói Nhan lão bản thường xuyên lăng phí đồ ăn như thế sao?”

“Ngươi quản nhiều làm gì?” Nói rồi hắn gọi tiểu nhị thanh toán, đứng dậy bước đi.

Hắn thanh toán? Không phải là ta muốn mời hắn sao? Lại ăn cơm không phải trả tiền a. “Uy, Mặc Nhiên đợi ta với a, ta không biết đường”. Có làm hay không, chủ tử tôi tớ một cái đức hạnh, lăng phí đồ ăn như vậy a. ta mới ăn mấy miếng đồ ăn còn chưa kịp no, lại nhanh ăn thêm mấy miếng nữa rồi vứt đĩa đuổi theo Mặc Nhiên.

“Uy Mặc Nhiên chờ ta a...” Về sau nếu cứ ăn cơm như vậy, ta không bị đau bao tử mới là lạ a.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trâm Ngọc Bạc Tặng Bạch Mi

Edit: Zinny

Ta xiên xiên vẹo vẹo đuổi theo Mặc Nhiên mặt lạnh, vào hội cờ Vạn Doanh. Mặc Nhiên vừa vào cửa liền lên lầu, Vương Lão Đại thấy ta vội vàng bụng cho ta một chén trà nóng. Theo lịch âm giờ mới là tháng ba, trời còn rất lạnh, ta nhận trà nói cảm ơn, Vương lão đại cười cười vuốt cái đầu bóng lưỡng gây bàn tính rồi đi.

Giữa trưa không có nhiều người tới hội cờ, ta tìm một chỗ trống ngồi xuống, mới chịu đựng có nửa ngày đã thấy nhàm chán tới mức ta phải đập ruồi làm thú vui. ~~

Thấy bọn họ đều là chơi loại cờ vậy, xem ra lần sau ta phải giới thiệu cho bọn họ vài trò mới, hoặc bảo Nhan Gay đổi hội cờ thành sông bạc để kiếm thêm tiền, ít nhất thì cũng sẽ có nhiều khách tới hơn.

Thực sự buồn bực, ta quyết định ra ngoài một chuyến, dù sao lúc này cũng nhàn rồi không có việc gì, mọi chuyện đều có Vương Lão Đại và Tiểu Bao xử lý, ta giống như người thừa vậy.

“Vương Lão Đại, ngươi trông coi nơi này, ta ra ngoài chút nha.”

“Vàng Dương lão đại, đi thông thả.” Ông ta tươi cười nói.

Ta nhanh chóng biến ra khỏi cửa, cũng không có gan lớn đi lung tung hay đi quá xa, dù sao nơi này ta không quen thuộc, chỉ có thể đi dạo mấy con phố quanh đây, đi một đoạn lại phải quay đầu lại nhìn, hoặc là ghi nhớ cảnh vật bên đường, chỉ lo bị lạc. Thời đại này lại không có điện thoại di động, nếu không liên lạc được với bọn Nhan Gay ta có lẽ cũng tiêu đời.

Mua một xâu mứt quả vừa đi vừa liếm láp, mứt quả ở đây ngon hơn ở hiện đại nhiều, vừa chua vừa ngọt, vừa giòn vừa thơm!

Ta lại phát hiện tới nơi này đã nhiều ngày vậy mà chưa từng đi dạo tử tế một phen, chàng vạng hôm qua định cùng Bạch Mi đi chợ đêm, cuối cùng Bạch Mi lại ghét bỏ ta, ở chung vài ngày, đến lúc ta phát hiện ra tình cảm của mình, hẳn lại không muốn ta, đều là do Nhan Gay cái tên tai họa! [bé Hi nhà ta có thích bé Bạch đó nha ^^]

Ta thích được Bạch Mi nắm tay dắt đi, từng bước một theo sau hẳn, thích hẳn sau khi nấu cơm xong bung lên bàn sẽ luôn gấp đầy đồ ăn ngon vào bát ta, thích hẳn vô duyên vô cớ ôm ta, rất ấm áp, tâm ta cũng có chút xao động.

Sau này còn có thể gặp lại không?

Ta quẹo vào một ngõ rẽ, âm thầm ghi nhớ cảnh sắc ngõ rẽ đó, người đi lại trên đường không nhiều lắm, ánh nắng tháng tư ấm áp của mùa xuân cũng làm lòng ta ấm lên. Ta dừng lại trước một sạp bán đồ trang sức.

“Tiểu công tử mau ngắm những vòng tay vòng cổ, trâm cài tóc này xem, ta sẽ tính người giá vừa phải.” Đại thúc [ông chú] bán hàng rất nhã nhặn sang sảng chào hàng.

Tiểu công tử? Ha ha, cách gọi này mới mẻ thú vị nha. Xem ra ta cái trang nam giới thật sự không ai nhận ra.

“Đang xem a.”

“Mời xem mời xem. Nếu có món nào công tử thích ta nhất định tính giá hữu nghị.”

Ta phát hiện trâm cài tóc cũng có rất nhiều kiểu dáng, có một cây trâm ngọc màu trắng bạc, ở đầu cây trâm còn có hình mặt trăng màu đen óng ánh đẹp mắt. Cây trâm bạc này nếu cài trên mái tóc trắng của Bạch Mi nhất định rất hợp với hẳn.

“Đại thúc, cây trâm này bán thế nào?” Dù chẳng biết còn có thể gặp lại Bạch Mi hay không, ta vẫn muốn mua cây trâm này.

“Công tử ánh mắt thật tinh tường nha, trâm ngọc này là vật trong cung, nhưng có một công công là chỗ quen biết với ta, mới đem cây trâm này cho ta. Ta tính công tử giá hữu nghị thôi, năm mươi hai.” Đại thúc cười đến mức mặt đầy nếp nhăn, bao nhiêu răng vàng đều lộ ra cả. ~ ~

“Năm mươi hai?” Hẳn ăn thịt người sao? Ta kinh ngạc kêu lên. Năm mươi hai lượng này cũng không phải là số tiền nhỏ, ta làm việc ở hội cò Vạn Doanh của Nhan Gay một tháng hẳn mới trả cho ta tí chút tiền lương a. Một sạp hàng rong bên đường mà đòi một cây trâm năm mươi lượng. Thật giết người a! Mặc dù ta rất vừa ý cây trâm bạc kia.

“Tiểu công tử à, trâm ngọc màu bạc này tính vậy đã là rẻ lắm rồi, ngài nhìn kỹ xem, cả cây trâm đều óng ánh trong suốt, không chút tỳ vết, còn là đồ vật lưu truyền từ hoàng cung, chính là cây trâm mà nhi tử [con trai] của đương kim hoàng đế đã từng dùng a.”

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Trao Đổi

By: trang kat

Ta không cần biết trước đây ai mang nó, cái ta muốn chính là cây trâm này thôi. Huống hồ ai biết trước kia là ai đã mang đâu, nói không chừng lại là người chết “Giá có thể thấp xuống hay không?” Cây trâm nhỏ như vậy mà lại đắt như thế, ta bán máu đi cũng không đủ.

“Tiểu công tử nếu vậy thì bốn mươi chín hai đi?” Nụ cười của đại thúc bán hàng biến mất, thay vào đó là khuôn mặt mướp đắng. Năm mươi hai cùng bốn mươi chín hai không phải kém một hai sao?

“Quên đi” Ta khoát tay, tiếp tục liếm kẹo hồ lô. Nói không chừng sau này ngay cả Bạch Mi cũng không thấy, bỏ ra từng ấy tiền đúng là không đáng.

“Đợi đã” Một thanh âm dễ nghe vang lên bên tai ta, ta nhìn lại, bạch mệnh phiêu phiêu giống như tiên nhân, quần áo màu đen, tóc dài trong gió nhẹ nhàng bay lên, đóa hoa lục hồng làm cho khuôn mặt trở nên thoát tục.

Có thể có một nam nhân xinh đẹp như vậy, ngoại trừ Nhan Gay thì còn ai nữa.

Nhưng Nhan Gay như thế nào lại ở chỗ này? Hắn không phải là muốn đi đánh cò sao?

“Đây là ngân phiếu năm mươi lượng, ta mua cây trầm bạch ngọc kia đủ không?” Nhan Gay lấy từ trong lòng ra tờ ngân phiếu, đặt ở trên quầy

“Đủ đủ, cô nương nếu thích ta có thể đưa người. Ngân phiếu này cô nương cứ giữ lại” Đại thúc bán hàng phòng chừng bị sắc đẹp của Nhan Gay mê hoặc, cầu mong người sẽ không mở to hai mắt mà nhìn ngực hắn a, đủ để đỡ mười cái máy bay(ặc ặc)

Xem ra mị lực của mỹ nhân là khá lớn, nếu biết trước khi đi dạo phố ta đã đổi sang nữ trang. Chính là ta dù đổi sang nữ trang thì sắc đẹp vẫn kém Nhan Gay mười phần a.

Hắn thành mỹ nhân, ta thành công tử...Đạo lí gì đây...

“Cô nương, cô nương...Tiền này...”

Nhan Gay cũng không để ý đại thúc phía sau quát to, lấy bạch ngọc trầm liền lôi kéo tay ta đi.

“Nhan đại mỹ nhân người buông tay! Rất đau a.” Ta dùng sức định bỏ tay hắn ra, nhưng tay hắn lớn như vậy, giống như khối kẹo cao su, đẩy ra cũng không xong.

“Bạch ngọc trầm này người định đưa cho tên nam nhân đi cùng với người hôm qua sao? Quả thật thích hợp với mái tóc bạc của hắn” Hắn buông tay, đưa bạch ngọc trầm cho ta

Hắn làm sao lại biết ta định mua bạch ngọc trầm này cho Bạch Mĩ?

“Ai cần người lo. Ta muốn đưa ai sẽ đưa” Ta không thêm để ý hắn, cắn xâu kẹo hồ lô. Chính là ta không rõ dụng ý của hắn khi đưa ta trầm ngọc

“Đưa cho người”

“Vì sao? Người sẽ không đưa ta để lấy ngân lượng đi. Nhan Gay ta nói rõ với người, ta cũng chỉ còn lại cái mạng này” Nơi này ta không có thân nhân, cũng không có nhà, ta cái gì cũng không có trừ cái mạng này.

“A...” Nhan Gay cười yếu ớt. Khẳng định không thể như vậy tặng không người, người cũng đưa ta cái khác đi

“Ta đưa người cái khác, người có thể đem cây trầm này cho ta?” Sẽ không có chuyện tốt như vậy chứ. Lòng ta tràn ngập hi vọng, liếm liếm xiên kẹo hồ lô nhìn hắn.

“Đúng vậy”, hắn vẻ mặt không giống như gạt người

“Đổi ý là lợn”

“Đổi ý là...lợn” Nhan Gay nói có điểm không tình nguyện

Có hắn cam đoan, ta làm cho hắn trước đứng ở tại chỗ đừng nhúc nhích, ta chạy đi mua một chuỗi kẹo hồ lô, ba văn tiền cùng hắn đổi năm mươi hai bạch ngọc trầm, ta không biết vụ buôn bán này lời bao nhiêu lần.

“Cầm lấy. Đây là kẹo hồ lô trao đổi với bạch ngọc trầm của người. Khi ta đem kẹo hồ lô đưa hắn, Nhan Gay kinh ngạc nhìn ta. Hắn nhất định không dự đoán được ta sẽ lấy kẹo hồ lô ba văn tiền cùng trao đổi với bạch ngọc trầm của hắn đi

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Yêu Nghiệt

Edit: Thượng Quan Tiểu Phong

Nhan Gay cũng không cầm lấy xâu kẹo hồ lô ở trước mặt, mà là lấy đi hai xâu kẹo đang ăn dở trên tay trái của ta chỉ còn lại bốn viên kẹo, hơn nữa có một viên kẹo hồ lô đã bị ta liếm sạch vỏ bọc đường, ta còn chưa phản ứng thì hắn đã ăn luôn viên kẹo đã bị ta liếm sạch đường kia. Nước miếng của ta a! Hắn không sợ bẩn sao?

“Ân, kẹo hồ lô thực ngọt, đi thôi” Hắn lại đổi ta lộ ra một chút tươi cười thực yêu nghiệt.

Nhan Gay thế nhưng lại không sợ nước miếng của ta còn cười đến ái muội như vậy, đây là hành động hôn môi gián tiếp, hắn chẳng nhẽ không biết sao?

“Ngươi sao không ăn đi” Hấn lại cắn một viên

“Ta...Kia trên đó còn có nước miếng của ta, ngươi sao có thể mất vệ sinh như vậy, nếu ta có bệnh có thể bị lây nha” Người này thật sự là không vệ sinh gì cả.

“Nga! Kia, Hi nhi có bệnh sao?”

“Ta....Ngươi mới có bệnh!” Ta sao lại nguyên rủa chính mình bị bệnh chứ! Hấn mới là người không bình thường.

Không thèm quan tâm đến hấn, ta thờ phỉ phỉ cắn kẹo hồ lô đem hấn đá sau lưng, ta tròn trĩnh mắt nhìn mọi người bốn phía xung quanh cơ hồ trên tay đều cầm một xâu kẹo hồ lô, lại nhìn người bán kẹo hồ lô đang vui mừng vì bán hết kẹo, sẽ không phải là bọn họ nhìn thấy Nhan Gay ăn cho nên cũng ăn chứ?

Xem ra mị lực của mỹ nam quả thật không giống người thường, không đúng, với bọn họ mà nói Nhan Gay là một mỹ nữ, là đại mỹ nữ là tiên nữ hạ phàm.

Mọi người trên đường đều nhìn ta với ánh mắt hèn mọn, có lẽ vì lúc này ta không cho Nhan Gay tí mặt mũi nào, để có thể an toàn đi dạo phố, ta đem bạch ngọc trầm cất vào trong tay áo, chạy trở lại giữ chặt ống tay áo Nhan Gay lấy lòng.

“Đại mỹ nhân, chúng ta tiếp tục đi dạo phố đi” Ai bảo ngươi là ông chủ, ta về sau phải nhìn sắc mặt ngươi mà sống vậy.

“Hi Nhi, đừng nháo, về sau gọi ta công tử hoặc là Nhan Tịch giống như Mặc Nhiên, không cho phép gọi ta như vậy” hấn nghiêm mặt, hừ ngươi nghĩ rằng ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời như vậy sao.

“Vi sao ngươi lại trông giống như đại mỹ nữ vậy? lại còn hoá đoá hoa kia trên trán?” ta không hiểu hấn, rõ ràng là nam nhân không nên như vậy ép buộc chính mình, sẽ không phải là tâm lý hấn biến thái đi, cũng có khả năng này lắm chứ.

“Đó là bốt, ngươi đừng suy nghĩ lung tung, ta là nam nhân, nam nhân thực sự, ngươi muốn kiểm tra thân thể sao?” Hấn không có hảo ý đem thân mình dựa vào ta, Nhan Gay đây là trên đường cái a.

Sao bốt đẹp như vậy lại không ở trên chân ta chứ .

“Ngươi đừng tới đây, ta hiện tại là nam nhân a, chả lẽ ngươi đoạn tay áo chi phích?” Người này chính xác là yêu nghiệt biến thái. Chẳng lẽ hấn không biết bộ dáng hấn bây giờ rất câu dẫn người sao?

Nhưng trong mắt người đi đường ta cũng không phải cực phẩm nhân gian, trên thực tế hấn là nữ nhân ta mới là nam, như thế nào có thể giống như đoạn tay áo chi phích ta vừa nói.

“Há miệng ra.”

Hấn dựa vào ngày càng gần, ta cơ hồ bị hấn vây ở trong ngực. Hấn không có việc gì sao lại muốn ta há miệng ra, ta theo bản năng ngậm chặt miệng mãnh liệt lắc đầu.

“Không há ra ta đây sẽ hôn ngươi, cho dù trong bộ dáng này.” Cánh môi hấn mềm mại ngày càng tới gần ta.

Không thể nào, hấn thật sự muốn hôn ta, xong rồi hiện tại chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời há miệng ra.

Ta không tình nguyện há miệng ra, ngay lập tức có gì đó ở trong miệng, này tên điên kia, ta không thể nói chuyện được.

“Kẹo hồ lô dành cho tiểu cô nương, bốn đại gia mất hứng không ăn nữa!” Hấn đem hai viên kẹo hồ lô thừa nhét vào miệng ta, rồi sau đó phong tình vạn chủng như không có việc gì nhanh chóng đi trước. Mọi người trên phố cũng rời đi sau lưng hấn.

“Yêu nghiệt!” Ta phẫn nộ mắng hấn không rõ tiếng, nếu không phải trong miệng nhét đầy kẹo hồ lô ta có thể nghe thấy âm thanh nghiền răng nghiền lợi của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Say Không Phải Do Rượu

Edit: Zinny

Lại đi dạo một vòng sau đó mới trở lại khách sạn, đầu giờ chiều người đến hội cò rất nhiều, hơn hẳn buổi sáng nhàm chán chỉ có thể đập ruồi, ta đi khắp

lầu một lầu hai mới tìm được một chỗ trống trên lầu hai. Tiểu Bao vừa thấy ta liền rót cho ta một chén trà, sau đó bóng dáng gầy loắt choắt lại tắt bật chạy ngược chạy xuôi, dường như chỉ có ta là nhân rồi nhất ở đây.

Nhấp một ngụm trà, lại bị nghẹn trong họng nhìn một nam tử một mình một bàn ngồi đối diện, tự mình chơi cò, hần chơi cò một mình thì biết tính tiền sao đây? Tính vào tiền của bàn khác sao? Ta tò mò tới ngồi đối diện hần.

Quả là một nam tử anh tuấn tiêu sái, khí vũ bất phàm.

“Lão huynh chơi một mình không thấy nhàm chán sao?”

“Say đâu phải do rượu?” Hần cũng không thèm ngẩng đầu.

“Hả?” Vậy ý hần là say vì cái gì chứ?

“Nếu không tiểu đệ cùng ta chơi một ván cò được không?”

Hần ngẩng đầu liếc ta một cái, giờ tay đẹp bàn cò, rồi bắt đầu phân ra quân đen và quân trắng.

“Xưng hô với tiểu huynh đệ thế nào đây?”

“Đương Thần Hi, cứ xem là tiểu nhị ở hội cò này đi.”

“Thần Hi tên thật nữ tính, là mới tới sao, trước đây chưa từng gặp qua.” Ta vốn là nữ, chẳng lẽ lại có một cái tên nam tính sao? “Ừ, là tiểu nhị mới tới, vậy phải xưng hô với huynh thế nào?”

“Tại hạ Lý Dự.”

Màn đêm buông xuống, hội cò đã đóng cửa, lên lầu hai vào phòng, liền bắt đầu thay bộ nam trang, cởi bỏ tầng tầng lớp lớp vải trắng trước ngực, nhìn không được thờ phào nhẹ nhõm, mùa xuân còn đỡ, bọc từng này vải trên người còn chưa có cảm giác gì, nhưng đến mùa hè chẳng phải làm ngực ta ngột ngạt không thở nổi sao, xem ra cái trang nam giới cũng không phải cách tốt.

Tháo mũ, để cho mái tóc dài đến thắt lưng được tự do rơi xuống, cầm một bộ quần áo màu vàng nhạt đang định mặc, lại nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.”

“Cốc, cốc, cốc.”

“Đừng có vào, ta không mặc quần áo. Ách... Không phải, là đang thay quần áo...” Ta choáng váng, sao có thể đem chuyện trần truồng không mặc quần áo nói ra chứ, tuy rằng nói không mặc quần áo với cả đang thay quần áo cũng không khác nhau là mấy, nhưng là thay quần áo dường như có vẻ hàm súc hơn.

Tiếng gõ cửa lập tức ngừng lại.

“Đương cô nương... Công tử cho gọi người lên lầu ba tìm hần.” Giọng nói của Mặc Nhiên có vẻ mát tự nhiên. Sau đó tiếng bước chân của hần xa dần.

“Biết rồi, đợi chút nữa qua ngay.” Ail Sao lại luôn nói ra mấy lời mát mặt vậy chứ, ta dùng tốc độ nhanh nhất mặc yếm, thay đổi một bộ xiêm y vàng nhạt, đi đôi giày thêu, vốn còn muốn buộc tóc nhưng lại không biết buộc thế nào, liền cứ để tóc tai bù xù như vậy ra khỏi phòng.

Kỳ quái lầu ba không phải cấm địa sao, thế nào mà Nhan Gay lại muốn cho ta lên đó tìm hần. Bước từng bước lên trên bậc thang gỗ, đến chỗ quẹo lại đụng phải một người. Làm ta sợ muốn chết, đồ không có mắt a.

May mà cái trán bị va phải cũng không đau lắm, phần nộ ngẩng đầu đúng là Nhan Gay, có thể xuất hiện ở đây cũng chỉ có hần mà thôi. Không phải hần thì còn ai.

“Lớn lên đã khó coi như vậy, đừng để bị đụng phải làm cho càng xấu thêm.” Nhan Gay nhẹ nhàng xoa xoa cái trán ta, trong mắt lộ ra một chút thương tiếc, là ảo giác của ta sao?

“Người cho người là đại mỹ nhân là có quyền nói ta xấu sao, ta chỉ không được tươi đẹp tỏa sáng bốn phương như người thôi.” Thật muốn rửa xả hần trong lòng. Vừa rồi ta thấy chút thương tiếc trong mắt hần quả là ảo giác. Bắc Huyền Triệt cũng không nói ta xấu, Bạch Mi cũng sẽ không nói ta xấu, như thế nào Nhan Gay lại vô si vậy.

“...” Hần không đáp lời, chỉ buông bàn tay đang đặt trên trán ta, trong lòng lại có chút cảm giác mát mẻ.

“Mặc Nhiên nói người tìm ta có việc sao?”

“Cùng đi dùng bữa đi.” Hần nắm tay ta đi xuống lầu.

Cùng đi dùng bữa? Rốt cuộc là ai dùng bữa còn chưa biết đâu, là muốn kêu ta đi theo đứng một bên nhìn hấn lãng phí đồ ăn chứ gì, ta kéo tay hấn lại. “Người định giằng vò dạ dày của ta sao, không có cửa đâu.” Ông chủ cũng không thể luôn ngược đãi công nhân, ta hất tay hấn vênh mặt xuống dưới lầu hướng về phòng mình, bản cô nương đây cũng biết kiêu ngạo đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 27

edit: Thượng Quan Tiểu Phong

“Hi Nhi” mặc kệ hấn gọi ở phía sau, ta vào phòng liền lập tức đóng cửa lại. Nói đến dùng bữa ta quả thật có chút đói bụng, muốn ra ngoài ăn cơm, bất quá sẽ không phải là ra ngoài cùng Nhan Gay, cũng không phải đi cùng với Mặc Nhiên, bản thân ta còn sợ lạc đường nói gì đến hấn a. Ta từ trong ngăn tủ lấy ra ít bạc vụn, đây đều là đồ cổ a, đáng tiếc để bên cạnh ta cũng không đáng giá, nếu như một ngày nào đó Bạch Mi có thể đưa ta trở về hiện đại, ta đây nhất định sẽ mang đồ cổ về nhiều một chút, coi như là thù lao vận mệnh trên cột đã đem ta đến đây. Nhưng là... Bạch Mi, chúng ta còn có khả năng gặp lại sao? Bạch Mi nói cho ta biết vì sao lại muốn bỏ rơi ta? Nếu thực sự là vì Nhan Gay, người nhất định sẽ đến tìm hấn. nhưng vì sao bây giờ người vẫn không đến đây? Đang lúc ta muốn ra ngoài thì có tiếng gõ cửa. “Khấu, khấu, khấu.” “Ai nha, vào đi” kì thật ta đã định ra mở cửa, lại là Mặc Nhiên. “Công tử đang ở dưới lầu chờ, Dương cô nương đi thôi.” Không phải chỉ ăn một bữa cơm thôi sao? Có cần thiết phải như vậy, kẻ lăm tiền đứng là nhiều tật xấu, chỉ biết ép buộc người khác. “Người xuống lầu trước đi, ta sẽ xuống ngay” Sau khi Mặc Nhiên rời khỏi, ta ngồi ở trước gương, thử cảm lược chải đầu, thử vài lần đều không thành công, ngay cả kiểu tóc trước kia thường xuyên để cũng không ra, xem ra ta đúng là vô dụng. Bỗng nhiên ta nhớ tới Dạm Dạm, mọi lần đều là nàng giúp ta búi tóc. Cuối cùng ta đành buông tha cho việc chải đầu, ta thả tóc thế này ra đường cũng không ngại ai, huống hồ ở hiện đại trên đường đều để tóc như vậy trông rất đẹp. Ta nhìn chính mình trong gương đồng có điểm mờ hồ, ngũ quan xinh đẹp vài sợi tóc dài rơi xuống càng khiến cho khuôn mặt thêm thanh lệ, nhu hòa, mặc dù so với Nhan Gay tuyệt mỹ kia cách một khoảng rất xa nhưng cũng không phải là xấu. Bất quá Nhan Gay là mỹ nam ta có thể hiểu được. Vừa đi xuống lầu ta liền nhìn thấy mỹ nam áo trắng Nhan Gay đẹp không gì sánh nổi cùng tuấn nam Mặc Nhiên một thân áo sẫm màu. “Đi thôi, đại mỹ nhân, đại mặt đen” kêu xong ta mới phát hiện khuôn mặt tuấn tú của Mặc Nhiên đen hơn phân nửa, nhưng Nhan Gay lại không có thái độ gì, xem ra hấn đối với ba chữ đại mỹ nhân đã trở thành thói quen. “Tốt” Nhan Gay đứng dậy nhìn ta “Hi Nhi, người cho rằng đây là đâu, trông người rất giống nữ quý, trời đã tối người đừng khiến người đi đường sợ hãi” “Ta,,ta giống nữ quý? đồ gay nhà người, ta kiên quyết không cùng gay chấp nhận, ta sẽ không chải đầu, cũng không cần búi, nói cho người biết kiêu tóc dài phiêu phiêu như vậy ở quê hương ta rất thịnh hành” “Nhà người ở đâu?” “Ở nơi rất xa.” “Đó là nơi nào?” Hấn muốn truy hỏi kĩ càng a. “Nói người cũng không biết, đi thôi, đi ăn cơm, dám làm cho ta đứng nhìn người ăn, nhãi ranh này xem ta chinh chết người.” Có lẽ Mặc Nhiên đã quen với cách nói như vậy mà không động thủ với ta, chính là bày ra vẻ mặt khinh thường, người này cũng quá nghiêm túc đi. “Nhãi ranh nghĩa là gì?”

“Nhãi ranh nghĩa là... Là người rất tốt. Ha ha.” Ta cười sau đó lập tức chạy về phía hội cờ, Nhan Gay cùng Mặc Nhiên đứng ở phía sau không hiểu gì.

Sau mấy ngày quan sát ta đều nhìn đến một người tới hội cờ một mình ngồi riêng một bàn. Lúc chơi cờ cũng luôn chơi một mình, có đôi khi ta sẽ tiến đến bồi hấn chơi một ván cờ vậy, không nghĩ tới hấn chơi cờ không tệ, có đôi khi liên tục thắng ta hai ba ván, ta từ khi ở cổ đại này chưa từng thua ván cờ nào giờ cũng bại trong tay hấn.

“Lý huynh, vì sao huynh luôn tới hội cờ một mình? say không phải do rượu, kia vậy say do đâu?” Ta hạ quân cờ xuống, hỏi hấn.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Say Do Giai Nhân

Edit: Thượng Quan Tiểu Phong

sau quãng tgian dài mất tích để chuẩn bị cho thi đh t lại xuất hiện r đây ==))

chương này tặng các nàng vì ta đã thi xong khối a .v , hẹn các nàng sau khi ta thi xong khối d ==.

“Say do...” hấn vừa hạ một quân cờ xuống ta mới phát giác đã thua trong tay hấn, hấn luôn vậy nhưng không tấn công, lại như thần chết, giấu diếm sát khí, chỉ một hồi đã khiến ta chật vật không còn nước đánh, xem ra tài đánh cờ của ta quả thật không bằng hấn.

“Tiểu đệ lại thua rồi, tài đánh cờ của Lý huynh thật tốt, tiểu đệ xin học tập.”

Tài đánh cờ tốt như vậy khó trách hấn luôn ngồi một mình một bàn trong hội cờ, ngay cả ta còn liên tục bại trận trong tay hấn, phỏng chừng những người khác còn thua thảm hại hơn đi.

“Thần Hi nhỏ tuổi đã biết đánh cờ như vậy thực hiếm có.”

“Khiến huynh chê cười rồi” lần sau ta lại nghiên cứu nghiên cứu a

“Không biết vừa rồi theo như lời huynh thì say do đâu ?”

“Say do giai nhân.” Hấn nhìn ta một hồi lâu rồi mới nói ra.

Giai nhân? Giai nhân hội cờ, không phải là chỉ ta sao, nhưng ta đang giả nam a, hấn hấn là không biết ta là nữ nhi đi, chẳng lẽ là Nhan Gay? Không thể nào, hấn là nam a, chỉ có thể xưng mỹ nam chứ không thể là giai nhân được. Hoặc là Lý Dự hấn là một tên đồng tính luyến ái?

“Giai nhân là chỉ ai ?” hội cờ này làm gì có giai nhân a, đến nơi này đều là nam nhân ta chưa từng thấy có nữ tử theo tới..

Lý Dự đang dọn bàn cờ, động tác thông thả đem cờ trắng cùng cờ đen nhặt ra.

“Ông chủ của ngươi, giai nhân khuynh quốc khuynh thành.”

Không thể nào, bị ta đoán trúng rồi, đúng là Nhan Gay, bọn họ đều bị mù mắt sao, Nhan Gay rõ ràng là nam, người cổ đại mắt đều có vấn đề ư.

Yêu nghiệt này không chỉ tai họa cho nữ còn mang tai họa cho nam

Xem ra Lý Dự hình như cũng không biết Nhan Gay là giới tính gì nữa.

Sáng sớm ta liền nhìn thấy Mặc Nhiên mang túi hành lý nặng, Nhan Gay đứng bên cạnh đẹp đến mức khiến người ta mê muội, xem bộ dáng hai người giống như muốn đi ra ngoài.

“Ra khỏi nhà sao?” Ta dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến trước mặt hai người kia.

“Đúng vậy, Hi nhi cần phải để ý hội cờ cho tốt, đừng có đem hội cờ quên mất.”

“Ra ngoài bao lâu?” Như vậy ta có thể có thời gian đến lâu ba cảm địa kia xem, cũng sẽ không bị hấn bắt gặp.

“Xem tình huống thế nào đã, trước hết hội cờ giao cho ngươi trông coi, cái gì không biết có thể tìm Vương lão đại.”

Hội cờ giao cho ta? Đối với ta tín nhiệm như vậy, sẽ không sợ ta đem giấy tờ hội cờ mà chạy đi.

“Ta đây đem hội cờ đổi thành phưởng đánh bạc được chứ? Phưởng đánh bạc chắc chắn kiếm được nhiều tiền hơn hội cờ.”

“Tốt! Tùy ngươi” Nhan Gay trả lời rõ ràng

Sáng khoái đáp ứng như vậy sao, thật tốt quá.

“Mặc Nhiên ngươi phải chăm sóc chủ tử của chúng ta thật tốt a”. Có tiền chính là đại gia, ta hướng Mặc Nhiên cười nói sáng lạn.

Đáng tiếc Mặc Nhiên không nghe thấy ta nói, quả thực chính là hấn không thèm quan tâm ta.

“Đi thôi” Nhan Gay cười như không cười nhìn ta, quay đầu rồi đi.

“Đi thông thả nha, đi chơi nhiều ngày một chút, hội cờ cứ để ta lo”. Ta hướng bóng dáng bọn họ hô to, hắc hắc, hiện tại ở hội cờ ta là lớn nhất.

“Vương lão đại pha một bình trà rồi đem lại đây cho ta”

“Vâng, Vương lão đại lập tức mang lên ngay!” Vương lão đại trả lời

Hiếm khi có cơ hội bọn họ đều ra ngoài, rốt cục có thể lên lầu ba xem xét, lầu 3 như thế nào ? Không biết chừng Nhan Gay nuôi phụ nữ ở bên trong hoặc là khắp phòng đều là vàng?

Cùng Lý Dự chơi cờ khiến ta bị thua rồi tỉnh rồi ngủ, thực đúng là gặp được đối thủ, mà Lý Dự cũng chưa bao giờ nhường ta, từng chút từng chút đem nước cờ của ta phá hỏng.

“Lý Dự giai nhân mà ngươi yêu thương là ông chủ của ta, lời này không phải là giả chứ” Ta phải cứu vớt hấn, miễn cho hấn bị trúng độc Nhan Gay ngày càng nặng.

“Lý Dự ta thích dạng người gì cũng không lừa gạt tình cảm của chính mình” hấn nói rất tự tin, nhấp ngụm trà, bắt đầu tấn công nước cờ của ta.

Chương 33: Ta Ti Bỉ ?

Edit: Thượng Quan Tiểu Phong

Lời này của hắn nói ra ta biết hắn trúng độc rất nặng ,độc đã xâm nhập vào gân mạch hắn, bắt quá độc còn chưa ngấm sâu đến trong xương tủy , hắn còn có thể cứu đi.

“Lý huynh nha kì thật Nhan lão bản cũng chỉ coi như bình thường mà thôi ! Người xem hắn không phải so với người bình thường có khuôn mặt đẹp hơn một chút, diễm lệ hơn một chút, thật ra hắn có rất nhiều tật xấu, nếu ở cùng hắn một thời gian sẽ phát hiện ra hắn thực ra không có ưu điểm gì, ta tin tưởng người có thể tìm được nữ nhân so với Nhan Gay, ách. . .so với Nhan lão bản còn thích hợp hơn, tùy tiện nữ nhân nào so với Nhan Gay cũng đều thích hợp hơn a.”

“Ba ngàn con sông, chỉ có thể mức một gáo nước. Huống chi Nhan cô nương là cô nương có khí chất hoàn mỹ nhất mà ta đã từng gặp, chẳng lẽ đều là nam nhân Thần Hi không có loại cảm giác này?” Lý Dự về mặt mắt mắt than lại đột nhiên chuyển sang nghi hoặc hỏi ta.

“Ta...”

Ta không nói gì, người này không thể cứu được rồi, mắt lớn như vậy lại ngay cả nam nữ đều không phân biệt được, bắt quá nhớ ngày đó ta đối với Nhan Gay cũng không phân biệt được là nam hay nữ, nếu hắn không cầm tay ta sờ ngực hắn ta cũng sẽ nghĩ hắn là đại mỹ nhân.

“Ta chỉ là nhắc nhở Lý huynh, tốt nhất là đừng đi trêu chọc Nhan lão bản, bởi vì hắn là nam nhân.”

“Haha, Ta sống lâu đến như vậy lần đầu nghe được chuyện cười vui như vậy”

Không đợi ta nói lại Lý Dự không hề để ý đến hình tượng cười to, làm cho ta cảm thấy thật là may mắn trong miệng hắn không có nước trà, nếu không ta đã được rửa mặt bằng trà rồi.

“Người tin ta đi , ta có sờ qua ngực hắn, hắn và người đều là nam nhân, chẳng lẽ người có...Đoạn tay áo chi tích* sao?” ta dừng lại một chút mới nói ra. Cảm thấy nghi ngờ trường hợp Nhan Gay có đoạn tay áo chi tích với Lý Dự là rất cao.

*Đoạn tay áo chi tích: nôm na là gay ấy mà =.= chắc ai cũng biết, nhưng ta sẽ trích điển tích cuối chap ^^

“Người sờ...sờ Nhan cô nương...” Lý Dự kinh ngạc bộ mặt không thể tin hỏi ta

“Hắn kéo ta sờ hắn, nếu người muốn sờ hắn ta sẽ tạo cơ hội, đến lúc đó...”

“Đương Thần Hi! Ta không biết rằng thực ra người lại ti bỉ như vậy, người sao lại nhẫn tâm thương tổn người như Nhan cô nương , trước kia gọi người huynh đệ coi như là Lý Dự ta nhìn lầm người” Lý Dự phẫn nộ đập bàn đứng dậy, phui tay áo bỏ đi.

“Uy!Uy!” Ta hướng theo thân ảnh đang xuống lầu của hắn hô to. Như thế nào ta lại trở thành kẻ ti bỉ, ta là muốn tốt cho người kết quả ta thế nào lại thành người xấu.

Hội cờ còn rất nhiều người, ta ở dưới lầu này thật nhàm chán, liền tìm cái cớ nói với Vương lão đại trở về phòng nghỉ ngơi, cũng bảo hắn phải để ý đến mọi việc lớn nhỏ trong hội cờ, sau đó lác lư lác lư lên lầu hai. Đột nhiên lúc đi qua cầu thang lầu 3 kia vài bước ta lại quay lại

Lầu 3? Cấm địa!

Lúc này còn không đi xem còn đợi đến khi nào nữa? Nhìn trái một cái liếc phải một cái xác nhận không có người nhìn thấy mới yên tâm mà từng bước nhẹ nhàng từng bước một đi lên cầu thang.

Miếng ngọc khắc thật tinh xảo! Nhan Gay ở nơi xa xỉ như vậy?

Lầu 3 kết cấu bên ngoài nhìn qua cũng không lớn, nhưng vừa tiến vào trong lại làm cho người ta không khỏi than nhẹ, đồ trong phòng đều là hàng thượng hạng đi, người như Nhan Gay hào phóng làm sao có thể mua về hàng giả về chính mình chậm rãi thưởng thức.

Những bình phong kia bao gồm cả bức tranh chữ treo quanh phòng đều làm cho ta nghĩ đến đây là đồ cổ, không giống như Bạch Mi, Bạch phủ rất đơn giản, thực dụng, nhìn qua rất thanh nhã, mà nơi này giống như Bắc Huyền Triệt phủ, thậm chí so với Bắc Huyền Phủ còn sang trọng hơn . Xem ra Nhan Gay không phải chỉ có ít tiền a.

Đi qua đại sảnh, ngoại trừ đồ đạc có chút cổ và cái bàn thì cũng không có đồ gì, đẩy ra một phiến cửa màu lục, thứ đầu tiên rơi vào mắt ta là một chiếc

giường lớn, lẽ nào đây là phòng của Nhan Gay? Sang trọng nha, không có nhiều đồ cổ như trong đại sảnh nhưng trong phòng mỗi đồ vật trang sức trên quý đều nói lên địa vị của chủ nhân.

Diễn tích

Câu này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tị” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền.

Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau.

Đồng Hiền tự là Thánh Khanh người vùng Vân Dương. Cha là Đồng Cung từng làm đến chức ngự sử. Vào thời đó, Đồng Hiền còn là một người hầu bên cạnh thái tử. Ban đầu, Đồng Hiền không được chú ý nhiều. Cho đến một hôm, Đồng Hiền đang làm việc trong cung, đúng lúc dừng lại ở trước điện thì Ai Đế, khi đó đã là hoàng đế nhìn thấy. Chỉ nhìn một cái, Ai Đế đã phát hiện, dường như mấy năm không gặp vì Đồng Hiền đã trưởng thành và tuấn tú hẳn lên và đem so với những cung nữ phần sắp trong lục viện anh ta còn kiểu điểm hơn. Ai Đế không cảm được sự vui mừng lệnh cho Đồng Hiền theo sau mình hầu hạ. Từ đó Ai Đế đối với Đồng Hiền ngày càng sủng ái hơn. Ngồi cùng xe, ngủ cùng giường, làm gì cũng không rời xa Đồng Hiền. Ông ta còn phong cho Đồng Hiền làm Hoàng Môn Lang, bắt Đồng Hiền lúc nào cũng phải ở bên cạnh mình. Cha của Đồng Hiền là Đồng Cung cũng được thăng lên Bá Lăng Lệnh rồi Quang Lộc đại phu.

Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “giỏi quyến rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gói lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cố này.

Sau sự kiện đó, Đồng Hiền biết rằng hoàng đế có lòng yêu thương mình thật sự nên vô cùng cảm động. Nhưng để tránh những sự việc như vậy tái diễn, ông ta tổ chức một cuộc cải cách y phục trong hoàng cung. Ông ta là người đi đầu trong việc mặc loại y phục tay bó tà ngắn, vừa hoạt động thuận lợi, dễ dàng không giống tập quán trang phục của triều Hán về trước, lấy việc mặc áo lót rộng và ống tay dài làm đẹp. Cách cải cách này của Đồng Hiền trở thành một trào lưu trong hoàng cung. Các cung nữ phi tần đều tranh nhau học theo cách mặc của ông ta, cắt ống tay áo mặc một bộ đồ giản tiện và cho đó là một thời thượng.

Để biểu hiện sự sủng ái của mình đối với Đồng Hiền, Ai Đế còn phong Đồng Cung là đại thần là một chức quan chuyên lo gỗ đá cho các công trình xây dựng. Ai Đế còn lệnh cho Đồng Cung xây dựng cho Đồng Hiền một tư dinh mới thật tráng lệ, quy mô vượt hơn hẳn các vị đại thần. Những ngọc lạp châu quý trong cung đều để cho Đồng Hiền tự chọn lấy, thậm chí nhiều đồ dùng của vua như giấy, quần áo và xe ngựa đều dùng chung với Đồng Hiền. Vợ và em của Đồng Hiền nhiều lần được ban thưởng mà không rõ lý do vì sao.

Ansung trong nội cung còn chưa đủ, Ai Đế còn muốn người được mình yêu thương có một địa vị đứng đầu trong triều chính. Ai Đế muốn phong Đồng Hiền tước hầu nhưng mãi vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp. Sau đó vừa lúc thừa tướng Vương Gia chết, trong triều giảm đi một thế lực phản đối Đồng Hiền, Ai Đế đã bãi miễn chức Đại tư mã đang do một người họ ngoại đảm nhiệm, phong cho Đồng Hiền chức Đại tư mã. Đây là chức quan cao nhất trong triều đình nhà Hán.

Đồng Hiền mới bước vào tuổi 22 mà đã đạt đến chức vị đó, quyền lực rất lớn, cơ hồ đã có thể chia đôi thiên hạ cùng với hoàng đế. Theo sử sách còn ghi chép lại thời đó có một vua của Hung Nô đến Trung Quốc để triều kiến hoàng đế triều Hán. Ông ta thấy người giữ chức Đại tư mã quyền lực nhất triều lại là một thiếu niên mỹ mạo tuấn tú, bất giác cảm thấy kinh hãi vô cùng. Khi ông ta hỏi dò, hoàng đế mới đáp rằng: “Tuy Đại tư mã tuổi còn rất trẻ nhưng là người hiền đức nhất nước này. Vì tài năng mới được thăng chức vị cao như vậy”. Kết quả là, Thiên Vu của Hung Nô tin đó là sự thật mới kính cẩn hướng về phía Đồng Hiền hành đại lễ còn chúc mừng hoàng đế triều Hán có được một hiền thần tuổi rất trẻ như Đồng Hiền.

Sau đó, tình yêu của Ai Đế tựa hồ như không còn biết làm thế nào để tỏ sự sủng hạnh đặc biệt của mình đối với Đồng Hiền. Có một ngày, Ai Đế mở yến tại điện Kỳ Lân cùng chư thần, sau khi uống vài chun rượu, đột nhiên Ai Đế nhìn Đồng Hiền bằng đôi mắt đầy thâm tình rồi cười nói rằng: “Trẫm muốn theo vua Nghiêu vua Thuần thực hiện việc nhường ngôi, liệu có được không?”. Ý của câu này chính là Ai Đế muốn học theo cách làm của các vua thời trước lấy ngôi vị của mình nhường lại cho Đồng Hiền. Một câu nói của thiên tử khiến cả triều văn võ bá quan ngỡ ngàng, nói cũng không thành lời.

Đôi khi các đại thần tỉnh lại, một người mới tiến lên phía trước nói: “Thiên hạ này là thiên hạ của Cao hoàng đế chứ không phải là thiên hạ của bệ hạ. Bệ hạ chỉ là người kế thừa lại thiên hạ này của tổ tông mà thôi. Nếu truyền lại ngôi vị thì chỉ có thể truyền lại cho con cháu đời đời mà thôi. Bệ hạ là vua một nước, cần phải biết rằng thiên tử không nói đùa, cho nên ngàn vạn lần không nên nói những lời như vậy!”. Ai Đế nghe lời nói này, im lặng không nói thêm lời nào nữa nhưng hiển nhiên là không còn hứng thú gì. Ai Đế ra lệnh đuổi người đó ra khỏi bữa tiệc về sau có mở yến tiệc cũng không cho ông ta tham gia nữa.

Ai Đế khi đó còn rất trẻ nhưng đã sớm nghĩ đến những ngày sau khi mình chết đi sẽ không còn Đồng Hiền nữa, thấy rất thương tâm. Ai Đế bèn lệnh cho các đại thần xây dựng bên cạnh lăng mộ của mình một phần mộ khác để chuẩn bị sau này nếu Đồng Hiền có chết thì sẽ an táng bên cạnh phần mộ của mình. Ý muốn của ông ta là sau khi chết cũng muốn được chôn cùng người yêu của mình, “sống thì cùng giường, chết thì cùng huyệt”. Nhưng điều đó là không thể được, ngày họ phải chia tay đã sớm đến. Tháng 6 năm Nguyên Thọ thứ hai, Ai Đế mới chỉ 26 tuổi mắc bạo bệnh mà chết. Thái hoàng thái hậu để cho Vương Mãng làm chủ triều chính. Vương Mãng cực lực phản đối Đồng Hiền, không muốn để cho ông ta tiến cung. Đồng Hiền cũng biết mình gặp đại họa đến nơi rồi, vì vậy ông ta và vợ con cùng tự sát tại nhà để tránh hậu họa và cũng là chết để đáp lại mối tình của Ai Đế dành cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Lân Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Người Bịt Mặt Trong Cẩm Địa

by: Trang kat

Trong phòng hân trừ bỏ những thứ đồ sang trọng cũng không có gì đặc biệt. Không có kim ốc tàng kiều (trong nhà giấu người đẹp) cùng phòng chứa vàng bạc châu báu như trong tưởng tượng của ta, vậy vì sao lại gọi là cẩm địa? Những kẻ có tiền thật là giống nhau, đều có tật xấu quá nhiều.

Không cẩn thận đá phải ghế dựa, ta đau quá kêu lên một tiếng. Đáng giận! Ghế này là làm bằng đá hay bằng vàng mà còn cứng hơn cả đầu gỗ?

“Cái đồ ghế dựa thoải tha, có ngày ta đem người đi nhóm bếp nấu cơm!...A...”, đang lúc ta mắng để bỏ tức thì tay phải bị giữ lấy. Trong phòng này còn có người? Hay là quỷ (chị nghĩ quá nhiều rồi =.=!). Đối phương ra sức bắt lấy cánh tay của ta, làm ta đau đến rơi lệ.

“Người là ai? Làm sao có thể xuất hiện trong này?” Đối phương hỏi ta, ô... Hắn là người không phải quỷ a.

“Cứu mạng nha! Người buông, đau quá”, chết tiệt! Không thấy ta đang đau muốn chết sao!

“Nói! Người rốt cuộc là ai?” Ta uốn éo quay cổ lại phía sau xem ai là người bịt mặt. Nhan Gay a, người rốt cuộc gặp người nói điều trên như thế nào mà trong cẩm địa của người lại có người bịt mặt, ta không nghĩ ta sẽ là kẻ chết thay cho người nha.

“Đại ca ngài nhẹ chút, tiểu đệ này thân cốt xương hư yếu ớt không chịu nổi lực đạo của ngài. Ta chỉ là tiểu nhị của kì xã, ngài là ai nha?”. Kẻ trộm? Cừu gia (kẻ thù) của Nhan Gay? Phòng chừng đúng là cừu gia rồi.

“Có thể tiến vào nơi này, xem ra tiểu nhị như người thật là không đơn giản”

“Là ta vụng trộm đi lên. Đại ca người biết nơi này là cẩm địa, vậy người không phải là kẻ trộm? Vậy là kẻ thù của Nhan Gay?”. Biết nơi này là cẩm địa, như vậy chắc chắn người này có quen biết Nhan Gay. Xem ra nhân phẩm của Nhan Gay cũng thật không tốt mới có thể trêu chọc cừu gia đến cửa.

“Nhan Gay? Ha ha. Nói thật chuẩn xác. Hai từ này quả thật rất hợp với hắn” (ngày xưa đã có quan niệm về gay rồi à ~). Người bịt mặt cười to, dường như hắn đang rất vui vẻ.

“Đúng vậy, đúng vậy, Nhan Gay là gay đại ca. Đại ca à người để tiểu nhân đi đi, tiểu nhân cái gì cũng chưa có làm, tiểu nhân trên còn có bà cố nội tám mươi tuổi đợi tiểu nhân đưa cơm, đại ca, đại ca...” Ta khóc lớn, gặp loại tình hình này còn có thể không sợ hãi sao? Cánh tay bị hắn xoay đau, mạng nhỏ còn nằm trong tay hắn, bóp chết ta cũng giống như bóp chết một con kiến.

“Thả người? Mơ đi. Lão nhân tám mươi tuổi coi như cũng sống đủ, sống có làm gì” (anh khốn vãi >.<)

Cái gì? Người này lương tâm quảng xuống biển đi. Chờ người già đi, cũng không ép người sống mà tự chết đi. Bất quá, xem nhân phẩm của hắn cũng biết hắn không thọ được đến mức đấy rồi.

Vừa còn muốn tiếp tục cầu xin tha, đằng sau lưng lại truyền đến một trận đau đớn. Ta buồn bực, hắn thế mà lại đi đánh lên ta!

Sau đó thì bị khiêng lên, xong rồi, hắn định mang ta đi đâu?

NhanGay cứu mạng a. Ta sắp bới vì người mà xong đời. Đồ cẩm địa chết tiệt, đúng là tò mò có thể hại chết ta...

Ý thức dần dần mơ hồ...

Ngứa quá, hơn nữa còn có mùi gì tràn ngập chóp mũi thật lâu không hết, giống như mùi gỗ ẩm mốc.

Giống như vừa ngủ dậy, mặt mũi mở mắt. Trước mắt đều là một mảnh hắc ám, đây là nơi nào? Người bịt mặt đưa ta tới đây làm gì chứ?

Thật cẩn thận quỳ gối sờ soạng một trận, sờ thực khô ráo nhưng nhất định rất bẩn, bởi vì ta sờ thấy rất nhiều cỏ khô và nhánh cây nên đây chắc chắn không phải sài phòng rồi. Không thể tưởng tượng được ta cũng có một ngày bị thảm như thế.

Đi về phía trước sờ soạng thấy một bề mặt bằng gỗ, phỏng chừng là cửa, có một vài tia sáng hắt vào qua khe hở

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Vào Nhà Tù

Edit: Thượng Quan Tiểu Phong

“Thả ta ra ngoài, nơi này là ở đâu nha! Các người mau thả ta ra ngoài! Ta không phải là phạm nhân của các người!” Ta vừa đập cửa vừa hô to.

“Uy! Các người đều điên rồi sao! Có nghe thấy hay không, bọn cô nương ách... bản công tử gọi các người thả ta ra ngoài!” Quên mất chính mình đang giả nam, ngoài cửa vẫn không hề có động tĩnh, không phải là không có người chứ. Thảm, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay...

Không biết bọn Nhan Gay đi khỏi ki xã, nếu trở về phát hiện ta mất tích có tới tìm ta hay không, không biết Vương lão đại đã phát hiện ra không thấy ta hay chưa.

“Nhan Gay! Mặc Nhiên mau tới cứu ta!”

“Thả ta ra ngoài! Bên ngoài có người không, mau thả ta ra ngoài!”

“...”

Kêu đến miệng lưỡi đều khô mà bên ngoài ngay cả một động tĩnh cũng không có, tuyệt vọng, sẽ không phải muốn ta chết ở trong này chứ. Nghĩ đến chính mình chết như thế nào, trong lòng không khỏi hoảng sợ, cuộn thân mình lại tựa vào cạnh cửa muốn ngủ nhưng có lẽ vừa ngủ rất lâu nên hiện tại một chút buồn ngủ cũng không có, ý thức rất rõ ràng. Thảm thoát trời đã tối, hiện giờ là mấy giờ?

Ngồi trong bóng đêm hồi lâu, bỗng ngoài cửa truyền đến thanh âm giống như bước chân, có người đến? Ta vội vàng đứng dậy giống như thấy được hi vọng.

“Uy! Ta biết bên ngoài có người, các người mau thả ta ra! Có nghe thấy hay không, thả ta ra, ta vừa mệt vừa đói vừa khát, ta sắp chết, các người còn không mau thả ta ra.”

“Đông!” một tiếng, trên ván cửa lộ ra một cái lỗ hổng, liền có gì đó được đưa vào theo lỗ hổng, ta nương theo ánh sáng bên ngoài chiếu vào nhìn xem, là đồ ăn. Xem ra ta sẽ không đến mức bị chết đói.

“Đông!” lại một tiếng, ván cửa khép lại. Trong phòng tối trở lại. Tiếng bước chân đi xa dần...

“Uy! Tối đen như thế này các người nghĩ ta ăn được sao? Ta không nhìn thấy!” Cho dù là phạm nhân cũng không thể bị ngược đãi tàn nhẫn như vậy được, huống chi ta cái gì cũng chưa làm lại bị bắt tội đây.

Bưng lên đồ ăn ta từng ngậm từng ngậm ăn vào. Không nghĩ tới đồ ăn ở đây còn có chút hương vị, ít nhất so với căng tin trường ta còn ngon hơn. Đáng tiếc ta không có tâm tình ăn.

Đột nhiên “Đông!” một tiếng, trong lòng ta cả kinh, bát trong tay thiếu chút nữa rơi xuống. Cẩn chiếc đũa trong miệng ngẩng đầu lên nhìn ánh sáng thật chói mắt a, híp mắt phát hiện một khối đá trên tường bị đẩy ra. Nhất định là vừa rồi người kia nghe được ta kêu nên cho một chút ánh sáng đi. Bên ngoài sáng như vậy, hiện tại chắc là ban ngày.

Nhìn bốn phía, xem ra phòng này cũng không đến nổi tệ, nhà tù này có lẽ là mới đi. Trên mặt đất đều là cây cỏ, phòng lại rất lớn. Ngay cả nhà tù cũng lớn như vật thật là lãng phí. Ở hiện đại phòng cũng không to như này a.

Ăn xong cơm rồi, đập đập cái bụng đã ăn no, lại ngồi xuống nghỉ ngơi, liền bị con buồn ngủ đánh úp, đang muốn đi ngủ cửa lại bị mở ra, một nam nhân mặc y phục thị vệ.

“Đi!” hần tiến đến thô lỗ đem ta kéo dậy.

“Đi đâu?” Ta đề phòng nhìn hần.

“Ít nói vô nghĩa đi, chậm trễ đến mạng nhỏ của người cũng không còn đâu.” Thị vệ dùng sức đem đẩy ta ra ngoài, rồi sau đó mở một cánh cửa lớn ra.

Vì mạng nhỏ của mình ta đành phải ngoan ngoãn theo hần thôi, ai muốn gặp ta, chẳng phải đi rồi sẽ biết.

Thị vệ ở phía sau không ngừng thúc giục ta đi nhanh, cho rằng ta là súc sinh cho người thúc giục sao. Trên đường đi ra ngoài có rất nhiều gian nhà tù ở hai bên giống phòng của ta.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Giết Người Diệt Khẩu

Edit: Trang kat

Hành lang im lặng gió thổi sâu hun hút làm cho lòng ta căng thẳng, đây âm khí cũng nặng quá đi. Đi một hồi mới ra khỏi nhà tù, chào đón ta là ánh nắng mặt trời cùng với không khí của ngày mới, làm cho ta nhìn không được dừng lại hít sâu. Nếu không phải đằng sau ta có thị vệ đi theo, ta đã hận không thể mở rộng hai cánh tay đón ánh mặt trời, xua đi âm khí của nhà lao.

Hóa ra là nhà tù thiết lập tầng hầm ngầm, chẳng trách sao lại râm mát như vậy.

“Uy, đi nhanh lên”, thị vệ đằng sau hung tợn đập vào mông ta.

“Ngô...”, người con bà nó dám đá mông ta, chán sống rồi hà

Nộ khí đằng đằng quay lại đằng sau trừng mắt, thù này bốn cô nương nhớ kĩ. Ta mà có thể sống mà đi ra ngoài, sẽ cho người biết tay.

“Nhìn cái gì, còn không mau đi nhanh lên, chọc giận nhị hoàng tử là người chết”. Hắn còn muốn giờ chân đá ta, phát hiện hắn định đá ta liền nhảy về phía trước. Tiểu tử người là đồ con trâu muốn đá người nha.

Ta phần nộ đi nhanh hơn, lại nghĩ về hắn mới nói nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử? Là tên xưng hô hay còn là cái gì?

Nhìn cảnh vật trước mắt càng ngày càng quen thuộc, lại nhớ không nổi là đã nhìn thấy ở nơi nào. Núi giả sau hồ hoa sen, lại nhớ tới đã cùng An Nhiên chơi đùa trong này khi lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Mi. Chẳng lẽ nơi này là phủ tướng quân Bách Huyền sao? Đi qua hồ hoa sen ba bước ta quay đầu lại nhìn. Quả nhiên đúng là phủ tướng quân Bắc Huyền.

Bắc Huyền Triệt thối tha, dám xuống tay với bản cô nương lần hai!

Hừ! Hóa ra là phủ tướng quân Bắc Huyền, khó trách sẽ có nhà tù lớn như vậy. Nhưng không phải bắc Huyền Triệt vẫn đối với ta rất tốt sao? Hắn vì sao lại nhốt ta trong phòng giam?(thế chị quên là chị đang nữ phần nam trang à) Hơn nữa còn làm ta nghĩ không ra cái người bịt mặt, hắn không biết ta. Dù Bắc Huyền Triệt cử hắn đến tìm ta, nhưng theo tình huống chạm mặt ta chỉ xuất hiện trong cấm địa của Nhan Gay ngoài ý muốn mà thôi.

Vừa đi vừa nghĩ, bắt tri bắt giác mà đi theo thị vệ đến chỗ lầu các, là Thính Vũ Uyển.

“Lão tử thật sự là gian trá, nhất định đã tính được ta sẽ tới tìm hắn, cho nên liền ở lại. Bất quá lần sau hắn cũng sẽ không may mắn như vậy”

“Vậy bắt được tên tiểu nhị kia, nhị hoàng tử tính sẽ thế nào?”

“Bức cung hỏi hắn nơi lão tử trốn, rồi sau đó...giết”

Giết? Vừa đi đến cầu thang lầu hai, nghe đến như thế, ta thiếu chút nữa trượt chân ngã xuống. Bọn họ nghĩ muốn giết người diệt khẩu?

Là muốn giết ta sao? Đang có chuyện gì xảy ra vậy?

Hai người nói chuyện với nhau, ta nhận ra trong đó một người là Bắc Huyền Triệt, còn cái người muốn giết người diệt khẩu là tiếng của người bịt mặt.

Đã đi vào lầu hai, ta nhìn thấy Bắc Huyền Triệt như trước sáng ngời, hai mắt trong suốt, khóe môi hơi hơi giơ lên luôn mỉm cười trông thật hiền hòa. Còn người ngồi đối diện là một gã nam tử tuấn tú, nho nhã. Hắn chính là người muốn giết người diệt khẩu, cũng là người bịt mặt đó sao?

“Khỏi bẩm nhị hoàng tử, tướng quân, phạm nhân đã được giải đến”, tên thị vệ mang ta tới bẩm báo.

Phạm nhân? Nói ta sao? Khi nào thì ta trở thành phạm nhân vậy?

Bắc Huyền Triệt vẫy vẫy tay ý bảo tên thị vệ có thể đi xuống.

Ta thấy hắn xem ta như người xa lạ, lại vừa từ nhà lao đi ra, bây giờ suy nghĩ thật loạn, làm cho ta không rõ đây là có chuyện gì, làm sao có thể bị chết được.

“Bắc huyền”, ta nhẹ giọng kêu hắn.

Bắc Huyền Triệt nhìn ta, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc cùng kinh ngạc, bất quá lại rất nhanh biến mất.

“Bắc Huyền ngươi đã quên ta sao?”, chợt nhớ ra mình vẫn còn mặc nam trang, ta liền tháo xuống mũ, mái tóc đen phiêu tán xuống dưới, sau đó ta nhìn thấy Bắc Huyền Triệt cùng tên nam tử kia biểu tình kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Vĩnh Viễn Sẽ Không Bỏ Rơi Ta

Edit: Zinny

“Là do tên nhị hoàng tử đáng ghét kia ban tặng đó.” Một nhị hoàng tử đường hoàng mà lại bịp mặt lên lút chạy tới chỗ Nhan Gay. Nhan Gay rớt cuộc làm nên chuyện gì mà ngay cả nhị hoàng tử cũng tìm đến hắn, không phải là nhị hoàng tử cũng coi Nhan Gay như con gái rồi đem lòng yêu thích rồi chứ? Thế nhưng lúc ta gọi hắn là gay nhị hoàng tử lại tỏ ra rất vui vẻ. “Nhị hoàng tử? Làm sao có thể.” Khuôn mặt nàng lộ rõ vẻ tuyệt đối không thể. “Sao lại không thể! Vết thương trên lưng của ta là giả chắc. Được rồi ta không tắm nữa đem quần áo của ta tới đây.” Còn tắm thêm nữa nước cũng nguội lạnh rồi. “Vâng.” Đứng dậy bước ra khỏi thùng tắm dùng khăn lau người sạch sẽ, Đạm Đạm thay cho ta một bộ nữ trang, quần áo màu trắng đơn giản làm tôn lên màu da của ta, vẫn là nữ trang tốt, rất cục không phải ngược đãi bộ ngực đang dậy thì của ta nữa rồi. Gần nửa canh giờ sau Đạm Đạm lại giúp ta vắn tóc lên cao thành một cái búi, lại gài thêm trâm bộ diêu vào búi tóc. Xem quá trình búi tóc của nàng trong gương đồng ta chỉ biết trợn mắt há hốc mồm ra mà nhìn. Ta nhiều lần cũng chỉ biết buộc tóc qua loa, còn đầu chính là tóc tai bù xù và mặc nam trang. “Đạm Đạm thật là khéo tay, đứng bên cạnh người ta thành quỷ mắt.” Thật lòng khen nàng. “Cám ơn tiểu thư khách lễ, đây là chuyện nô tì phải làm.” Đạm Đạm nghe được lời khen của ta cười rất chỉ là vui vẻ. “Thật là khiêm tốn nha!” Ta nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, làn da thật đẹp, thật muốn cắn một ngậm trên mặt. “Cốc! Cốc! Cốc!” Có người gõ cửa. “Hi Hi thay quần áo xong chưa?” Ra là Bắc Huyền Triệt. Xong rồi người vào được rồi đó. Lời vừa dứt, “kêu kẹ” một tiếng, Bắc Huyền Triệt đã tiến vào. Hắn đến trước mặt ta quan sát một lượt. “Quần áo này rất hợp với nàng, Hi Hi nàng thật đẹp.” Ta thấy đôi mắt Bắc Huyền Triệt rất thần nhiên không giống như đang nói dối. Trong lòng không khỏi cảm thấy hạnh phúc nho nhỏ, chưa từng có người khen ta như vậy, nhiều lần cũng chỉ dùng từ đáng yêu để nói về ta. Xem ra Bắc Huyền Triệt thực thật tình mắt! “Trông người cũng rất anh tuấn nha!” Ta cũng thật lòng khen hắn. “Nàng thấy được như vậy là tốt rồi.” Hắn tiến lên ôm ta vào trong ngực, trên môi thoáng hiện ý cười mê người. Không giống Bạch Mi mỗi lần ôm ta đều có vẻ mặt rất thống khổ, Bạch Mi, người biết không? Ta ở trong lòng Bắc Huyền Triệt mà lại nghĩ tới người. Xem ra ta cũng trúng độc của Bạch Mi rồi, chỉ có điều ta nhất định phải chặt đứt tình cảm mới vừa nảy nở này. Sau đó ta nín nghẹn thấy Đạm Đạm cười vô cùng vui vẻ, nàng tự giác lui xuống, còn nhẹ nhàng đóng cửa phòng, để lại ta cùng Bắc Huyền Triệt hai người, không phải là nàng hiểu lầm gì rồi chứ? “Hi Hi trong khoảng thời gian qua nàng đi đâu? Có phải lần trước ở trong phủ là Bạch Mi đưa nàng đi?” “Phải. Là hắn, sau đó lại bỏ rơi ta.” “Ta sẽ không bỏ rơi nàng, vĩnh viễn sẽ không.” Bắc Huyền Triệt ôm ta càng thêm chặt. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, thế là có ý gì? Vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ rơi ta, không phải là hắn đã thích ta rồi đấy chứ? Ta không cho rằng chính mình lại mị lực tới cỡ đó, ngay cả đường đường đại tướng quân cũng đều thích ta. Ta rời khỏi cái ôm ấm áp thoải mái của hắn, sau đó nhoen miệng cười. Ta biết người sẽ không. Từ khi quen biết tới giờ những ngày ở chung tuy rằng không nhiều, nhưng nhìn cách Bắc Huyền Triệt đối đãi với ta, ta biết hắn nhất định là thật tâm đối đãi.

Bên bờ ao sen. Đình nghỉ mát sau hòn non bộ. Ánh nắng thật ấm áp. Ta cùng Bắc Huyền Triệt ngồi đối diện trong đình, uống trà, ăn chút bánh ngọt. Ở đây sau giờ Ngọ cảm thấy thật nhàn nhã. Hắn kiên quyết muốn ta kể cho hắn những chuyện đã xảy ra sau khi ta rời khỏi phủ tướng quân Bắc Huyền, ta cũng đành kể tỉ mỉ cho hắn nghe. “Nàng nói lúc trước nàng ở hội cờ Vạn Doanh?” Bắc Huyền Triệt hỏi ta, ta làm cấp dưới của Nhan Gay thì có gì sai sao?

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Thân Phận Của Nhan Gay

By: Trang kat

“Ông chủ của kì xã có phải là Nhan Tịch không?”

Ta gật đầu, kêu Nhan Tịch là Nhan Gay có gì không đúng sao?

“Kia ta hiểu được vì sao nhị hoàng tử lại đến bắt người?”

Ta cũng hiểu được vì không bắt được cá thì bắt tôm cũng tốt. Không bắt được Nhan Gay, cũng bắt được ta nhụt chí. Chính là ta không hiểu vì sao nhị hoàng tử lại muốn bắt Nhan Gay

“Bắc Huyền, người biết vì sao nhị hoàng tử muốn bắt Nhan Tịch?” ông chủ của ta phạm phải điều gì sai mà đến cả đường kim hoàng tử cũng không buông tha?

Bắc Huyền Triệt do dự, sau vẫn là mở miệng hỏi ta: “Người không biết thân phận thật của hắn sao?”

Thân phận thật? Nhan Gay thân phận thật không phải là nam nhân sao?

“Cái gì mà thân phận thật?”

“Kì thật Nhan Tịch là con của đương kim hoàng đế, tứ hoàng tử. Hai năm trước hắn bị phong làm thái tử” ta nhìn thấy trong mắt Bắc Huyền Triệt có sự khinh thường

Tứ điện hạ? Nhan Gay thật sự là tứ điện hạ? Đùa sao? Ta khoa trương cười lớn, phảng phất nghe như là chê cười. Hắn là sao có thể là tứ điện hạ, nếu thế thì ta đây cũng có thể làm công chúa

“Hahaha, người đừng đùa ta” Nếu hắn đúng là thái tử điện hạ thì tại sao không ở yên trong hoàng cung mà phải chạy ra ngoài lập kì xã?

“Hắn là thái tử điện hạ, ta là đại tướng quân của Mục Quốc. Người xem ta có thể đùa người sao?” hắn dùng vẻ mặt chân thật nói

Này...nói rất đúng, xem ra rất có đạo lý. Nhưng ta khó mà tin được Nhan Gay là đương kim tứ điện hạ. Hơn nữa nếu Nhan Gay là tứ điện hạ thì tại sao nhị hoàng tử kia lại phải nhảy vào cấm địa kia bắt hắn? Nếu nói như vậy Nhan Gay là đệ đệ của nhị hoàng tử. Dựa theo cách bài trí của cấm địa ví mỗi cái giờ tay nhắc chân của hắn đều giống như là công tử có tiền, không phải nói hắn không giống hoàng tử mà như thế đã đủ cho người ta chán kinh rồi

Nếu như hắn thật sự là tứ điện hạ thì việc trước đây ta gọi hắn là Nhan Gay hắn cũng sẽ không trị tội của ta chứ

“Nếu Nhan Tịch là tứ điện hạ, vì sao nhị hoàng tử dường như rất thù hắn?” hắn sẽ không định loại bỏ đệ đệ chứ

“Bởi vì thân phận thái tử này chỉ có nhị hoàng tử mới có tư cách có được”

“Cho nên hắn định giết đệ đệ?” không phải đại biểu Nhan Gay sẽ gặp nguy hiểm chứ. Nếu hắn không cùng Mặc Nhiên có việc xa nhà và hắn có bộ dáng mềm mại như vậy, phỏng chừng đã sớm gặp Diêm Vương rồi, hoàn hảo một cái người bị bắt lại là ta

“Tất nhiên, không ngoại lệ. Hi Hi chúng ta không nói chuyện này được không? Chuyện của tứ điện hạ đã có ta cùng nhị hoàng tử xử lí, mà cuối cùng vị trí đó cũng sẽ là của nhị hoàng tử” hắn cảm khối kẻo định cho ta ăn nhưng lại bị ta né tránh

“Bắc Huyền, đưa ta quay lại kì xã Vạn Thắng đi” ta đi bảo hộ Nhan Gay, tuy rằng hắn là người xa hoa, nhưng nhìn hắn đẹp như vậy, ta coi như là muốn tô đẹp cho xã hội đi (ai da cái lí do của chị thật chuối, sao không nói thẳng là vì sắc đi =.=!)

Quay lại kì xã còn có lí do khác: bạch ngọc trâm của ta còn ở đó. Đó là thứ duy nhất ở nơi này mà ta quý trọng. Ta muốn tặng cho Bạch Mị, ta không thể liên thế mà vứt bỏ nó

“Cái gì? Hi Hi người còn muốn đi nơi đó sao?” Bắc Huyền Triệt nóng nảy cầm tay ta

“Ta làm kỳ xã bên đó tay làm hàm nhai không phải tốt lắm sao?” ta không thể cả đời ở trong phủ tướng quân Bắc Huyền làm sâu gao được

“Ở trong phủ Bắc Huyền không phải rất tốt sao? Ta vẫn có thể chiếu cố người. Không cần đi đến chỗ tứ hoàng tử được không? Hắn là địch nhân của nhị hoàng tử cũng là địch nhân của ta”

Địch nhân? Ta thật không biết địch nhân là thế nào. Đối với ta chỉ có thích hoặc chán ghét. Thích liền tiếp cận, chán ghét liền rời xa. Mà bọn họ tựa hồ không phải đơn giản như vậy

Mà ta cũng hiểu được nhị hoàng tử đặt tâm tư ở hoàng vị, nào có ai là hoàng tử mà không muốn làm thái tử điện hạ đâu? Theo ta biết thì ngôi vị hoàng đế được tranh đấu, hoặc là được hoàng đế sủng ái, hoặc là giết cha chú, huynh đệ cũng là phổ biến

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ta Làm Anh Hùng

Edit: Zinny

“Ở đây cũng không tệ, nhưng ta có việc của ta, ta không muốn làm sâu gao.” Phủ tướng quân Bắc Huyền đương nhiên rất tốt, có Đạm Đạm hầu hạ, có Bắc Huyền Triệt đối tốt với ta, chỉ việc sống những ngày giờ tay là có người khoác áo cho, há miệng là có cơm ăn. Nhưng đây không phải cuộc sống mà ta muốn. Ta không có mệnh phú quý đến vậy.“... Nếu nàng muốn bận rộn, nàng có thể quản lý hạ nhân phủ Bắc Huyền, coi như làm tổng quản trong phủ?” Hắn suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra. Ta làm tổng quản? Cũng quá cảm ơn rồi. Chỉ có điều nếu vẫn ở lại phủ Bắc Huyền, vậy nếu nhị hoàng tử muốn hạ thủ với Nhan Gay ta sẽ không có cơ hội giúp hắn, thôi thì cứ tới hội cờ bảo hộ hắn, coi như báo đáp khi ta bỏ vợ hắn đã thu nhận ta. “Ta đã quyết định rồi, ta vẫn muốn quay lại hội cờ.” Không để hắn phản bác, ta đứng dậy bước khỏi đình. “Hi Hi, Hi Hi——” Bắc Huyền Triệt đuổi theo, giữ chặt tay ta, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ. “Được, ta đồng ý đưa nàng trở lại hội cờ, bất quá nàng phải đáp ứng ta ở lại trong phủ vài ngày.” Ta nghĩ đây có lẽ đã là nhượng bộ cuối cùng của hắn. “Được, ta đáp ứng! Có điều người cũng phải cam đoan với ta trong ở khoảng thời gian ta chưa quay lại hội cờ không được hạ thủ với tứ điện hạ và Mặc Nhiên.” Chỉ sợ nhị hoàng tử kia dễ tiện, thừa dịp ta không có mặt liền thủ tiêu Nhan Gay luôn rồi. “Ta sẽ cố gắng nói chuyện cùng nhị hoàng tử.” Bắc Huyền Triệt nghe được lời nói của ta mới khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh lúc trước. “Được.” Tên nhị hoàng tử muốn giết em trai này hy vọng hắn không vậy định vội vã trừ bỏ Nhan Gay nhanh như vậy. “Tiểu thư, người muốn đi thật sao?” Đạm Đạm nghe ta nói ba ngày sau

ta sẽ rời khỏi phủ Bắc Huyền lại bắt đầu lộ ra vẻ mặt buồn khóc. Cô nàng này quả đúng là dư thừa nước mắt. “Đương nhiên phải đi, ta muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân!” Không thể tưởng được Dương Thần Hi ta cũng có ngày được làm anh hùng, coi như sống không uổng phí. “Anh hùng cứu mỹ nhân? Tiểu thư làm anh hùng?” Đạm Đạm khó hiểu hỏi ta. “Đúng vậy, về sau ta đây chính là anh hùng rồi! Ha ha. Còn nữa sau này ta không ở đây, phải tự chăm sóc bản thân cho tốt.” Kỳ thật ta cũng muốn đưa Đạm Đạm theo, nhưng là ta ngay cả thân mình còn chưa lo xong, thật sự không có năng lực đưa nàng theo, có lẽ Đạm Đạm ở lại phủ Bắc Huyền còn tốt hơn, Bắc Huyền Triệt đối đãi hạ nhân cũng coi như ôn hòa, mà nơi này Đạm Đạm cũng rất quen thuộc. “Tiểu thư, kỳ thật công tử rất quan tâm đến người, nếu người rời khỏi phủ Bắc Huyền hẳn nhất định sẽ cảm thấy mất mát. Từ khi tiểu thư tới đây công tử không còn cho phép Vân Hương cô nương vào phủ...” Nói còn chưa dứt lời, Đạm Đạm đã kích động che cái miệng nhỏ nhắn. “Vân Hương cô nương? Là nhân vật nào vậy?” Thấy nàng như vậy ta lại càng tò mò muốn biết ****. Dựa theo tình tiết thường xuất hiện trên tivi, tám chín phần mười đó chính tình nhân cũ của Bắc Huyền Triệt. “Nô tỳ cái gì cũng không biết, xin tiểu thư đừng làm khó nô tỳ.” Nói xong Đạm Đạm dậm lệ lưng trông định quý xuống, ta vội vươn tay kéo nàng, nha đầu kia quý cái gì mà quý chứ, muốn làm ta giảm thọ hay sao. “Đừng có quý vớ vẩn, người không nói ta cũng biết Vân Hương cô nương kia là ai! Cái gọi là Vân Hương cô nương chính là tình nhân cũ của Bắc Huyền Triệt chứ gì?” Sau đó ta thấy Đạm Đạm dùng ánh mắt sùng bái nhìn ta. “Tiểu thư thật là lợi hại, ngay cả chuyện này cũng biết!” Vừa nói xong, Đạm Đạm lại phát hiện chính mình nói những lời không nên nói vội ảo não che kín cái miệng nhỏ. “Ha ha ha ha...” Ta khoa trương cười to, cô nàng này cũng quá buồn cười rồi, xem đức hạnh của nàng kia! Vân Hương cô nương? Nữ tử có thể khiến Bắc Huyền Triệt coi trọng nhất định là một đại mỹ nữ dung mạo tuyệt mỹ, tên sắc lang này, ta dám cá hẳn không chỉ có một tình nhân là Vân Hương cô nương thôi đâu. “Đạm Đạm a, người vụng trộm nói cho ta nghe một chút chuyện về Vân Hương cô nương kia được không?” Không hẳn là phải biết, chỉ là tò mò đó là một nữ tử thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Nói Về Mỹ Nhân

by: Trang kat

“Không được, hạ nhân không thể huyền thuyên nói loạn” Đạm Đạm bộ dạng liều chết không theo

“Ta biết, cho nên mới nói nói vụng trộm” cô nàng này thật đúng là không hiểu biến báo a!

“Nhưng là... tiểu thư người đừng làm khó dễ nô tỳ. Nếu như công tử biết nô tỳ nói lung tung, nô tỳ sẽ bị trừng phạt” xem nàng một bộ dạng khó xử thật đáng thương, bất quá điều đó lại làm cho ta biết Cửu Lý Hương cô nương có chuyện, muốn biết khó như vậy sao?

“Nếu không ta hỏi người đáp đi, ta không cùng người khác nói ra, coi như là chúng ta có bí mật!”

“Bí mật?”

“Đúng vậy, bí mật. Chỉ có hai chúng ta biết”

“Kia... vậy là được rồi” nàng như đã hạ quyết tâm lớn

“Nàng bộ dạng xinh đẹp sao?”

“Ân, rất được”

Chỉ biết là nhất định rất đẹp

“Nàng rất tài hoa sao?”

“Ân, nàng nổi danh trong kinh thành là danh kỹ”

Danh kỹ? Theo như trong lịch sử, có thể làm danh kỹ nổi tiếng đều do có dung mạo hơn người, tài hoa hơn người. Bắc Huyền Triệt thật tinh mắt

“Bắc Huyền Triệt thích nàng sao?”

“Này nô tỳ không biết, bất quá nô tỳ biết công tử nhất định thích tiểu thư” bộ dáng nàng xem ra thực chắc chắn

Bắc Huyền Triệt thực sự thích ta rõ ràng như vậy sao? Ngay cả An Nhiên cũng nhìn ra được, mà hẳn cũng không nói ra hai chữ thích ta, bất quá lại nói muốn chiều cổ ta cả đời. Hẳn sẽ không thực thích thượng ta đi (không biết dịch như nào, nhưng suy nghĩ của ta thì tối đen =))) chẳng lẽ lại là nhất kiến chung tình?

“Đang nói chuyện của Cửu Lý Hương cô nương, ai cho người chuyển sang chuyện của ta?” ta giả bộ hờn giận

“Nô tỳ... chính là ăn ngay nói thật thôi”

Xem bộ dạng nàng ủy khuất thế kia, ta cũng không nỡ trêu đùa nàng

“Nói lại vấn đề vừa nãy, bọn họ quen nhau đã bao lâu?”

Đạm Đạm giờ ngón tay ra đếm

“Ân...đến bây giờ...hắn là đã hơn 13 tháng, tính từ lần đầu tiên Cửu Lý Hương cô nương nhập phủ

Ngày thứ hai, Bắc Huyền Triệt kéo ta chạy đến Phi Thúy Các. Hắn làm tướng quân xem ra cũng rất nhàn, cũng chưa xem qua hắn đã làm chuyện gì, cả ngày thành thói đạo ở Bắc Huyền Phủ

“Bắc Huyền, người nhàn vậy sao?”

“Cũng hoàn hảo. Hiện tại quốc thái dân an, biên cảnh cũng không có kẻ thù bên ngoài đến nhiều, quả là rất thoải mái. Nếu không phải gặp người, ta còn sẽ hoài niệm những ngày ở trên chiến trường” hắn cười yếu ớt, tươi cười như ánh nắng mặt trời tháng 3

Sống những ngày thoải mái quá lâu cũng thật chán. Giống như ta, mới qua hai ngày mà đã bắt đầu cảm thấy không thú vị

“Hi Hi, nếu như người thích làm tổng quản, ta cũng có thể ở trong kinh thành mở kỳ xã cho người kinh doanh. Chỉ cần người không đến chỗ tứ diện hạ kia là tốt rồi” một tướng quân anh khí bùng bùng phản chấn thế mà lại ăn nói khép nép như vậy (vì chị chứ ài)

Ta nếu không đi đến chỗ Nhan Gay thì làm sao có thể bảo hộ hắn?

“Người không cần khuyên ta, ta đã có chủ ý, sẽ không thay đổi ý định” ở Bắc Huyền phủ mấy ngày nay, đây là những lời được nói nhiều nhất

Bắc Huyền Triệt khẽ thở dài, đôi mắt trong suốt lộ vẻ thất vọng

“Kỳ thật, Bắc Huyền Triệt, nếu người hoan nghênh ta, ta sẽ thường đến thăm người, coi như là bạn tốt” nhìn bộ dáng thất vọng của hắn có chút băn khoăn, ta cố gắng chiều theo ý hắn. Dù sao cũng coi như là tính đường về sau đi, ai biết sau này ta sẽ thế nào. Nhan Gay yêu nghiệt như vậy, nói không chừng không bao lâu liền đem ta đá ra khỏi kỳ xã, nếu vậy ta vẫn có chỗ để nương thân

“Thật sự? Người còn có thể thường xuyên đến Bắc Huyền phủ? Bạn tốt...Được rồi” Hắn cười đến thực vui vẻ, trong mắt có một chút thần nhiên ưu thương. Ta nhìn lầm rồi sao? Hắn có gì mà phải ưu thương

Chính là không hiểu lắm nhưng hóa ra ta vẫn có người hoan nghênh

Tự tay rót cho hắn chén trà. Bắc Huyền Triệt đón lấy cái chén, uống một hơi cạn sạch, lại đưa cái chén qua “Muốn nữa”

Nhìn hành động trẻ con của hắn, thật sự hắn là đại tướng quân Mục quốc trên chiến trường làm người ta nghe tên cũng phải sợ đến mất mật hay sao? Sẽ không phải là giả mạo chứ

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đưa Tiền.

Edit: Thượng Quan Tiểu Phong

“Đã nhiều ngày như vậy vẫn không thấy đầu gỗ sao?” Đột nhiên nhớ tới mối thù của ta, Thanh Mộc, người ở trong tay ta sẽ không có kết cục tốt đẹp

“Ta bảo Thanh Mộc ra ngoài làm một số việc, chắc khoảng mười ngày mới có thể trở về, Hi Hi tìm hắn có chuyện gì sao?” Bắc Huyền Triệt thấy khó hiểu vì sao ta bỗng nhiên muốn tìm Thanh Mộc.

“Nga, không có gì để hôm khác tìm hắn cũng không muộn.” Thì ra là ra ngoài, báo sao nhiều ngày nay không thấy bóng dáng hắn đâu, quân từ báo thù mười năm không muộn! Chờ hắn trở lại ta sẽ làm cho hắn đẹp mặt..

Đạm Đạm đổi cho ta một bộ quần áo nam mới, Bắc Huyền Triệt mua cho ta một ít quần áo, có quần áo nam cũng có quần áo nữ, sau đó đưa cho ta một túi ngân lượng lớn, lại nói dùng hết bạc có thể đến chỗ hắn lấy hoặc là nói người đưa tin trở về hắn nhất định sẽ tự mang bạc đến. Người ta có lòng đưa tiền cho ta như vậy ta cũng ngại cự tuyệt hắn, đành nhận lấy.

Bắc Huyền Triệt thật tốt, hiểu được tặng đồ nên đưa những thứ thực dụng.

Đạm Đạm ở trước phủ Huyền Triệt, một bộ dáng sinh ly tử biệt lôi kéo tay ta, ta cảm thấy cô nàng này biểu tình thực phong phú. Nếu là ở hiện đại, khẳng định sẽ làm cho đạo diễn thật thích, nói khóc nước mắt liền rơi, nói cười lập tức cười sáng lạn giống như Hoa nhi.

“Tiểu thư, người phải thường xuyên về phủ nha, đừng có quên nô tì, Ô——” Đạm Đạm không ngừng lau nước mắt, một tay lôi kéo tay áo ta, hai vai không ngừng run run.

“Ngoan, người đừng khóc, ta nhất định sẽ thường xuyên trở về thăm người, sẽ không quên người, hai sáu tháng sau là sinh nhật người, ngày đó ta nhất định mang quà về thăm người, đừng khóc nữa, xấu chết đi được!” Ta an ủi nàng, thực ra bộ dáng nàng lê hoa ái vũ* trông rất đáng yêu, nhưng không thể cho nàng biết, nếu không Bắc Huyền Phủ đều ngập trong nước mắt.

Lê hoa ái vũ: chỉ người con gái đẹp khóc

“Thật sao?” Nàng ngẩng đầu hỏi ta, con ngươi lóe sáng thật đáng yêu. “Tiểu thư còn nhớ rõ sinh nhật nô tì? Ô——” tiếng khóc lần này ta khẳng định là vì nàng cảm động..

“Nhớ rõ, vẫn nhớ rõ. Hai mươi sáu tháng tu!” Từ khi nàng bắt đầu theo ta hầu hạ, nói chuyện phiếm ta liền biết. Nhớ cái sinh nhật có gì khó, nhìn nàng cảm động như vậy ta có chút thương tiếc nàng, một thân phận hạ nhân, người thân đều đã mất, có ai nhớ rõ sinh nhật của nàng đâu ?

“Khụ! Các người đều vào đi thôi!” Bắc Huyền Triệt ho nhẹ nói.

“Nô tỳ tuân mệnh! Tiểu thư người nhất định phải chiếu cố bản thân.”

“Ta sẽ.” Ta tiến lên ôm lấy Đạm Đạm, nàng đối với ta là thật tâm. “Người vào trước đi, ta sẽ trở về, đến lúc đó nếu còn muốn tiếp tục hầu hạ ta, thì đừng có khóc đến mù.” Ta vỗ nhẹ lưng của nàng giũ cơn.

Đạm Đạm nhẹ nhàng rời ta, lưu luyến không rời vào phủ, ta nhìn bóng nàng chợt thấy phiền muộn.

“Hi Hi sinh nhật của người là khi nào?” Bắc Huyền Triệt không đầu không cuối đột nhiên hỏi ta.

“Sinh nhật của ta? Mừng bảy tháng sáu.” Ở hiện đại trên tân lịch sinh nhật ta vào mừng bảy tháng sáu một lần, nông lịch mừng bảy tháng sáu lại một lần, mà nơi này chỉ có nông lịch, cho nên cũng chỉ có thể sinh nhật một lần.

“Mừng bảy tháng sáu.” Bắc Huyền Triệt nhẹ nhàng nhớ kỹ, như là muốn nhớ thật kỹ trong đầu.

“Vậy mừng bảy tháng sáu ngày đó dù có chuyện gì người nhất định phải hồi phủ, được không?”

“Tốt, ta nhảy nhót lập tức trả lời, hần có phải muốn làm một cái party sinh nhật cho ta? Không biết hần sẽ đưa lễ vật quý gì cho ta, tốt nhất là bảo bối vô giá đi.

Bắc Huyền Triệt đỡ ta cùng lên chiếc xe ngựa hoa lệ, lần đầu tiên ngồi xe ngựa, hy vọng sẽ không quá xóc, ta sẽ say xe a.

Người đánh x echo ngựa chạy, xe ngựa cũng chậm rãi di chuyển, cũng không có xóc như ta tưởng tượng, ngược lại còn có chút thoải mái. Ta đem rèm cửa bên trong xe ngựa kéo lên, thưởng thức cảnh sắc ngoài cửa sổ.

“Khoan đã!” Ngoài cửa sổ truyền đến một giọng nam dễ nghe trầm ổn. Xe ngựa dừng lại, âm thanh này rất quen thuộc nha! Ta cùng Bắc Huyền Triệt nhìn thoáng qua trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Làm Nghi Lễ Đòi Thanh

By: Trang Kat

Thò đầu ra ngoài, tìm nơi thanh âm phát ra, là hần. Phong độ và diện mạo ngang nhiên chỉ có ở nhị hoàng tử. Lúc này hần đến sao? Muốn phá hư sao? Ngăn cản ta đến chỗ NhanGay hay đến thực hiện lời hần nói, muốn giết ta diệt khẩu? Thăm rồi. Không nhìn nhị hoàng tử biểu tình biến thái, tựa tiểu phi tiêu, ta vội chui vào đầu vào trong xe, khăn trang giữ chặt tay áo Bắc Huyền Triệt

“Hi Hi đừng sợ, ta sẽ không để nhị hoàng tử làm hại người, tin tưởng ta” hần như cảm nhận được ta bất an, vội trấn an ta, lại lôi kéo thủ hạ xe ngựa

“Thần tham kiến nhị hoàng tử” tuy là hành lễ nhưng Bắc Huyền Triệt cùng không quỳ xuống. Ta thì sao? Có nên quỳ xuống không? Quỳ xuống ta lại không muốn, nhưng không quỳ lại sợ hần khó chịu muốn giết ta

Đang do dự làm sao hành lễ thì Nhị hoàng tử mở miệng “Nhu thế nào người nhất gan không hành lễ với ta sao?”

Người nhất gan? Là nói ta sao? Ta đã thấy Nhị hoàng tử nhú mày

“Hi Hi, hành lễ đi” Bắc Huyền Triệt nở nụ cười với ta

Hành lễ thì hành lễ, có gì khó đâu

Từ trong lòng lấy ra khăn tay Đạm Đạm thêu, ta học theo cách hành lễ của cung nữ đời Thanh, chân trái ở sau chân phải, tay phải hất khăn ra sau “Thần Hi tham kiến Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử cát tường”

Nhìn đi, hành lễ có cái gì khó, tư thế như này cũng tốt, không cần phải quỳ xuống, ta không khỏi cao hứng khen mình thông minh

Nhị hoàng tử cùng Bắc Huyền Triệt kinh ngạc cùng lúc nhìn ta, còn có xa phu và những người đứng sau nhị hoàng tử

“Người nhất gan, người vừa làm cái lễ gì vậy? Nhu thế nào tiểu vương ta chưa từng thấy qua?” hán nhú nhú mày, cũng không hề ảnh hưởng đến ngũ quan. Nhan gia gen thật tốt. Một Nhị hoàng tử ngày thường vũ khí ngang nhiên, một Nhan Gay lại có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, tuy rằng hai vẻ đẹp lại không đồng dạng

“Hi Hi, làm lễ như vậy thực sự đặc biệt” Bắc Huyền Triệt cũng cùng quan điểm với Nhị hoàng tử

Kia khẳng định là đời Thanh làm lễ như thế! Các người biết đời Thanh là gì sao? Bất quá nếu nói ra triều đại khác phòng chừng họ cũng sẽ không tin tưởng, nói không chừng sẽ cho ta là yêu quái, một phen đốt ta bằng đuốc!

“Haha, đó là ta tự nghĩ ra. Ta từ nhỏ xương đầu gối không tốt, thầy thuốc nói, ách đại phu nói ta không nên quỳ xuống” lý do này cũng đủ chấp nhận đi

“Nga, vậy là bệnh gì mà nghiêm trọng vậy?” Nhị hoàng tử tựa hồ đối với đầu gối ta có chút hứng thú. Người này vừa nghe thấy ta có bệnh, cười còn vui vẻ hơn lúc đầu

“Ách, bệnh về các đốt ngón tay, viêm dịch màng đầu gối, bệnh phong thấp, đau thần kinh, còn có xương bị lão hóa, đại phu nói thế” tận lực đem tất cả hiểu biết của ta về bệnh trạng nói ra

“Nhiều bệnh nghiêm trọng như vậy mà còn có thể sống tới ngày hôm nay, người nhất gan quả thật mệnh lớn đi” hán tươi cười tựa hồ thêm sâu ý

Lại bảo ta nhất gan, ta nhất gan chỗ nào? Xem hán càng ngày càng tươi cười, càng khiến ta chướng mắt. Ta cho dù bị bệnh nan y, chỉ cần người không diệt ta, ta cũng có thể sống đến một trăm hai mươi tuổi dễ dàng

“Hi Hi, người như thế nào không nói cho ta biết. Ta có thể mời đại phu tốt nhất xem bệnh cho người” Bắc Huyền Triệt lo lắng nói với ta, lộ vẻ lo âu. Hán là đại tướng quân mà thật dễ bị lừa, ta cũng không muốn làm hán lo lắng, ta chỉ muốn gạt Nhị hoàng tử

“Chỉ cần không quỳ thì có gì ảnh hưởng, không tính là bệnh nặng” ta nói với hán, liền cấp một nụ cười yên tâm

“Nếu thực nghiêm trọng thì đi theo tiểu vương vào cung, tiểu vương cho người ngr y tốt nhất” Nhị hoàng tử nói với ta, hán thực tâm tốt như vậy sao? Nhu thế nào ta nhìn không ra

Bất quá vào cung là chuyện thực mê người nha

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Làm Nội Gián

Edit: Trần Tuyết Mi

Beta: Trang Kat

chương này là của thành viên mới trong nhà làm nhé, em ấy dịch rất mượt, ta chỉ chỉnh lại chút thôi, mọi người ủng hộ em ấy nhé

“Không để Nhị hoàng tử lo lắng, ta cùng Đại tướng quân đi đây. Cáo từ !” Ta kéo Bắc Huyền Triệt lên xe ngựa, nếu không chạy về kỳ xã thì không xong.

“Nhị hoàng tử về Bắc Huyền phủ trước đi, thần và Hi Hi phải chạy về kỳ xã.”

“Đợi chút, tiểu vương có việc muốn cùng ‘người nhất gan’ thương lượng.”

Lời nói của Nhị hoàng tử làm ta có dự cảm không tốt, hẳn tìm ta thương lượng, ta với hắn thì có cái gì để mà thương lượng ?

“ ‘Người nhất gan’, ngươi có thể về kỳ xã, nhưng điều kiện là... phải làm nội gián.” Thanh âm Nhị hoàng tử quý mị vọng lên bên tai ta. Hắn là muốn ra điều kiện với ta sao ?

“Nhị hoàng tử, không cần kéo Hi Hi vào kế hoạch của chúng ta. Nàng với kế hoạch lần này không quan hệ.” Bắc Huyền Triệt đối với đề nghị của Nhị hoàng tử không hề hấn gì, chỉ là nụ cười khoan khoái thường ngày nhất thời tiêu tán không thấy tăm hơi.

“Triệt, để cho ‘người nhất gan’ tự mình trả lời đi.”

“Nhưng Hi Hi nàng ấy...” Bắc Huyền Triệt còn muốn nói cái gì lại bị người Nhị hoàng tử ngăn trở.

“ ‘Người nhất gan’ có đáp ứng hay không?” Hắn đi đến trước mặt ta, vẻ mặt thâm hiểm.

Ta làm nội gián? Ta đi cứu Nhan Gay, không phải đi hại hắn.

“Không đáp ứng thì thế nào?” Giết ta diệt khẩu? Cực có khả năng đây.

“Ngươi đều đã biết kế hoạch của chúng ta, không dụ dỗ ngươi thông đồng làm vậy thì cũng là giết người diệt khẩu. Ngươi liền chọn một trong hai đi.” Hắn ở bên tai ta nhẹ giọng nói.

Bất ta cùng các ngươi thông đồng làm vậy ? Thông đồng làm vậy trong lời hắn nói được nói ra. Người này nhất định là nhân vật phản diện, thấy thế nào cũng chính là âm hiểm hiểm ác vô sỉ. Cho nên ta càng phải kiên định quyết tâm bảo vệ Nhan Gay. Nếu Nhan Gay biết huynh trưởng của chính mình muốn tiêu diệt hắn, nhất định sẽ không chịu nổi đả kích này. Ta có chút đồng tình với sự đáng thương của Nhan Gay.

“Nhị hoàng tử đừng giết ta diệt khẩu a, ta chính là đáp ứng theo các ngươi thông đồng làm vậy.” Không phải thông đồng làm vậy mà là làm nội gián, ở hiện đại chính là làm gián điệp. Ta ép chính mình làm ra vẻ mặt kinh hãi, là ai nắm vững vẫn là mơ đi.

“Ha ha ha ha, ngươi thật đúng là ‘người nhất gan’ đó!” Nhị hoàng tử cười to thực biến thái, hắn và Nhan Gay không hổ là huynh đệ. Một người biến thái ! Một người yêu nghiệt ! Đáng tiếc là hai huynh đệ bất hòa, khác biệt duy nhất chính là Nhan Gay so với hắn thiện lương hơn. Ít nhất thời điểm ta cùng đường thì thu ta, còn cho ta làm ở kỳ xã.

“Hi Hi, ngươi như thế nào lại đáp ứng ? Thỉnh Nhị hoàng tử thu hồi mệnh lệnh đã ban ra đi.” Bắc Huyền Triệt tựa hồ có chút phẫn nộ, khuôn mặt tuấn tú xanh mét nhìn Nhị hoàng tử.

“Đây là ‘người nhất gan’ tự mình đáp ứng, tiểu vương không có bức năng.”

Không bức ta ? Chính là uy hiếp ta mà thôi ! Người này chân thật âm hiểm xảo hoạt. Trong lòng ta đang gào to thầm mắng chửi hắn.

“Nhan Trạch !” Bắc Huyền Triệt gần như nghiêng răng nghiêng lợi hô lên. Hắn tức giận ?

Nhan Trạch ? Là tên Nhị hoàng tử sao ? Bắc Huyền Triệt dám hô thẳng tọc danh hắn, xem ra đại sự không tốt rồi.

“Triệt vô dụng, chủ ý tiểu vương đã định. Đi thôi !” Hắn cũng không có tức giận khi Bắc Huyền Triệt gọi thẳng tọc danh mình. Nói xong, hắn tựa hồ thực vừa lòng với quyết định của ta, cũng thực vừa lòng tức giận của Bắc Huyền Triệt, cùng đoàn người theo hướng Bắc Huyền phủ. Đây âm hiểm biến thái quái nhân !

Ta trở lại kỳ xã đã là lúc tịch dương lạc sơn (hình như là buổi chiều, xế chiều, gần tối). Khách ở kỳ xã rất nhiều, tiếng người nói chuyện, tiếng còi vang lên, hòa lại thành âm thanh ồn ào

“Vương lão đại, đã trở về.” Đập mạnh tay lên bàn, làm cho Vương lão đại đang gầy bàn tính phải giật mình. Hắn vừa muốn mắng chửi, ngẩng đầu thấy ta liền về mặt kích động, khuôn mặt béo gặt gặt xúc động

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Không Quan Tâm Ta

Edit: Trần Tuyết My

“ Dương lão đại, người rốt cuộc đã trở lại !”

“ Ân, ta đã trở về !”

“ Dương lão đại, chúng ta còn nghĩ người không trở lại đâu.” Bọn thư đồng đồng thanh reo lên, trong lời nói có điểm vui sướng (câu này e chém)

“ Đây sẽ không trở lại sao ? Nhan Gay, ách, Nhan lão bản cùng Mặc Nhiên ra ngoài đã trở về rồi sao?”

“ Sau khi Dương lão đại mất tích, Nhan lão bản sáng sớm đã trở về.” Vương lão đại trả lời.

Đã trở lại ? Hắc hắc, sẽ không đều ra ngoài tìm ta đi ! Một hồi đến xem thấy ta mất tích, nhất định sẽ rất lo lắng.

“ Bọn họ đâu rồi ?”

“ Đều ở trên lầu.”

Cái gì ? Ở trên lầu ? Như thế nào khác xa với suy nghĩ của ta quá vậy, bọn họ không phải nên ra ngoài tìm ta sao ?

Ta mất tích chừng năm ngày nha ! Sao lại thờ ơ ngồi ở trên lầu !

“ Ta lên lầu trước, các người tiếp tục làm việc đi.” Ta thất vọng tràn trề, bước đi có hơi nặng nề.

Lên lầu hai đi ngang qua phòng Mặc Nhiên, ta định gõ cửa nhưng lại thôi. Quên đi, ta về phòng mình trước.

Một hồi, ta nằm vật xuống giường, thật lâu không động đậy.

Đột nhiên cảm thấy mệt, ta đến nơi này cũng một thời gian rồi, không biết người nhà như thế nào đây ? Đùng một cái mất tích, chắc là cuống cuống đi tìm ta rồi. Còn thi vào trường Cao đẳng nữa chứ, ta liều mạng học tập lâu như vậy đều uống phí.

“ Bạch Mi thôi, Bạch Mi chết tiệt ! Tốt nhất người cùng Bạch phủ của người cả đời đều không cần đi ra, nếu không đau chết người.” Đem ta đến nơi kì lạ này lại không để ý đến ta, cái gì mà hào tâm, uống công ta từng có điểm thích người !

Ta luồn tay xuống dưới gối nằm, lấy ra một cây trâm ngọc màu trắng. Nhìn cái dạng trong suốt bóng loáng của cây trâm làm ta có hơi khó chịu, người ta để ý cũng không để ý ta, còn đưa hắc cây trâm, thật không biết ta nghĩ gì nữa.

Năm mươi lượng bạc đó a !

Ta đem cây trâm vui xuống gối nằm.

Phòng thực hôn ám (u mê, mờ tối), không khí từ ngoài cửa sổ có hơi lạnh lẽo, phà ở trên mặt rất là thoải mái. Nhìn ngoài cửa sổ thấy sắc trời đã tối, ta lò dò đi kiểm nền đèn thấp sáng. Niên đại này dù không có bật lửa, diêm nhưng ít ra còn có hỏa sở con (có lẽ là nến, ai biết giúp e), nếu đến niên đại còn xa hơn nữa chắc phải dùng cành cây để đốt.

Ta liền đến phòng Mặc Nhiên, duy nhất chỗ đó mỗi buổi tối có thể ăn đến chúc quang bữa tối !

Cốc...cốc...cốc !

“ Mặc Nhiên, là ta ! Người ở đâu ?” Thật sự không thể chịu được bọn họ không nhìn sự tồn tại của ta.

Lầu ba là cấm địa chỉ lên đi một lần nhìn thấy Nhị hoàng tử, nếu như Nhan Gay biết ta đi quá lầu ba kết cục không biết thế nào.

Cốc...cốc...cốc !

“ Mặc Nhiên, người có trong đó không ?” Gõ vài cái nhưng bên trong vẫn không có đáp lại. Mặc Nhiên hẳn là ở lầu ba, quên đi.

Định trở về phòng, mới xoay người đã thấy Mặc Nhiên đứng trước mặt ta. Khuôn mặt lạnh lùng còn hơn cả trước kia, con người ánh lên tia nhìn băng lãnh.

“ Tìm ta có việc gì ?” Giọng điệu hẳn có chút khinh thường.

Gì ? Mới mở miệng là nói như vậy sao ? Ta cùng lắm mất tích năm ngày, không tìm ta, lo lắng còn chưa tính, lại còn dùng loại khẩu khí với địch nhân nói với ta. Nếu không nghĩ đến Nhan Gay bị ca ca hắc mưu giết, ta ép buộc trở về làm gì chứ !

Thật không muốn nhìn thấy thái độ của hắc ta !

“ Cùng đi ăn tối đi, kêu thêm Nhan lão bản được không ?” Ta cố gắng mỉm cười, người ta nói thân thủ không đánh nham hiểm, hắc thái độ như thế nếu không làm tốt thì người bị thiệt là ta đó.

“Hừ ?” Hần vòng qua ta hừ lạnh một tiếng, đẩy cửa vào không đợi ta phản ứng liền đóng cửa lại.

Người này... Không đáng yêu gì hết !

Mới vài ngày trước không phải hoàn hảo tốt sao ? Như thế nào mới mấy ngày không thấy, thái độ hần liền khản trương.

“Uy ! Đây là thái độ gì vậy hà !? Bỏn cô nương mắt tích lâu như vậy các người cho dù không lo lắng, ta trở về cũng thể hiện sắc mặt chút đi chứ !” Ta phần nộ vỗ ván cửa, lại cảm thấy khó chịu, oán hận đập hạ môn.

“Vậy người còn trở về làm gì ?” Thanh âm lạnh băng từ trong phòng hần vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lại Muốn Ta Phụ Trách.

Editor: Như Tước

Beta: Trang Kat

Chào đón một thành viên mới của nhà chúng ta nhé :*

“Ta trở về làm gì? Ta trở về cứu chủ tử nhà người a.” Để được quay lại kỳ xã ta còn phải đáp ứng điều kiện với nhị hoàng tử. Người ta chính là đương kim đại hoàng tử đó, ta mà chọc hần nóng nảy hần liền giết ta, huống chi ta lại nằm vùng, rút cuộc ta là vì ai nên mới nằm vùng, ta mạo hiểm cả sinh mệnh để bảo vệ chủ tử người nha. Làm người tốt thực không dễ.

Ta phần nộ rời đi, vừa đi đến lầu hai đã thấy một thân quần áo bạch sam thẳng hướng ta mà đến. Nhan gay mấy ngày không thấy tựa hồ so với trước kia còn muốn yêu diễm hơn. Vừa thấy ta hai mắt hần sáng lên.

“Gia.” Ta cung kính gọi hần, thân phận hần cũng không phải là bình thường a. Đương kim hoàng đế sủng ái tử điện hạ, thân phận hần so với tên nhị hoàng tử biến thái còn tôn quý hơn, ta có thể không tôn kính được sao?

Nhan gay chậm rãi đi đến trước mặt ta, khóe môi gợi lên một chút ý cười làm thế giới như bừng sáng lên, hần nói: “Này không phải Hi Nhi sao, mấy ngày không thấy sao còn gầy hơn cả lúc trước?”

Hần vẫn giống như trước đây, không giống tên Mặc Nhiên trướng thối kia thái độ đối với ta kém nhiều như vậy. Có thể lại được nhìn thấy nụ cười tuyệt mỹ của hần như vậy trở về xem ra rất đáng giá. Vì quá cảm động ta liền tiến lên gắt gao ôm chặt lấy hần. Hần vừa mới tắm xong hương khí thơm mát quần quanh ở chóp mũi ta. Nguyên lai ôm ấp hần như vậy cũng thật thoải mái nha, không thua gì Bạch Mi cùng Bắc Huyền Triệt.

“Ừm. Vẫn còn nhiệt tình với gia như vậy, có phải hay không muốn bắt đầu phụ trách với bỏn đại gia?” Hần một tay đặt ở thắt lưng ta, một tay khoát lên vai ta, thông dong cười hỏi.

Phụ trách, ta thế này mới lại nghĩ tới lần đầu tiên gặp hần đã sờ sờ bộ ngực hần, hần khi đó là hần nói giỡn đi.

“Cái gì chứ, người ta chính là kích động” Bị một tuyệt thế mỹ nam nói muốn ta phụ trách với hần thực sự thực tâm động a.

“Cùng đi dùng bữa đi.” Hần nắm chặt tay ta.

“Ha ha.....” Ta nở nụ cười ngốc, tâm hồn phiêu phiêu cảm giác thật kì diệu.

Bị hần cứ như vậy nắm tay đi thẳng xuống lầu, cả gian kì xã ánh mắt đều nhất tề hướng trên người ta mà bắn tới, nếu ánh mắt là kiếm phong chừng ta đã sớm thương tích đầy mình. Trước ánh mắt của mọi người ta và Nhan gay đi ra khỏi kì xã, vô luận ở đâu Nhan gay cũng là tiêu điểm của mọi ánh nhìn. Tay hần hơi hơi ấm áp, mười ngón trắng nõn thon dài, ôn nhu bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé của ta, ngay cả khi đã ra tới đường cái hần cũng không buông ra.

“Cái kia...Nhan gay, không phải, là gia, có thể hay không không cần nắm tay, ta, ta sẽ thẹn thùng a...” Ta lại có điểm lấp bắp.

Hần thể nhưng không để ý tới lời nói của ta, vẫn như trước nắm tay của ta. Quên đi, dù sao ta cũng rất hưởng thụ, có người muốn cũng không được nữa là. Ân, thật đúng là cho ta mặt mũi.

Đi theo hần vào một tòa lầu hoa lệ, ta liếc nhìn thấy băng hiệu: “Quần Nhạc tử lầu.” So với thực quán tử lầu trước kia hần dẫn ta đi cũng không khác biệt nhiều.

Người ta nhưng là tứ diện hạ về sau toàn bộ thiên hạ đều là của hắn, muốn đi nơi nào là đi nơi ấy, ta nếu đi theo một người ưu việt như hắn nhất định sau này sẽ có lợi. Điều kiện tiên quyết là đừng để cho hắn bị bọn nhị hoàng tử hãm hại.

Ngồi ở tầng hai của tòa nhà, ta phát hiện Mục quốc luôn có thói quen đều thiết lập nơi uống trà tại lầu hai, tiểu nhị thực nhiệt tình tiếp đón chúng ta, nhưng kì thực là trong mắt bọn họ chỉ có đại nữ tử Nhan gay đi. Xem ánh mắt cứ dán chặt vào mặt Nhan gay, nước miếng chảy ra rất nhanh có thể nhấn chìm cả cái tửu lâu. Sau khi Nhan gay gọi một đồng lớn các loại mỹ thực mà ta chưa từng nghe qua, điểm tiểu nhị mới lưu luyến rời đi, chỉ khác là không phải đi ba bước liền quay đầu lại

“Ta nói ngươi cũng quá tai họa, rõ ràng là nam nhân làm sao bộ dáng so với nữ nhân còn đẹp hơn.” Ta miệng đầy dấm chua, nếu ta có một nửa khí chất xinh đẹp của hắn thì tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Vạch Trần Giới Tính Của Nhan Gay

Editor: Như TướcBeta: Trang Kat“Như thế nào, Hi Nhi hâm mộ nha!” Hắn như là nhìn ra tâm tư của ta. “Là ghen tị!” Đẹp đến nỗi làm cho ta muốn hắt axit sunfuric lên hắn, để khỏi phải than vãn ông trời bất công. “Kỳ thật Hi Nhi cũng không đến nỗi! Nếu ánh mắt to thêm một tí, lông mi lại dài thêm một tí, tiểu mũi cũng rất được, miệng nhỏ nhắn, làn da... thì nhất định cũng sẽ là đại mỹ nữ mê đảo chúng sinh!” Nhan Gay tình tế đánh giá chỉ ra khuyết điểm của ta.

Người này cùng Mặc Nhiên đều giống nhau không đáng yêu một tí nào. Không muốn quan tâm đến hắn, ánh mắt tận lực không dán trên người hắn, nhìn đến mọi người trong tửu lâu cơ hồ không chạm đũa, hai mắt cứ si ngốc nhìn chăm chú vào Nhan Gay, mấy người này thế nào cũng sẽ bị tăng nhân áp hết, ngay cả nam hay nữ cũng không biết phân biệt, rõ ràng đồ hắn mặc là nam trang nha. Ta đột nhiên dùng sức vỗ cái bàn, thanh âm vang dội cả tửu lâu, ngay cả chính mình còn bị dọa. Thế nhưng Nhan Gay cũng không vì thế mà bị dọa nhảy dựng lên, mà chỉ dùng ánh mắt cười như không cười như đang muốn xem ta diễn trò, cười cái gì mà cười, bốn cô nương hôm nay sẽ khiến cho mọi người thấy rõ giới tính của ngươi. “Các ngươi toàn một lũ không biết phân biệt nam nữ, hôm nay hãy mở to hai mắt mà nhìn cho rõ ràng, hắn là nam nhân. Không phải là tình nhân trong mộng của các ngươi. Nếu không tin các ngươi lại đây nhìn kỹ xem...” Ta đứng dậy đi đến bên cạnh Nhan Gay, vươn móng vuốt sói hướng trong ngực hắn tìm kiếm, xoa trước ngực thấy một mảnh ẩm áp. Bùm...! Thấy rõ ràng cùng ngực nam tử là giống nhau. “A!” “Tại sao có thể như vậy...” “Gạt người!” “Không có khả năng...” “Cả tòa tửu lâu tranh cãi một trận âm ỉ. Ta lại nhìn đến Nhan Gay một bộ biểu tình không liên quan đến mình, mỗi cơn nổi lên một mặt ý cười thần nhiên. “Nếu mọi người không tin, ta lột quần áo của hắn cho mọi người thấy rõ ràng” Với lên vạt áo của hắn, dù sao hắn cũng là nam nhân sợ gì người khác nhìn thấy. Thế nhưng hai tay ta lại bị Nhan Gay giữ chặt. “Ở trước mặt nhiều người như vậy mà muốn phi lễ ta, có phải là không được tốt sao...” “Ta, ta không muốn phi lễ hắn, chỉ là muốn cho mọi người biết rõ giới tính của hắn mà thôi. Buông tay hắn ra tiếp tục lôi kéo vạt áo của hắn, Nhan Gay cũng không giữ chặt tay ta nữa. “Phanh...” Một tiếng nổ lớn, thanh âm kia to thanh thúy không kém gì thanh âm ta vỗ bàn hồi nãy. Quay đầu nhìn lại hóa ra là tiểu nhị của tửu lâu toan bụng đồ ăn lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ đồ hết cả đồ ăn. Hay... Nhan Gay lúc bị làm là nữ nhân đã là tai họa, sau này biết rõ là nam nhân cũng vẫn là tai họa. Ta xem như không có việc gì quay trở lại chỗ ngồi của mình, nhìn người trước mắt cũng không có biểu hiện gì tức giận. “Ngươi không tức giận?” Kỳ thực hắn là rất giận, ai biểu ta sờ loạn trên người của hắn. “Dù gì cũng là sự thật, ngươi nghĩ ta có nên tức giận không?” Nguyên lai hắn cũng biết đây là sự thật a. Hắn không thêm đề ý tiếng động âm ỉ xung quanh. Mà ta muốn nói rõ thân phận của hắn chính là không nghĩ tới những ánh mắt hướng về bên này còn mãnh liệt hơn so với lúc đầu. Cùng mỹ nam đi ăn cơm cũng thật mệt. Từng đạo đồ ăn được bung lên đầy một bàn, ta nhìn một bàn đầy nữ vị mà trong lòng cảm thấy thiệt là lãng phí. “Ăn đi.” Hắn cầm lấy cái đũa đang muốn ăn. “Đợi chút.” Chiếc đũa của hắn chưa kịp động đến đồ ăn thì ta đã nhanh tay nắm thử từng món, từng món đồ ăn. “Ngươi đang làm gì?” Nhan Gay khó hiểu nhìn hành động của ta. “Ta thử xem có độc hay không rồi ngươi hãy ăn.” Ai biết tên nhị hoàng tử ti bi kia có hạ độc trên đồ ăn của hắn hay không. Tròng mắt của hắn tựa hồ có chút dao động, môi nổi lên một mặt ý cười, vẻ mặt như vậy của hắn là lần đầu tiên ta nhìn thấy. Gì chứ biểu tình gì đây, chẳng lẽ hắn chê nước miếng của ta bẩn, không có hứng thú ăn cơm. “Không cần phải làm như thế.” “Nhưng là... có khả năng có người muốn hại ngươi a.” Hắn sao biết không cần thiết. “Ta biết. Hắn đều nói cho ngươi biết hết mọi chuyện đi.” Hắn chậm rãi ăn xem ra cũng không ghét bỏ nước miếng của ta, chính là trên mặt có tí tức giận, hắn tức giận sao?

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Ép Buộc Giao Kì Xã Cho Ta

Editor: Trang Kat

Hắn? Là chỉ ai? Bắc Huyền Triệt hay nhị hoàng tử? Nhan Gay định nói ai?

“Ha ha, hắn kia là ai vậy?”

“Bác Huyền Triệt tướng quân cùng nhị hoàng tử. Thân phận của ta nguoi chắc cũng đã sớm biết rồi”

Cái gì? Hẳn sao có thể biết được? Ta còn chưa nói a

“Nguoi làm sao có thể biết được?”

“Muốn biết sẽ biết, mau ăn đi, nhìn nguoi có tinh thần như vậy hẳn là không có hiện tượng trúng độc. Về sau không được làm như vậy”

Ta làm sao? Là vì thử độc sao? Nhan Gay hẳn lại đi quan tâm ta sao?

“Nguoi đang tức giận?”

“Không có!”

Không có tài sao có quý (giống như không có lửa làm sao có khói). Nụ cười biến mất, nhú mảy, toàn thân phát ra sự tức giận ra hang dậm. Nếu không phải do ta da mặt dày, cũng đã sớm bỏ chạy. Chính là không thể thừa nhận là hẳn dù có tức giận cũng không mất đi vẻ đẹp khiến người ta không thể dời mắt. Mấy ngày gần đây hẳn hoàn hảo tăng thêm vẻ đẹp của nam tử, không như trước đây khiến người bên ngoài nhìn đắm đuối.

“Không có, vốn là không có” ta hướng hẳn làm cái mặt quý, bắt đầu cầm đĩa, vội vàng đem đồ ăn lên miệng, hơn mười đĩa đồ ăn đều được ta động đĩa qua, quét sạch sẽ

Đã nhiều ngày Mặc Nhiên đối với ta như là có địch ý, làm chuyện gì cũng như là đang đề phòng ta, hơn nữa là thái độ còn lạnh như băng. Nhưng còn Nhan Gay một chút cũng chưa hề thay đổi, kể cả khi ta biết chuyện hẳn là Tử điện hạ, hẳn vẫn cười tự tại, giống như hết thảy mọi chuyện đều được hẳn nắm trong tay

Hẳn giống như bình gốm sứ nhỏ, bề ngoài làm cho người ta cảm thấy tốt đẹp, nhưng nội tâm thì không thể đoán ra

Thân phận tôn quý, bề ngoài nhu nhược, thế giới nội tâm thần bí, ng rớt cuộc là một người như thế nào? Chẳng lẽ hẳn là đang cố giấu diếm thân phận? Lần đầu tiên phát hiện ra hẳn cùng Bạch Mi thuộc loại thần bí giống nhau...

“Dương lão đại, những thứ nguoi muốn như bàn chải, son, thang đều đã mua về rồi” Tiểu nhị thờ hồng học chạy tới đánh gãy suy nghĩ của ta. Ở đây thời tiết còn hơi lạnh, trên trán của hẳn lại lấm tấm mồ hôi

“Tốt lắm, trước đặt ở gần cửa đi. Đi xuống phân phó với mọi người ngày mai kỳ xã bắt đầu đóng cửa ba ngày”

“Được, Dương lão đại”

Mấy ngày trước đây Nhan Gay tìm ta thương lượng, ta quyết định cố gắng làm việc, đem kỳ xã sửa thành lầu hai chơi cờ, lầu một đồ trang. Nhan Gay nghe xong đề nghị của ta chỉ nói tốt... Liền ép buộc giao kỳ xã cho ta. Xem ra hẳn mở kỳ xã cũng chỉ vì hứng thú nhất thời thôi, cũng đúng, hẳn là thái tử, làm sao có thể có sự yêu thích được!

Trời vừa sang không lâu ta liền rời giường, đổi bộ nam trang tốt nhất, dùng tốc độ nhanh nhất để ăn bữa sang Vương lão đại chuẩn bị cho ta, đem theo mấy lọ son, bàn chải, cùng cây thắp phóng ra ngoài cửa

Đứng ở ngoài đường xem xét kĩ vách tường màu trắng, ta nên vẽ cái gì cho đẹp đây? Lầu hai vì quá cao nên ta không thể với tới mà vẽ, vậy nên vẽ ở lầu một đi

Ta bắt đầu lấy chổi son chấm vào son đỏ tô vẽ trên tường, quyết định chọn màu đỏ làm sắc điệu chủ đạo cho kỳ xã. Bất quá chủ đạo cũng không phải tất cả đều màu đỏ. Ta trước tiên ở trên tường bên phải vẽ đường màu từ trên cùng bức tường kéo dài xuống cửa. Ta dung sức với chổi son rất ôn cho nên đường chéo cũng rất thẳng. Bỏ thêm màu đỏ vào cho thật tốt, ta đứng ra xa nhìn, ừ, không sai! Màu đỏ cùng màu trắng đối lập mạnh liệt

Ta quay lại mang cây thang đem sang phía bên trái tường vẽ y nguyên như vậy

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Quảng Cáo Kỳ Xã.

Editor: Như Tước

Beta: Trang Kat

Sau khi đem các đường chéo ở hai bên tường đều son thành màu đỏ cũng là lúc vầng thái dương mặt trời đã lên cao. Xoay bả vai định hạ cây thang

xuống mới phát giác nguyên lai phía sau ta từ khi nào đã tụ tập nhiều người như vậy. Bọn họ đang nhìn ta họa sao? Ta thật là có điểm ngượng ngùng a... Ta nhìn thấy trong ánh mắt mọi người thực tự nhiên toát ra tia sùng bái, tựa như họ đang nhìn đại sư về tranh vậy.

Đại sư...Ha ha, ta cũng có ngày được làm đại sư nha.

“Ha ha...” Ta nở một nụ cười thật ngọt đối với mọi người, tiểu nhị bưng tới cho ta một chén trà, ta tiếp nhận chén trà uống một hơi cạn sạch, xem ra ta quả thật rất khát a.

“Dương lão đại người về tranh cái gì vậy?” Vương lão đại khó hiểu nhìn trên tường, nói thật đến ta cũng không biết kia là cái gì, chỉ thấy những đường thẳng đi lên, hình dáng cũng không rõ ràng. Bọn họ cũng thực chăm chú xem xét đúng thực là đã xem ta như một đại sư hội họa rồi.

Ta cười cười mà không đáp, thôi thì cứ cho bọn họ nhìn xem coi như là quảng cáo đi^^.

Trong đám người vang lên một trận xôn xao, những âm thanh sợ hãi hỗn loạn không ngừng nổi lên, hầy...không cần nhìn ta cũng biết chuẩn xác là ai đang đến, không phải là cái tên Nhan Gay yêu nghiệt thì còn là ai nữa.

Hắn hôm nay mặc một bộ trường bào màu tím, màu tím càng tôn lên nét yêu diễm của hắn, quả thật là đẹp không gì sánh nổi, làm cho ta nhìn không được cứ nhắm thẳng lên người hắn mà nhìn chăm chăm, mà ánh mắt hắn vẫn thủy chung dừng lại trên người ta, thần nhiên tươi cười, khỏe môi có tia ý vị thâm trường.

“Hi Nhi họa cờ xí sao? Không phải là muốn đem kỳ xã sửa lại kiếm luôn cả kinh doanh đồ phùng sao, như thế nào lại muốn sửa thành tiêu cục rồi?” Ánh mắt hắn lướt qua ta dừng ở bức họa quảng cáo chỉ vừa mới hoàn thành một nửa ở phía sau ta.

Cờ xí? Tiêu cục? Có giống sao?@.@

Ta quay đầu nhìn lại, bị hắn nói như vậy làm cho ta cảm thấy màu đỏ cùng màu trắng làm cho bức họa cũng có điểm giống cờ xí, ai ta quả là ái quốc a, ngay cả đến cổ đại về đông Tây Đô cũng không khỏi nghĩ đến hồng kỳ.

“Người cứ chờ coi đi, gia...” Ta đem âm cuối kéo cao không ít, Nhan Gay như trước thần nhiên cười. Mà tên mặt sắt Mặc Nhiên thủy chung vẫn cứ bày ra bản mặt như ta thiếu hắn năm trăm lượng vậy. Quên đi không để ý tới hắn.

Xoay người ta tiếp tục hoàn thành bức họa, đem màu đỏ cùng màu vàng xen lẫn trong một khối, ở trên tường ta dùng bàn chải chậm rãi phác họa hình dạng nguyên bảo, để phác họa nên hình dạng đại nguyên bảo cũng mất khá là nhiều thời gian của ta a, thật là không dễ dàng tí nào, cho dù không hoàn toàn giống như suy nghĩ của ta thì cũng có nửa phần là giống.

Ta họa một đại nguyên bảo thật lớn, xung quanh nguyên bảo ta lại vẽ một ít bài cùng xúc xắc, sử dụng bàn chải trong một thời gian dài nên ta cũng đã dần cảm thấy thuận thực, cứ như vậy ta cố hết sức hoàn thành đại nguyên bảo của mình. Ta không khỏi cảm thán, trước kia ta đối với mỹ thuật tạo hình thật có điểm hứng thú cứ nhàn rồi không có việc gì làm là lại lấy giấy ra họa họa, hiện tại cũng đã có chút công dụng a.

Có lẽ ở hiện đại trong mắt mọi người thiết kế của ta không tốt, thế nhưng đây là cổ đại cho nên cũng đã đủ khiến cho người ta vỗ tay tán dương rồi. Quả thật là đã được tôn vinh

Họa xong một bên, lui lại sau mấy bước, lại càng cảm thấy kỳ xã càng trở nên nổi bật so với các kiến trúc xung quanh. Phía sau vang lên từng đợt vỗ tay, xem ra là bức họa của ta đã chiếm được sự tán thành của dân chúng.

Ta vui vẻ quay đầu, nhìn thấy mọi người lại tụ đông nghìn nghịt thêm một mảnh, ta họa thật sự tốt như vậy? Có lẽ bọn họ đến là để nhìn Nhan Gay đi, vì tham luyến sắc đẹp của hắn mà đến thuận đường chiêm ngưỡng bức họa của ta luôn.

Nhan Gay cất bước đi đến trước mặt ta, cười khanh khách bộ dạng rất là mê người.

“Phong cách họa của Hi Nhi thế nhưng bốn đại gia chưa bao giờ gặp qua, rất có ý tứ, xung quanh nguyên bảo có mấy khối này nọ là cái gì?” Nhan Gay khó hiểu chỉ hướng những lá bài xung quanh nguyên bảo.

Hắn khẳng định là không biết “Kia kêu là bài, cứ coi như là một công cụ để đánh bạc đi”

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chế Tạo Bài

Editor: Trang kat

HPNY :3 quả năm mới đây :3

“Công cụ đánh bài? Ý tưởng tốt”

Có thể nói một cách hứng thú như vậy, không bù cho thường ngày có vẻ khinh thường. Bất quá lương bổng nên cao một chút a~ không khỏi kéo cao âm cuối, ta bận rộn như vậy không phải là vì kỳ xã của hấn, công lao cùng khổ lao đều có, hấn cũng sẽ không bạc đãi ta, dù sao hấn cũng là tử điện hạ, bạc nhiều có đốt mấy kiếp cũng không hết

“Được, một lời đã định!”

Hấn đồng ý như vậy, ta không khỏi tâm hoa nộ phóng (mở cò trong bụng)!

Qua giờ ăn trưa, mặt trời lên cao, vì ta trắng trẻo nên không xuất môn nữa mà tránh ở kỳ xã về quảng cáo. Vương lão đại cùng các tiểu nhị cũng đã trở về nhà cá, chỉ còn lại ta, Nhan Gay và Mặc Nhiên ở lại kỳ xã.

Nhan Gay có một thói quen xấu, mỗi ngày hấn đều phải nghỉ trưa, mà ngủ một mạch đến chiều. Mặc Nhiên nếu không có việc gì cũng sẽ không đi quấy rầy hấn. Mà lần ba lại là cấm địa, ta làm sao dám đi. Đi một lần liền gặp Nhị hoàng tử, ai biết lần tiếp theo có thể gặp Đại hoàng tử, Tam hoàng tử hay Vương thúc gì gì đó của hấn. Cho nên Nhan Gay cứ ngủ một mạch đến khi tự tỉnh

Ta vẫn không hiểu vì sao hấn không quan tâm đến chuyện ta mất tích. Bất cứ chuyện gì hấn cũng rõ như lòng bàn tay. Ngay cả chuyện ta đi vào cấm địa hấn chắc cũng biết rõ, chẳng qua là hấn không muốn nói thôi

Càng quen biết hấn lâu, ta lại càng cảm thấy hấn giống như đám sương mù

Ta bỏ những thanh trúc nhỏ ra. Trong đầu nảy sinh suy nghĩ về bản in bằng đồng giấy ở hiện đại là quá mơ màng rồi. Thanh trúc thực sự rất mỏng, mỗi thanh đều có một cổ mùi thơm của trúc

Cầm lấy bút lông chấm mực đen, cẩn thận vẽ bao quanh hình một viên hồng đào vào trung tâm thanh trúc, sau đó dùng bút lông khác chấm son đỏ vẽ bên ngoài quả hồng đào, ở bốn góc viết chữ A

Ta vốn định dùng mực thủy vẽ nhưng lại sợ bị nhòe nên thay bằng son. Hơn nữa thanh trúc có thể tránh nước nhưng lại không thể tránh lửa

Nhìn thấy không tệ ta liền bắt đầu làm những cái khác như thế

“Ngươi đang làm gì thế?”

Một thanh âm dễ nghe vang lên ở bên tai, ta không cần ngẩng đầu cũng biết đó là Nhan Gay

“Gia, sớm như vậy liền đã tỉnh, mặt trời còn chưa có xuống núi đâu” kỳ thật ta không quen với việc gọi hấn là gia. Điều đầu tiên ta nghĩ đến là gia gia. Gia gia? Không biết cha ta hiện tại thế nào rồi, nếu biết ta mất tích nhất định sẽ suốt ruột

“Không quen gọi thì cũng đừng cố. Vẫn gọi ta là Nhan lão bản đi”

Hấn biết ta đang suy nghĩ gì sao? Lần này ta không thể không ngẩng đầu nhìn hấn với gương mặt làm say đắm ngàn vạn già trẻ nam nữ

“Đúng vậy, Tử điện hạ!... Ách... là Nhan lão bản” ta dễ dàng sửa lời

“Hi nhi, đem tất cả những chuyện ngươi biết giấu ở trong lòng đi, hoặc nếu quên đi được thì càng tốt, bằng không cũng sẽ gặp họa sát thân”

Họa sát thân? Ai lại muốn giết ta? Nhị hoàng tử hoặc là hấn... Chẳng lẽ những người ở hoàng thất đều thích dùng chung một phương thức giết người diệt khẩu? Quá thật là huyền diệu

“Không gọi sẽ không gọi. Ta cũng không định nâng cao thân phận của ngươi. Ta sẽ coi ngươi như người bình thường”

“Ngươi đang làm thứ gì vậy?” hấn đi đến cầm xem lá bài đang chờ sấy

“Không nói cho ngươi biết!” ta đoạt lấy lá bài trong tay hấn, đặt lại ở vị trí cũ. Ta vừa mới vẽ xong hai mươi mấy thanh, không thừa mà cho hấn làm hồng

“Ngươi dám! Ta đây là lão bản của ngươi nha!”

“Viên công đang làm, xin lão bản đừng ầm ỹ!”

Lý do này cũng quá hợp tình hợp lý đi

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nhan Gay Hỗ Trợ

Editor: Trang kat

“Nga~” hần đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, thờ dài “Ta hiểu, thanh trúc ngươi vẽ này chính là lá bài mà ngươi nói sao?”

“Đúng vậy! Muốn học đánh cũng phải chờ bốn cô nương vẽ xong” nếu không có bài ta chỉ sợ sẽ không dạy cho hần hiểu được

“Sao? Cây màu đen? Ô vuông? Trái tim màu đỏ? Trái tim màu đen?... Còn có kí hiệu con giun? Đó là kí hiệu gì vậy?” (toàn là hình tép, rô, cơ và quân J)

“A?” ta khó hiểu nhìn hần. cái gì mà cây màu đen? Ô vuông? Trái tim màu đỏ? Trái tim màu đen? Hần đang nói cái gì vậy?

Nhan Gay lại mang lá bài đến “Vì sao ở giữa lại có cây màu đen, ở bốn góc còn có kí hiệu?”

Ta hiểu ra, hóa ra hần nghĩ cánh hoa là cây màu đen. Ta tự nhận ta vẽ không có đẹp, nhưng cũng không đến mức kém quá. Chẳng qua vẽ hoa đen ở giữa thì sẽ không có cô ở xung quanh nên khó nhận ra thôi

“Lá bài kia là hoa bốn cánh (con tép)”

“Hoa? Rõ ràng nhìn giống cây đại thụ. Xem ra Hi nhi vẽ cũng không dc đẹp lắm a. Bốn cánh ở chỗ nào ? Vì sao muốn kêu là hoa bốn cánh?”

Bốn? Không xong rồi, ta quên mất bọn hần không biết đến số Ả Rập

“Ngươi có biết con số Ả Rập không?”

“Con số cái gì?” Nhan Gay nghi hoặc hỏi ta, khẽ nhún mày

“Con số Ả Rập. Không biết cũng đừng lo, ta có thể dạy ngươi” Dạy hần biết 1, 2, 3 cũng giống như dạy trẻ tiểu học thôi

“Xem ra ý tưởng này rất hay”

“So với chơi cờ cũng giống đôi chút. Về sau chúng ta lập sổ bạc đi, ngồi chờ xem núi vàng núi bạc đến” Chẳng qua ta và Nhan Gay không cùng ý tưởng. Ta làm vì tiền, còn hần chẳng qua là có lạc thú mới. Tuy rằng hiện tại có bht cấp ngân lượng cho ta, nhưng ta cũng không thể để hần nuôi cả đời được. Chờ cho đến khi làm xong mấy chuyện này, ta sẽ đi đến Bắc Huyền phủ thăm hần. Mấy ngày không được gặp hần vẫn là có chút nhớ. Đối với sự sùng nịnh của hần, ta thực hưởng thụ

“Bài cần vẽ bao nhiêu lá? Ta giúp ngươi vẽ” Nhan Gay ngồi xuống cạnh ta

Hần chịu giúp ta? Ha, ta đây sẽ không nhờ người vẽ năm mươi bốn lá

“Bài tổng cộng có năm mươi bốn lá. Ngươi giúp ta xem bốn cái đồ án này, mỗi cái vẽ mười ba cái là được” ta đưa cho hần bốn đồ án khác nhau “Vẽ nhất định phải y như đó, bốn góc vẽ những con số ta viết là được, còn lại hai đồ án kia ta vẽ cũng được. Ta đã vẽ hai mươi tư lá, ngươi hiện giờ chỉ cần mỗi đồ án vẽ bảy lá là được rồi, hiểu không?” ta nói rõ ràng như vậy, hần là Nhan Gay sẽ hiểu

“Rất rõ ràng, ngươi nói một tràng dài, đơn giản là muốn ta vẽ từng cái đồ án thành bảy lá đúng không?” hần tức giận liếc mắt nhìn ta một cái, phảng phất chê ta rất dài dòng. Làm ơn! Ta dài dòng như vậy chỉ sợ hần còn không hiểu!

Nhan Gay bắt đầu chấp bút dính son đỏ vẽ trái tim, thậm chí còn vẽ cân xứng hơn cả ta. Hần không nói sớm hần có thể vẽ đẹp như thế, hại ta một mình vẽ nhiều như vậy

“Thế này có vừa ý không?” hần đem những lá bài đã vẽ đến trước mặt ta

“Rất được” ta chân thành ca ngợi hần

Tự rót cho mình một chén trà, rồi lại tự rót cho Nhan Gay một chén

“Nhóc con, vẽ tốt lắm. Đại gia liền thưởng cho ngươi một chén trà” ta gio chén trà ra cho hần

“Vì sao không hôn thưởng ?” hần dùng bút, nâng mắt nhìn ta cười, ánh mắt tựa hồ có chút đùa giỡn

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51: Đệ Tử Của Ta Là Thiên Tài

“...” người này da mặt cũng quá dày. Nếu như đổi lại không phải ta đến từ hiện đại, mà thay vào đó là nữ tử khuê phòng thì khẳng định khuôn mặt sẽ xấu hổ như mồng khi hoặc là đã sớm phun máu mũi

“U~ Ai dám hôn môi đương kim thái tử điện hạ nga. Ta cũng không phải là người chán sống, muốn đi tìm chết a” vì sao hắn lại nói những lời này với ta làm tim ta đập loạn nhịp?

“Bồn đại gia sẽ còn chờ người đến phụ trách. Hi hi không nên nghĩ mình cần phải có trách nhiệm đi”

Trách nhiệm?

Trời xanh chứng giám! Ta là tiểu nữ vô tội, sờ ngực hắn là do hắn cứng rắn lôi kéo ta sờ. Tuy rằng mấy hôm trước ở tửu lâu là do ta chủ động sờ hắn, nhưng hắn cũng không có giẫy dụa, mà ngược lại vẻ mặt rất hưởng thụ. Bắt ta phụ trách cho hắn? Ta còn muốn bắt hắn bồi thường cho ta ấy

“Người về đi. Ta mặc kệ người!” Ta uống hết chén trà, muốn uống thêm nữa lại phát hiện ấm đã hết nước. Rõ ràng là cầm chén trà định thưởng cho Nhan Gay mà lại uống hết. Hắn lại còn đòi thưởng hôn? Ngay cả trà ta cũng không cho hắn uống

Thấy ta phản ứng như vậy, Nhan Gay không nói gì nữa mà tiếp tục nụ cười tao nhã, cúi đầu tiếp tục vẽ ở trên các lá bài trúc

Mặt trời ngả dần về phía tây, ánh sáng mờ nhu hòa chiếu qua đại môn, phản xạ trên người Nhan Gay khiến cho người ta phải chú ý. Ngay tại nơi ánh nắng chiếu đến lại tạo nên một thể vô tranh an nhàn. Một thái tử điện hạ mà cũng có thể vô tranh an nhàn? Chẳng lẽ ta gặp ảo giác sao?

“Nhan Gay người thật đẹp!” ta không nhận được nói với hắn

Hắn cũng không có ngẩng đầu, nhưng trên mặt nồng đậm ý cười

Cầm trên tay những lá bài, ta thấy thật hưng phấn, cuối cùng đã tự chế ra một bộ bài

Nhan Gay kề cận ta, hết uy hiếp lại dụ dỗ ta dạy hắn chơi bài, ta cuối cùng đành phải đáp ứng, lại còn phải dạy thêm tên Mặc Nhiên vốn không thân thiện với ta. Hắn vốn là không định gia nhập, nhưng Nhan Gay liếc mắt một cái, hắn liền lập tức gia nhập

Đầu tiên ta dạy hắn nhận biết các lá bài, chọn lá đặc biệt như A, cùng với J, Q, K rồi mới đến các con số Ả Rập. Thật không ngờ hắn lại học nhanh như vậy, ta mới nói một lần, hắn liền nhớ kỹ. Mặc Nhiên thì hoàn toàn ngược lại, nhưng trải qua một hồi giảng giải, hắn cuối cùng cũng nhận thức được những lá bài

Đều là thiên tài nha! Nhớ lại trước đây khi ta học số từ 1 đến 9, giáo viên của ta đều phải *****, chỉ kêu gõ mực không thể điều (ý nói chị ngu si bất tri tồn =))))))))) vẫn chỉ có mẹ là kiên nhẫn, một lần lại một lần dạy ta, ta mới nhớ được

Đội bọn hắn nhận biết được các lá bài, ta bắt đầu dạy hắn cách chơi bài đơn giản nhất

Bọn họ hai người vừa biết cách chơi bài, liền thích đánh bài với nhau. Ta cũng không phải là người thực thích chơi bài, chỉ là biết mấy cách chơi đơn giản. Nếu nói đến ham muốn, thì chính là muốn chơi vài khúc nhạc dương cầm. Đáng tiếc là ở đây không có đàn dương cầm, nếu không về sau kỳ sẽ đổi nghề. Có thể sẽ thành nơi ca múa nhạc nổi tiếng nam bắc

Mang đồ đạc ra cửa, ta lại bắt đầu vẽ hai bên cửa là các kỳ lộ trắng đen

Khả năng hôm nay Nhan Gay không đi ra nên cũng không có ai bao vây xem ta vẽ. Hóa ra là do ta ngày hôm qua được hưởng chút hào quang của Nhan Gay a

Chính lúc ta thu dọn đồ, chuẩn bị quay vào nhà, bất thành linh bị tiểu nam hài đụng vào

“Ca ca, thư của người” tiểu nam hài mang thư bỏ vào tay ta, nhanh như chớp lại bỏ chạy thật xa

Thư của ta? Dù là ai viết đi chăng nữa thì chắc cũng không phải là tiểu nam hài kia đi

Trên phong thư cũng không có ký tên, ta buông bàn chải, mở bức thư ra

“Người nhát gan, nghĩ cách để bỏ đồ vào đồ ăn, đồ ở trong phong bì thư”

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Nhan Gay Tin Tưởng Ta

Người nhất gan? Chỉ có Nhị hoàng tử mới gọi ta như vậy, là hần gửi thư cho ta, muốn ta hạ độc Nhan Gay sao? Tì bĩ! Mà tiểu nam hài kia có thể đưa cho ta bức thư một cách chính xác như thế, thì chỉ có thể là do Nhị hoàng tử theo dõi ta mà thôi. Mà chắc chắn là bht ko biết chuyện này, nếu hần biết nhất định sẽ toàn lực ngăn cản Nhị hoàng tử

Từ trong phong thư rơi ra một gói độc được nhỏ, đây là dạng độc gì đây? Tùy tay vứt độc được đi. Bắt ta hạ độc Nhan Gay thì ta thà tự diệt Nhị Hoàng tử còn dễ hơn. Đi được vài bước, ta lại quay lại nhặt gói độc lên, nếu như mấy con chó mèo đi lạc ăn nhầm phải, thì chẳng phải là ta giết hại sinh linh sao? Chi bằng nghĩ ra biện pháp tiêu hủy nó vậy

Cho độc được cùng thư vào phong thư, lại cho vào trong người, ta thu thập đồ đạc thật tốt quay vào trong

Hai người bọn họ ghét nhau như thế sao? Nhìn gương mặt hồn nhiên của Nhan Gay, hần ko phải Tứ điện hạ sao? Vì sao Nhị hoàng tử muốn giết hần? Nhan Gay nguoi cứ yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ nguoi, tuyệt sẽ ko để Nhị hoàng tử có cơ hội xuống tay với nguoi

Đem đồ đạc để xuống, hắc, bọn họ uống hai chén trà, ta cũng tự mình rót một chén

“Chơi có tốt không? Ai thắng?”

“Bỏn đại gia thiên tư thông minh mà có thể thất bại sao? Bất quá bốc bài cũng đều dựa vào vận khí” Nhan Gay nói xong bắt mọi người xòe bài ra. Sáu cây cơ đen cùng sáu cây rô tạo thành đôi, thắng. Mà Mặc Nhiên bỏ 8 cây tép cùng 8 cây cơ thành đôi

Hai người chơi đến độ thành thực, thật sự không giống người mới học chơi.

“Nên dùng com trưa đi thôi, đi về rồi Hi nhi sẽ dạy cách chơi mới”

Với cái tốc độ mà hần đang học này, không đến hai ngày, tất cả cách chơi ta biết, hần sẽ đều học được

Ăn com, đứng rồi. Ta sờ sờ vào độc được trong ngực. nếu Nhị hoàng tử muốn ta hạ độc Nhan Gay, hần là sẽ không để người khác nhúng tay vào chuyện này. Chỉ sợ là Nhị hoàng tử quý kẻ đa đoan, mặt khác lại phải một nhóm người ngựa, ít nhất là theo dõi ta, vì an toàn là nhất nên ta sẽ thật chú ý

“Ông chủ Nhan, không cần ra ngoài ăn đâu, nhiều nguy hiểm lắm. Để ta ra ngoài mua cho các người”

“Để nguoi dễ hạ độc phải không?” Mặc Nhiên mang theo tức giận đứng lên, hờn giận nhìn ta

Xem ra trong lòng hần vẫn đối với ta không thân thiện. Nếu ta muốn hạ độc bọn họ, sao còn phải tự ép mình quay lại hội cò, thà ở lại Bắc Huyền phủ tướng quân làm tổng quản, mỗi ngày đều được ăn sơn hào hải vị, còn có Đạm Đạm hầu hạ. Bị thương nhìn về phía Nhan Gay, hần vẫn có bộ dáng như trước, lông mày hơi hơi giơ lên, câu ra một chút tươi cười thanh nhã

Hần không có biểu tình gì, chẳng lẽ cũng là không tin ta?

“Mặc Nhiên đừng đề phòng quá mức, ta tin tưởng Hi nhi”

Hần tin tưởng ta....

Chịu ủy khuất, nhưng vì lời này mà tất cả đều tan thành mây khói...

Nhan Gay, hần tin tưởng ta, chỉ cần hần tin tưởng ta, này hết thấy coi như là đáng giá

“Gia...”

Mặc Nhiên còn muốn nói gì, lại bị Nhan Gay đánh gãy: “Đừng nói cái gì nữa. Nguoi đi nói người của quán rượu đưa đồ ăn đến đây đi. Hi nhi là cô nương, mấy việc nặng nguoi làm đi”

“Vâng, gia” Mặc Nhiên ko nói gì nữa, cầm Thanh Đồng kiếm trên bàn rồi ra khỏi cửa.

“Chịu ủy khuất bởi lời nói của Mặc Nhiên sao?” Nhan Gay tiến đến ôm ta trong lòng

Ta liền thuận thế rúc vào người hần, mùi hương của hần thân nhiên quanh quần nơi chóp mũi

“Không có. Ta biết mọi người như vậy là để bảo vệ nguoi” trong mắt Mặc Nhiên, Nhan Gay là tất cả. Những ai muốn làm hần thương tổn thì đều là kẻ địch, ngay cả ta cũng không phải là ngoại lệ

“Không có gì là tốt rồi, hấn có nói gì người cũng đừng để ở trong lòng”

“Ân” ta đưa cho hấn thư cùng độc dược trong người. “Đây là độc dược Nhị hoàng tử vừa mới cử người đến đưa cho ta, muốn ta tìm cơ hội độc hại người, ta bị bọn họ theo dõi”

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Mặc Nhiên Thay Đổi

“Ta hiểu, Nhị ca làm loại chuyện này cũng không phải một hai lần, ta đã sớm quen rồi. Hi nhi, cảm ơn người đã không phản bội ta”

Hấn đem ta ôm chặt ở trong lòng, khoe miệng tuy hơi hơi lên nhưng sắc mặt đã có một chút đau đớn

Nhan Gay nhất định là đau lòng, ca ca hấn muốn dồn hấn vào chỗ chết, nếu là ta, ta cũng sẽ thương tâm

“Nhan Gay, người an tâm đi, ta nhất định sẽ bảo vệ người, tuyệt đối sẽ không để Nhị hoàng tử làm tổn thương người” con người xinh đẹp nhu nhược như hấn, làm sao có thể có người muốn làm hại hấn. Ách.. mặc dù có thời điểm Nhan Gay thật yêu nghiệt

Đột nhiên thấy trên trán một mảnh mềm mại, vừa ngẩng đầu lên thì thấy môi Nhan Gay đang ở trên trán ta. Hấn...hôn ta? Sẽ không phải là do cảm động quá mà muốn lấy thân báo đáp đi

Ngày thứ ba, kỳ xã như trước, trừ bỏ băng hiệu ra thì mọi chuyện đều tốt, cảm giác nhân nhả, vừa tỉnh lại mặt trời đã lên cao, cảm giác thần thanh khí sảng

Tháng tư âm lịch, không khí như trước có chút lạnh lẽo, làm cho người ta đầy tinh thần. Sửa sang lại vật áo, đẩy cửa ra đã thấy phía đối diện Mặc Nhiên cũng vừa đẩy cửa ra

Có nên chào hỏi hay không đây? Nhưng nếu làm như vậy thì cũng không khác gì lấy mặt nóng đi áp mông lạnh cả. chính lúc ta đang tự hỏi có nên chào hỏi hấn không thì Mặc Nhiên cũng nhìn thấy ta

“Sớm” trên gương mặt lạnh như băng của hấn xuất hiện nụ cười thân nhiên nhu hòa

Hấn chủ động chào hỏi ta, còn mỉm cười với ta. Ta nhất định là chưa tỉnh ngủ, hoặc hấn bị mộng du rồi

“Sớm” ta có điểm thụ sủng nhược kinh. Mặt trời đã lên cao rồi mà còn sớm!

Hấn trước coi ta như kẻ địch mà giờ lại coi ta như bằng hữu vậy

Bằng hữu? này, vậy rốt cục Mặc Nhiên đã gặp chuyện gì mà thay đổi nhanh như thế

“Cái kia..người không sao chứ?” ta tiến đến quan tâm hỏi thăm hấn

“Không có việc gì” Mặc Nhiên có điểm mất tự nhiên đi ra cửa, thuận tiện đóng cửa phòng lại, một mình hướng đến cầu thang

Hấn là muốn đi lên hay đi xuống đây?

Trầm tư không thể giải thích vì sao thái độ của Mặc Nhiên đối với ta lại thay đổi như vậy, là vì Nhan Gay làm cho hấn thành như vậy sao?

Ta cũng ra khỏi phòng, đóng cửa lại, bước xuống lầu

Lầu một không thấy Mặc Nhiên

Thật hiển nhiên, Mặc Nhiên hấn không xuống lầu mà ở lại lầu 3. Buổi sáng không ăn gì, thấy bụng trống rỗng, tìm quanh kì xã cũng không thấy có gì lấp đầy bụng được, cuối cùng quyết định mua đồ ăn trên đường

Mua vài cái bánh bao nóng hổi, còn có thêm vài món điểm tâm ngọt. Nhan Gay đối xử với ta cũng không tệ, hơn nữa còn tin tưởng ta, Mặc Nhiên cũng không đối với ta có địch ý nên mua giúp bọn họ cũng không có sao

Ta từ chỗ ăn điểm tâm trở về cũng không gặp Nhan Gay, nhất định hấn còn ở trên lầu 3. Hai đại nam nhân ở cùng một chỗ sẽ làm gì đây? Đừng nói là họ sẽ GAY đi? Ha, GAY Nhan Gay thì còn có khả năng, còn Mặc Nhiên dù có nghĩ thế nào cũng không thấy giống

Bánh bao phải ăn nóng mới ngon, ta cầm bánh bao đi đến cầu thang lầu hai hô to: “Hai người các người có ăn bánh bao không? Ta vừa mua về đây”

“Đi lên đi” thanh âm Nhan Gay rất êm tai mang theo vài điểm lười nhác

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Giúp Nhan Gay Chà Lưng

Editor: Trang kat

Bảo ta lên? Thật sự là có điểm nghỉ mà sợ a, hi vọng Nhị hoàng tử sẽ không xuất hiện từ đằng sau nữa, ta và Nhan Gay đều là trói gà không chặt, chỉ có Mặc Nhiên cùng Thanh Đồng kiểm của hần là lợi hại

Hít một hơi thật sâu, nhắm thăm tên các vị thần tiên một lần, mới chậm rãi đi lên cầu thang tầng ba

Tuy rằng ta đã lên đó một lần, nhưng nhìn lại những đồ vật ở đó vẫn khiến ta choáng váng

Đẩy cửa phòng khép hờ ra, một trận hương thơm tựa như khi Bạch Mi vừa tắm rửa xong. Sẽ không là Nhan Gay đang tắm đi? Ta đang lo lắng xem rốt cuộc nên vào hay không thì bên trong truyền đến thanh âm của Nhan Gay: “Rốt cuộc có vào hay không?”

“Đương nhiên là vào” kiên trì xông vào, cho dù là tắm rửa thì có gì đâu mà phải sợ. Bạch Mi ta đã nhìn qua thì Nhan Gay có gì đáng sợ

Chính là khi đi vào vẫn bị một màn trước mắt dọa đến

Không nhìn được mặt Nhan Gay nhưng lại nhìn thấy bờ lưng gầy yếu tinh tế, làn da thật đẹp a. Nhưng Mặc Nhiên lại đang giúp hần kỳ lưng, chẳng lẽ hần là GAY?

“Cái kia..các người đang làm gì? Ta...” ta đang nghĩ sai lệch, các người ai có thể nói cho ta biết a, các người rốt cuộc là đang làm gì? Vì sao ta nhìn thấy Mặc Nhiên sắc mặt có chút ửng hồng, ở thời điểm hần kỳ lưng cho Nhan Gay, động tác mềm nhẹ như vậy, liền ngay cả sắc mặt cũng không lạnh như băng

Nhìn không tới được biểu tình của Nhan Gay, nhưng ta biết hần hiện tại nhất định là một bộ dáng hường thụ

“Hầu hạ ta tắm rửa, người không nhìn ra sao? Hay là người cũng muốn tới hầu hạ ta?”

“Người..người mơ đi” khi dễ người! Thật là giống đức hạnh của Bạch Mi

Muốn ta hầu hạ hần tắm rửa? Kỳ thật cũng có thể! Chỉ là sợ chính mình không không chế được mà ăn đậu hũ hần thôi

“Ta ra ngoài trước, các người tắm xong thì gọi ta” cầm bánh bao ta lập tức xoay người bỏ chạy

“Đợi chút”

Ta còn chưa kịp xoay người, Nhan Gay đã gọi ta, hần xoay người lại, chiếc cầm duyên dáng, tóc đen mềm mại rồi tung xuống dưới, một đôi ánh mắt mê người phóng điện tới ta

“Người lại đây giúp ta tắm rửa đi, Mặc Nhiên người ra ngoài trước đi”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui” Mặc Nhiên đi ra cửa trước liếc tay đưa miếng chà xát lưng cho ta

Ta giúp hần tắm rửa? Đây thật là không tốt đi

“Nhan Gay, ta còn chưa lập gia đình đâu” Ô, nơi này nam tôn nữ ti, về sau làm sao ta lập gia đình đây? Nếu Bạch Mi biết, hần nhất định sẽ chán ghét ta. Nếu Bắc Huyền Triệt biết, hần có phải hay không cũng sẽ ghét ta?

“Hi nhi cũng nên phụ trách với ta đi, như thế nào lại muốn phụ tình bạc nghĩa với ta?”

“Cái gì kêu ta đối với người phụ tình bạc nghĩa? Ta với người còn chưa có gì, sao lại có chuyện vứt bỏ?” như thế nào mỗi lần đều có thể muốn ta phụ trách cho hần?

“Chúng ta không phải đã bắt đầu từ rất lâu sao? Lần đầu tiên người gặp ta đã giờ vuốt sói, cần phải nhắc lại hay sao?” đôi mắt hoa đào ẩn tình nhìn chăm chú vào ta

“Không cần ngại nhấc nhò!” ta suất khí đem khăn mặt vắt lên vai, “Hả miệng ra”

“Cái gì?” Nhan Gay khó hiểu dụng ý của ta

“Kêu ngại há mồm thì há ra, còn cái gì là cái gì!”

“Không phải chỉ là há mồm, kia còn không đơn giản” nói xong Nhan Gay mở ra hai cánh môi cực kỳ dụ hoặc

Ta Nhan Gayh chóng nhét cái bánh bao còn nóng vào miệng hần

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Da Mặt Dày

Hần trừng mắt đẹp nhìn ta, sau một hồi liền nuốt hết một miếng bánh bao to, rồi sau đó mới chậm rãi ăn từng miếng nhỏ, nói: “Ngươi đúng là người hay để bụng, mau giúp bổn đại gia chà xát lưng đi, còn đứng ngốc ở đó làm gì?”

“Ta biết ngại là thái tử điện hạ, nhưng cũng không cần kêu bổn đại gia bổn đại gia với ta” chỉ là giúp hần chà xát cái lưng kia thôi, thuận tiện ăn thêm một chút đậu hũ miễn phí. Ta cầm lấy bánh bao trên bàn, kéo khăn mặt trên vai, nhấp chút nước ấm, bắt đầu chà xát lưng cho hần.

Trong phòng ấm áp, còn có mỹ nam tắm rửa, tựa như ta trở lại Bạch phủ ngày trước, lại bắt đầu mặt đỏ tim đập

“Hi nhì mặt ngại hồng quá, đừng nói ngại đang cảm nắng đi?” Nhan ngữ khí mang chút ý cười, trong mắt còn lóe ra tia trêu chọc

“Thiên tài bị cảm nắng, ta là bị nhiệt khí làm cho má hồng” ta nói có chút chột dạ, lần đầu tiên giúp nam nhân chà xát lưng, ta có thể không đỏ mặt sao? Hơn nữa đối phương còn là thượng đẳng tuyệt sắc mỹ nam mà thể gian hiểm có, khiến cho già cả lươn bé đều mất hồn

“Ai cho ngại da mặt dày!” Đúng vậy da mặt dày như tượng đá, bắt nữ nhân chà xát lưng cho hần

Tay chà xát một chút trên lưng hần, nhìn hần thoải mái nhắm mắt dưỡng thần, một bộ dáng thực hưởng thụ, cũng không có quan tâm ta

Ba ngày sau, kỳ xã mở cửa, khách vào như nước

Có khách quý, có khách bị quảng cáo hấp dẫn, cũng có khách bị sắc đẹp của Nhan hấp dẫn tới. tỷ như nói giống như Lý Dự

ở lâu hai, gần cầu thang Lý Dự đang một mình chơi cò

“Ha, ba ngày không thấy Lý huynh anh tuần” môi hồng răng trắng, anh tuần mê người

Lý Dự cũng không ngẩng đầu nhìn ta, không rên một tiếng, một mình chơi cò, đem ta trở thành không khí

Không sợ càng không để ý tới ta, ta lại càng muốn quan tâm hần

“Lý huynh, sao thế?” ta đối vớ hần lộ ra một nụ cười ngọt ngào

“Đàn bà” Lý Dự không tình nguyện lên tiếng, vẻ mặt đen sì. Nhìn vẻ mặt của hần đột nhiên làm cho ta nghĩ đến biểu cảm ở trên QQ, rất hoài niệm

U~ không thể tưởng được đồng chí Lý Dự lúc này lại có ánh mắt như này

“Đương vậy, có thể không nhớ sao,ta đây mỗi ngày một đồng cùng Nhan lão bản cũng nhớ không ít cô nương”

“Nhan lão bản...” Lý Dự nhớ tới Nhan Gay, trong mắt lộ vẻ nhu tình

Vì sao khi nhìn mặt ta thì lộ vẻ khinh thường, mà khi nhớ tới Nhan Gay thì lại ôn nhu như vậy? sắc đẹp của ta với hần cũng kém nhau quá xa, ít nhất cũng coi ta như nữ nữ, còn hần là mỹ nam đi

“Lý huynh, ngại vẫn không tin lời ta nói,, ngại ngày đem nhớ đến Nhan Tịch, Nhan lão bản là nam nhân, ta hôm qua còn hầu hạ hần tắm...”;

“Hần không thể là nam nhân, ngại xem, nam nhân sẽ có bộ dáng xinh đẹp như vậy sao? Không phải ngại cũng thích Nhan lão bản, muốn ta chết tâm nên mới nói những lời như vậy?” Lý Dự thực kích động, buông con cò trong tay

Ta thích Nhan Gay? Đừng có nói giỡn, ta có thể thích Bạch Mi, thích Bắc Huyền Triệt, nhưng là Nhan Gay đẹp hơn ta, hơn nữa hấn còn ghét diện mạo của ta

“Ta đã nhìn nam nhân xinh đẹp như vậy rồi” hơn nữa mỗi ngày đều nhìn

“Hừ, ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin lời ngươi nói sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cãi Nhau

Editor: Trang Kat

“Không tin ta” Chính là ta không nghĩ có người lại lâm vào loại tình vòng nhảm chán này, làm ơn đi, nói ngươi và hấn đều là nam nhân, ngày hôm qua ta còn hầu hạ hấn tắm rửa. ngươi còn không biết hấn có bộ ngực siêu phẳng sao?” Nữ nhân nếu giống Nhan Gay, như vậy phỏng chừng trở ngại lớn nhất chính là ngực. ở hiện đại may ra còn có phẫu thuật nâng ngực, ở cổ đại này, ta cũng chỉ có thể liều mạng ăn đu đủ uống sữa

“Đương Thần Hi! Ngươi...” Lý Dự tức giận mặt đỏ lên, ngươi gương mặt tuấn đạt một phần, bộ dáng nhã nhặn

“Ngươi ti bỉ! Tốt nhất đừng làm tổn hại danh dự Nhan lão bản, nếu không ngươi không gánh nổi hậu quả đâu” hấn hất tay lên bàn cờ, toàn bộ quân cờ đều rơi xuống đất, kéo theo vô số ánh mắt nhìn. Không thèm để ý đến ánh mắt bọn họ, Lý Dự phất tay áo đi xuống lầu

U~ Ta sợ quá nga, làm thế nào mà dễ tức giận như vậy. ta đuổi theo, ở chỗ cầu thang giữ tay áo hấn “Lý huynh đừng nóng giận, coi như ta nói giỡn đi, về sau tuyệt đối không nói giỡn nữa” ta chân thành nhìn hấn nói, nghĩ rằng, nhiều bằng hữu một chút vẫn hơn, về vấn đề tình cảm của hấn ta sẽ không xen vào, hấn thích Nhan Gay là chuyện của hấn, ta có ngăn cản cũng vô ích thôi

“Hừ!” Lý Dự bỏ tay ta ra, khinh thường hừ lạnh “Sợ sao?”

“Sợ? Sợ cái gì?” ta đây phải sợ sao?

“Ngươi! Thực không biết tốt xấu. Đi đem quân cờ đánh đi” hấn trở về vị trí ngồi

Lấy quân cờ? quên đi, khách hàng là thượng đế, ta nhặt những quân cờ vừa bị hấn làm rơi xuống đất, một viên lại một viên, cũng tiện phân ra quân đen và quân trắng

“Tốt lắm, ta đánh trước”

Ha ha, hấn vẫn rất là có lý trí, cũng không có lập tức phất tay áo rời đi

Xem ra sửa sang lại kỳ xã là chính xác. Trước đây có rất nhiều khách, nhưng hiện tại lại đông gấp đôi, lầu hai đầy ngập khách, lầu 1 cũng kín người hết chỗ, cũng may Vương lão đại kí cam kết với chuyên gia đồ xúc xắc Lâm Phong, làm nhà cái, nên cũng không bị thua. Làm cho ta nghĩ tới Đồng Phụng Bất Bại trên tivi

Xa xa nhìn thấy Lâm Phong thủy chung là vẻ cười tự tin dạt dào ở trên mặt, hấn rất cao lớn, chưa kể đến vẻ đặc biệt anh tuấn, ở trong đám người mà có thể thấy được hấn

“Đặt cửa đại hay tiểu đây?” Lâm Phong thuần thục lắc xúc xắc, không khí biến đổi liên tục

“Ta cá cửa đại, năm mươi hai lạng” trong đám người có người tiên phong

“Chúng ta cũng chọn cửa đại...” lập tức có người phụ họa

“Đỏ cửa đại đi, mấy lần đều vào cửa tiểu, lần này chắc chắn không thể lại cửa tiểu, CMN lão tử không tin là có tà” có người lấy ra ngân lượng đập trên bàn, bởi vì kích động mà mặt đỏ bừng. Ngược lại, so với Lâm Phong tự tin khác hấn một trời một vực

“Vậy ta sẽ mở” Lâm Phong vừa dứt lời, một mảnh không hề có tiếng động, mọi người đều khẩn trương nhìn chăm chú vào vị trí xúc xắc ở tay Lâm Phong

Vừa mở ra xúc xắc, một trận thở dài ai oán

“Bốn điểm”

“Ai, tà môn, vẫn là cửa tiểu” có người bắt đầu thờ dài

“Thật sự là có tà, cứ mãi là cửa tiểu a”

Lâm Phong mang toàn bộ ngân phiếu kéo về trước mặt mình

Nhìn trước mặt hắn ngân lượng chất càng ngày càng cao, miệng ta càng ngày càng cười rộng hơn

Như là cảm nhận được ta đang nhìn hắn, Lâm Phong ngẩng đầu mỉm cười với ta, vẫn là nụ cười tự tin như trước

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Có Phải Nam Nhân Hay Không?

Đi đến bên người Vương lão đại, nhìn hắn gầy gò tính càng ngày càng nhanh, xem ra hôm nay thu hoạch không tồi

“Vương lão đại, hôm nay thu hoạch thế nào?”

“Thưa Dương lão đại, sáng nay thu hoạch đã gấp đôi mấy ngày trước” Vương lão đại nhìn ta mỉm cười, ánh mắt nhìn ta như thần tài

Tuần tra tình hình náo nhiệt của lầu một, lầu hai lại thanh nhả hơn, có một phiên cửa ngăn cách lầu một và lầu hai, phải làm như vậy để các văn nhân có thể yên tâm chơi cờ

“Thế nào rồi? Xem bọn hắn đánh bạc thật là cao hứng” thanh âm Nhan Gay vang bên tai ta, quay lại thấy hắn cười đến tao nhả mê người, phong tình vạn chủng. Nếu Lý Dự ở đây chắc sẽ mất hồn

“Ta nhìn thấy bạc thật là cao hứng, không ngờ thái tử điện hạ cũng cho phép dân chúng tụ tập đánh bạc”

“Nhân lúc mọi người cao hứng, giúp ta xuất môn đi”

“Xuất môn?” Định đi đâu? Đi dạo phố hay làm gì?

“Nhàn rồi nên nhàn chán, ra đường đi mua sắm thôi, đi thôi” hắn nắm lấy tay của ta, bộ dáng thật tự nhiên

Này có phải là không kiêng nể gì ta mà ăn đậu hũ của ta không? giãy khỏi tay của hắn, giận trừng mắt liếc Nhan Gay 1 cái, có làm hay không, ta hiện tại là thân phận nam nhân, muốn cho người khác biết rằng ta đồng tính luyến ái hay sao? Chỉ sợ là tất cả mọi người đều cho rằng hắn là chính nhân quân tử, còn ta là kẻ tội đồ đi

“Mang theo Mặc Nhiên đi” xảy ra chuyện gì thì sao, ta dù sao cũng chỉ là nữ tử, nhờ như gặp Nhị hoàng tử hoặc thủ hạ của hắn, đến ta còn khó bảo toàn, sao có thể bảo hộ cho hắn?

“Mặc Nhiên có việc rồi, ngươi không phải nói sẽ bảo vệ ta sao?” Nhan Gay mặt dày mà nắm tay ta, hướng ta muốn cho hắn lời hứa hẹn

Ta học máu mắt! hắn có phải nam nhân hay không! dung nhan nũng nịu như thế hắn đã là sai lầm, như thế nào mà tính tình cũng như vậy

“Ngươi đang cười nhạo ta?” trong mắt hắn ánh lên tia đau thương

“Không có. ngươi là ông chủ của ta, ta cười ai cũng được, chính là không thể cười ngươi!” please! đừng để bộ mặt ủy khuất như vậy nhìn ta

“Chỉ là bởi vì ta là ông chủ nên mới không cười ta?”

“Đương nhiên không phải như vậy!” ta cũng không thể nói ra, chỉ sợ hắn mất hứng

“Tốt nhất nên đi thôi, nơi này cứ để cho bọn hắn đánh tùy ý” hắn không cười, có điểm mất hứng

Cười Nhan Gay ra ngoài, ta mới nhớ ra là tấm biển trên cửa còn chưa đổi, lúc về ta phải nhớ bảo Vương lão đại hạ xuống, đổi biển

“Làm sao vậy?” Nhan Gya nhìn ta ở cửa không đi, cúi đầu hỏi ta

“Biển này phải đổi thôi”

“Được, giao cho ngươi”

Xem ra Nhan Gay rất tín nhiệm ta, được rồi, vì hần tín nhiệm ta như vậy, ta sẽ bảo hộ cho hần

“Đi thôi, ta phải ăn mút quả, ta phải bảo vệ người, người phải cam đoan trước là ta cũng có đủ thể lực”

Ở cách đó không xa có bán mút quả, Nhan Gay lên mua hai chuỗi, chính là đại phẩm bán mút quả vừa nhìn thấy đã kinh sợ vì vẻ đẹp của Nhan Gay, không những không thu tiền, lại còn cười tủm tỉm tặng thêm hai chuỗi. Đưa hần đi dạo phố thực sự là tiết kiệm được ngân lượng nha,! Điều có thể ăn, uống, ở không cần trả tiền

“Đi dạo với người thật tốt” ta liếm mút quả, từ trong đáy lòng nói ra. Đi dạo phố cùng hần, không tốt nhất là ánh mắt của người đi đường, đại bộ phận ánh mắt đều lưu luyến trên người hần, tiêu bộ phận ánh mắt trừng trên người ta, vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

Bạn đang đọc truyện *Bồ Lân Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ánh Mắt

“Mệt chết đi thôi, chịu đựng nhiều ánh mắt như vậy ta đã quá quen rồi.” Hần cầm chuỗi mút quả trong tay ta thanh nhả mà cắn một viên. Người đẹp, ăn cái gì cũng thấy đẹp.

“Đúng là mệt chết đi.” Nhan gay vô luận đi đâu, làm gì cũng đều trở thành tiêu điểm của mọi người, mà ta dù ở hiện đại cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ được làm tiêu điểm, diện mạo bình thường, tính cách bình thường, học tập thành tích bình thường, liều mạng học hành, cố gắng tiến bộ, đáng tiếc, không có cách nào khác phát huy, để cho người khác dồn ánh mắt vào ta.

Nghĩ vậy lại không đành lòng mà than thở, xú Bạch Mi, người đem ta tới nơi này làm gì? Vốn không phải chuyện ta có thể không chế được, như lời người nói trước đây, cái gì mà vận mệnh chúng ta cuối cùng chỉ là một quân cờ, cái gì mà nhiệm vụ, cái gì mà quyền quyết định đế vương Mục quốc ở trong tay ta.

Đế vương? Đột nhiên nhớ tới nhan gay là đương kim đế hạ thứ tư, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, về sau hần sẽ đăng cơ hoàng đế, chẳng lẽ trợ giúp nhan gay thuận lợi lên làm hoàng đế chính là nhiệm vụ của ta? Nếu nhiệm vụ hoàn thành, ta lại không có biện pháp quay trở về nhà,ta cũng không có giá trị tồn tại ở đây, có phải sẽ chết già ở nơi này hay không?

“Đang nghĩ cái gì vậy?” Nhan gay lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của ta.

“Không có gì. Đưa ta đi mua sắm linh tinh được không?” Tới chỗ này lâu như vậy, còn chưa được đi ngao du khắp nơi, cảnh vật gì đặc biệt cũng không biết. Nói không chừng ngày nào đó ta có thể trở về, có thể khoe với bọn họ những nơi cảnh đẹp, mà không phải nói mệnh khổ ở trong Vạn Thắng kì xã nhìn mặt người khác mà sống. Nếu có thể trở về, ít nhất cũng phải mang một chút bảo bối nơi này a, đến hiện đại đều trở thành đồ vô giá nha!

“Được thôi! Hôm nay liền mang người đi chơi quanh thành, nơi gần nhất chính là Nguyệt hồ, hoa sen trong hồ lúc này chắc cũng đã nở rồi.”

“Nguyệt hồ? Vì sao lại gọi là Nguyệt hồ?”

“Đây là vì truyền thuyết trong dân gian, bọn họ nói chỉ cần cầu nguyện ở bên hồ sẽ được đáp ứng.”

“Đáp ứng thực hiện mọi nguyện vọng?” Kia nếu ta cầu nguyện được về nhà phải chăng cũng sẽ được thực hiện?

“Thật vậy không?” Ta hưng phấn mà hỏi nhan gay, nguyện vọng của ta nhiều lắm, nếu có thể thực hiện một điều thôi cũng quá tốt rồi.

“Tất nhiên là giả! Người như thế nào lại ngốc như vậy, đã là truyền thuyết dân gian còn hỏi thật giả.” Nhan gay tức giận liếc ta một cái.

Này yêu nghiệt! Người mới ngốc!

“Tuy nói là truyền thuyết dân gian nhưng nhất định có rất nhiều người đi cầu nguyện, nếu không làm sao lại được gọi là Nguyệt hồ? Đi thôi, chúng ta đi cầu nguyện.”

“Người có nguyện vọng gì sao?”

“Không nói cho người!” Ta nguyện vọng còn nhiều mà, nguyện vọng lớn nhất chính là trở nên xinh đẹp như người, không đúng, là so với người còn xinh đẹp hơn! Bởi vậy, Bạch Mi sẽ không lại vứt bỏ ta.

“Ta cũng có nguyện vọng.” Nhan gay khẽ mở miệng chậm rãi nói, ánh mắt hiện lên một tia ôn nhu.

“Nguyện vọng gì?”

“Không nói cho người!” Hắn kéo tay ta, đi đằng trước.

Không nói thì thôi, làm như ta không biết a, nguyện vọng của hắn nhất định là có thể thuận lợi ngồi trên ngôi vị hoàng đế đi. Người này thật sự là tầm thường! Nếu như người ta nghe thấy ta nói muốn làm hoàng đế là tầm thường, phỏng chừng có thể giết ta đến vài lần.

Đi ước chừng nửa canh giờ mới đến một cái đình ưu nhã, phía trước có cửa đá, phía trên khắc hai chữ lớn “Nguyện hồ”.

Bạn đang đọc truyện *Bò Lên Yêu Nghiệt Điện Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.